NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 11. SZÁM | 2007. DECEMBER | ÁRA: 240 Ft

Major Tibor

MINDSZENTY JÓZSEF HERCEGPRÍMÁS A MAGYAR NÉP SZENTJE!

1917 nyarán az illetékes magyar tényezők a mutatkozó előjeleknek az oroszországiakkal meglepő hasonlatossága alapján a kommunista veszélyre figyelmeztetve egyszersmind mosolyogva hivatkoztak a magyar szabadságszeretetre, demokratikus viszonyokra, és ezeket állították szembe az orosz abszolutizmussal mint a forradalom érthető okaival.?! *Egy kisebbség terrorjával, Marx-Engels elvei alapján megcsinálták az erőszakos rendszerváltozást.* Marx és Engels kommunista kiáltványa inkább olyan cionista célokat látszott szolgálni, amelyek később a pánszláv orosz imperializmus világhatalmi törekvésének váltak alapvető tanításává.

Coudenhove-Kalergi a „Páneurópa" című könyvében: az első világháborút követő átalakulást az európai népközösségek érdekei szempontjából végzetesnek tartotta, hiszen az egész földrész – politikailag súlytalanná válva – a nemzetek közösségi életében a „perifériára" szorult. Ez a súlytalanná válás vérengző, gyötrelmes kísérletként indult, kezdettől fogva arra kárhoztatva, hogy az igájába hajtott társadalom a bosszúra szomjazó büntetés és egy kilátástalan bűnhődés beteljesülését ismerje fel.

A bolsevizmus Coudenhove-Kalergi szerint: „egy párt alakjában megnyilatkozó vallás, a harmadik internacionalé formájában az egész világra kiterjedő egyházféle szervezet és hatalom. Így Oroszország olyan egyházi állammá lett, amelyben Marx írta az Ótestamentumot, Lenin pedig az újat. A bolseviki állam a kommunista egyház szerve. Itt olyan tantételekről van szó, amelyek az embernek Isten hasonmására való teremtését és így kiváltságos helyzetét tagadják, hogy lehetővé tegyék: urai állati módon rabszolgává alacsonyítsák le. Ez tehát nem egyszerűen valamilyen rendszer, hanem magának az Anti-Krisztusnak, a Sátánnak a hitvallása, amely az embernek a földön való hivatásáról egészen más tanokat hirdet, mint a Biblia."

A kommunizmus elismertetéséhez az emberi nemet az eddigi erkölcsi, érzelmi központjától, gondolatvilágától el kell szakítani és más irányú indítékok felé kell terelni. *Ez azonban csak a régi gondolatvilágban, erkölcsi felfogásban felnőtt rétegek lassú kiirtása és az új nemzedéknek az új, kommunista ideológiában való felnevelése által lehetséges.* Minél kevesebbet élvez az egyén a kultúra és civilizáció, a régi erkölcsi világrend által biztosított család és otthon lelki és testi előnyeiből, javaiból, annál inkább süllyed állati szintre és annál inkább csak fizikai szükségletei kielégítésének jegyében fog élni. Így válik az egyes ember a bolsevizmus janicsárjává.

A bolsevizmus fő célja az uralma alá jutott országok azon alépítményeinek a megsemmisítése, amelyeken ezeknek az országoknak többszáz éves állami és társadalmi berendezései nyugodtak. Ez adja az alapot a szovjetorosz uralom alá került államokban gyakorolt vallásüldözéseknek, és ennek nyomán jelentkezett Magyarországon a legerőteljesebb ellenállás a bolsevizmussal szemben. Ennek az ellenállásnak volt a vezetője Mindszenty József bíboros hercegprímás, aki mint a XX. század vértanú kereszteslovagja vérző testével mutatta fel a Nyugatnak a rá is leselkedő világveszély borzalmasságát.

Ebben az óriási mértékben kibontakozó küzdelemben lett a Kárpát-medence az egyházpolitikai harc terén számottevő tényező, és lett az egykori történelmi Magyarország orosz szempontból elsőrendű fontosságúvá. A Nyugat szempontjából pedig ez a terület ismét a kereszténység védelmezőjévé vált.

Attilai örökségünkben a Kárpát-Duna Nagyhaza területe ma politikailag több állam között oszlik meg. Amikor erről szólunk, nem a sovinizmus vezet bennünket, hanem egyedül az a történeti és földrajzi valóság, hogy a Kárpátok övezte térség nemcsak geopolitikai, közlekedésföldrajzi vagy gazdaságpolitikai, hanem művelődéstörténeti egység is. Ennek ismeretében nem lehet országonként és egymástól függetlenül tárgyalni a magyarországi és az elcsatolt területeken folytatott vallásüldözést.

Ezek az országrészek, ha politikailag ma idegen országokhoz tartoznak is, történelmi fejlődésüket illetőleg *ma is egyek* az anyaországgal. Erre mutat a kommunista üldözés menetrendje és végrehajtásának módszere is. Az a látszólagos eltérés is, ami egyfelől az erdélyi és a kárpátaljai és másfelől a csonkaországi és a felvidéki egyházüldözés között mutatkozik, szintén szoros összefüggésben van a történelmi Magyarország nemzetiségi egyházpolitikájával, de az erdélyi és kárpátaljai görög szertartású katolicizmus, valamint az ortodox keresztény egyházak esetében magával az egykori román és rutén nemzeti politikával is.

Lenin 1909-ben könyvet írt a munkáspártnak az egyházhoz való viszonyáról és már abban kifejtette, hogy a bolsevista pártnak a vallási eszmék maradéktalan kiirtásáig harcolnia kell az egyház ellen. *„A marxizmus – mondja Lenin – ugyanolyan kíméletlen ellenfele a vallásnak, mint amilyen kíméletlen ellensége volt a vallásos hitnek a XVIII. századi enciklopédisták vagy Feuerbach materializmusa."*

Magyarországon az összeomlás és országvesztés gyászos időszakában az oroszokkal és a kommunistákkal paktáló összes áruló és dögkeselyű Debrecenben gyülekezett, ahol Dálnoki Miklós Béla tábornok vezetésével megalakult a senkitől meg nem választott, senkitől meg nem bízott ideiglenes kormány, amely a Moszkvából hazaszállingozó *zsidó kommunisták* nyomására azonnal rendeletet adott ki a háborús bűnösségre és a földosztásra vonatkozólag.

Ekkor jelentkeztek a történelem elmaradhatatlan Koriolánjai, az elmaradhatatlan dezertőrök, politikai opportunisták, ▶

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS EGY BOLDOGABB MAGYAR ÚJÉVET KÍVÁNUNK!

▶a nemzet testétől és lelkétől idegen, marxista „világforradalmárok”, akik – néhány kivételt leszámítva – vakondok módjára a föld alá bújtak, szabotáltak és a honvédeket dezertálásra, a munkást szabotálásra biztatták.

Amikor a „felszabadítás” szélesre tárta a kapukat az egész banda számára, akkor 1945-ben azzal kezdte, *hogy a szegedi katolikus káplánnak, Nagy Józsefnek sürgettek kötelet, mert az cikkeket írt a – nyilas – Magyarságban. Az 1948-ban napidíjjal tüntető pesti külvárosi csőcselék már feliratos táblákat hordozott, amelyek kötelet követeltek Mindszentynek, mert ő szintén írt: Innitzer érseknek Bécsbe és Spellman kardinálisnak New York-ba…*

A földbirtokreformra vonatkozó rendelkezést 1945.600. szám alatt 1945. március 15-én bocsátotta ki az ideiglenes kormány. *A gyűlölet, amellyel e reformot útjára bocsátották, abban leli magyarázatát, hogy az oroszok a nagybirtok felosztásával a földéhes mezőgazdasági munkásokat akarták becsalogatni a kommunista pártba.* Ez a rendelet már első fogalmazásában is az egyházi birtok 90%-át érintette. Ezen felmérhetetlen anyagi veszteség ellenére a püspöki kar nem győzte eléggé hangsúlyozni az egészséges földbirtokreform szükségességét. A kommunista judeo-bolsevizmus minden eszközt felhasznált arra, hogy az egyházat térdre kényszerítse és a saját politikájának az eszközévé tegye.

Először a keresztény egyházak vezetőit távolították el. Ravasz László püspököt a Református Egyház éléről fenyegetésekkel lemondásra bírták, de Ordas Lajost az Evangélikus Egyház vezető püspökét és Mindszenty Józsefet, a Katolikus Egyház hercegprímását a rendőrség vitte el. Magyarország hercegprímásának bemocskolására megrendezték a bolsevista párt leginkább vérfagyasztó bírósági mutatványát.

1947 tavaszán kerítettek sort a katolikus egyesületek kivégzésére, nem véletlenül akkor, amikor mindenütt összeesküvéseket „fedeztek fel”, és a szálak a politikai rendőrség szerint mindig a katolikus egyesületekhez vezettek. Erre hivatkozva rendelte el Rajk László belügyminiszter az ország összes katolikus egyesületének feloszlatását.

A vörös hadsereg oltalma alatt a vallásellenes propaganda gyorsan lendületbe jött. Vallásellenes tanfolyamok indultak. Hitellenes újságok, folyóiratok, könyvek és röpiratok hatalmas példányszámban jelentek meg. Az iskolákban és nevelőintézetekben a tanítást az ateista marxizmus elvei szerint folytatták. *Ezt a vallásellenes hadjáratot Mindszenty hercegprímás így jellemezte:*

„Ilyen erővel sohasem lépett még küzdelembe a pokol. A hivatalosan istentelen birodalom harcol egységesen, megállás nélkül, izzóan gyűlölő akarattal az Isten, vallás, egyház ellen – az iskola, rádió, sajtó, irodalom, színpad, művészet, dobogó, falragasz, képek, karikatúrák, rajzok, templomrablások és szentségtelenítések stb. eszközeivel.”

Napirenden voltak az egyházi kirakatperek, a papi letartóztatások és deportálások. A politikai rendőrség zaklatásai a legkisebb magyar falvak lelkészeit is elérték. *Mindszenty József hercegprímás* nemcsak meghirdette, de a szovjet megszállókkal és csatlósaikkal folytatott bátor és semmilyen áldozattól vissza nem riadó harcában napról napra meg is valósította *a legszebb és legnagyobb magyar programot:*

„Állok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata. Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos”

Ezért a hitvallásért vállalta az éjjelt is nappallá tévő munkát… A rágalomhadjáratot, a kommunista börtönök pokoli kínzásait, az életfogytiglani fegyházra szóló ítéletét, az amerikai követség félfogságát, a száműzetést, sőt az érseki széktől való megfosztást is. *Füzér Julián OFM szavaival élve: „Előtte az egyház történetében se kardinális, se püspök nem tette meg azt, amit Ő. Betegen, öregen, szegényen, papucsban járva, mert a lábára nem lehetett cipőt húzni, bejárta a szabad világot, hogy találkozzék magyarjaival és megerősítse őket hitükben és magyarságukban. Ezekből a látogatásokból tapasztalták meg az emigráns magyarok, hogy Mindszenty bíboros nemcsak nagy magyar, nemcsak eszményi lelkipásztor, hanem szent is.”*

Hatvan esztendővel ezelőtt, 1947. augusztus 15-én indult el *a Boldogasszony Évének országos ima- és engesztelésorozata,* amelynek az ország különböző városaiban, *Mária-kegyhelyein* adtak otthont. Ez a XX. századi Magyarország egyik leginkább kiemelkedő katolikus mozgalma, egy ország katolikus híveinek másfél éves lelkigyakorlata volt. Mindebbe természetesen beletartozott a hit védelme is a materialista-ateista támadások ellenében.

Az 1948-as év lett a döntő agresszió éve, amikor is a baloldali politikai erők hatalmas támadása zúdult az egyházra. Először azt a Katolikus Karitászt semmisítették meg, amely közvetlenül a háború után 126 népkonyhával milliókat mentett meg az éhhaláltól. Ezután következett a judeo-bolsevizmus rohama a szerzetesrendek ellen. Több mint 2000 szerzetest téptek ki kolostorukból és internáltak, és 7000 apáca is az üldözés áldozata lett.

1948. december 26-án letartóztatták Mindszenty József hercegprímást, az egyetemes magyarság nagy alakját, aki – amint azt Dr. Mészáros István mondotta – az alapvető emberi szabadságjogok kiemelkedő jelentőségű, hőslelkű védelmezője volt.

A gondosan előkészített kirakatper végén, 1949. február 8-án Mindszenty Józsefet, Magyarország hercegprímását, életfogytiglani szabadságvesztésre ítélték. Hosszú éveket töltött az ún. Gyűjtőfogház emberhez méltatlan cellájában, ahol még őreinek sem volt szabad beszélniük vele. Nem sokkal az 1956-os forradalom és szabadságharc előtt vidékre vitték. Felsőpetényi fogságából azután a honvédség egyik páncélos különítménye szabadította ki október 30-án. *A győzelmes forradalom a magyar vallási közösségek vezetőit visszahelyezte egyházi méltóságukba: Mindszenty József hercegprímást, Ordas Lajos evangélikus és Ravasz László református püspököt.*

Amikor a szovjet tankok november 4-én eltaposták a magyar szabadságot, akkor a hercegprímás az amerikai követségen keresett menedéket. Hosszú 15 esztendőt töltött az ávós kopóktól körül vett épületben. Amikor azután személye kezdett kellemetlen lenni, akkor különböző ajánlatokkal próbálták a hercegprímást megkörnyékezni. Kegyelmi kérvény aláírására akarták rávenni, amnesztiát ígérgettek és szabad elvonulást Nyugatra. *Mindszenty* azonban mindent visszautasított. A későbbiekben ezt a sziklaszilárdságot még vatikáni körökben is csökönyösségnek minősítették, elítélve a hercegprímás állhatatosságát. *1971. szeptember 28-án – a Vatikán, Washington és a kommunista magyar állam képviselőinek előzetes tárgyalásai után – VI. Pál pápa határozott kívánságára Mindszenty elhagyta az amerikai nagykövetséget és Rómába, majd később Bécsbe utazott.*

„Ha az ellenem táplált szenvedélyek vagy az Egyház szempontjából súlyosan latba eső megfontolások ezt nem tennék lehetővé [vagyis azt, hogy Magyarországon maradjon], *magamra vállalom életem talán legsúlyosabb keresztjét is: kész vagyok elhagyni hazámat is, hogy a száműzetésben folytassam vezeklésemet egyházamért és népemért. Alázatosan teszem le ezt az áldozatomat is Szentséged lábaihoz, azzal a meggyőződéssel, hogy a legnagyobb egyéni áldozat is kicsinnyé törpül, ha Isten és az Egyház ügyéről van szó.”*

Mindszenty Józsefből zászló, a kereszténység zászlaja lett az egész világ számára. Nem keresett soha *középutat* az ateista bolsevizmus felé, mert tudta, hogy a kommunista politika és stratégia csak az igent és nemet ismeri. A kirakatper idején, fogságban, internálása éveiben, majd pedig Nyugaton törhetetlen bizonyítékát adta *Krisztus* iránti hűségének. Ezért megdöbbentő, hogy a Montini bankárcsaládból származó VI. Pál pápa – ígérete ellenére – megfosztotta Mindszenty Józsefet az „esztergomi érsek és Magyarország hercegprímás” címétől.

A pápai határozat óriási visszhangot keltett nemcsak a rabországban vagy a száműzetésben élő magyarokban, hanem világszerte is. *Mindszenty* neve már nemcsak magyar, hanem világviszonylatban is *egyet jelent* a kereszténység fogalmával és azzal a maradék erővel, amely még fel meri venni a harcot a kereszténység legnagyobb ellenségével: a bolsevizmussal szemben.

Nyitás keletre! Ez Isten elárulása. Már nem is naivitás, hanem a hívek legveszélyesebb elárulása.

Oskar Simmel professzornak a német *Rheinischer Merkur* c. hetilapban megjelent *Nein, ’Herr Papst!’* c. tanulmánya szerint a keresztény ókor elején azokat tartották mártírnak, akik Krisztus megvallásáért börtönt vagy száműzetést szenvedtek. *A mártírokat különös kötelék fűzte Krisztushoz és ezzel a kitüntető névvel illették őket: „Christophoroi” – Krisztus hordozói.*

„Önmagában véve is megdöbbentő és rettenetes, hogy Mindszenty letételével az egyház legfőbb értékét áldozták fel az egyházpolitikai megfontolások oltárán. Mert nem a földi értelemben vett becsületről van szó, hanem a mártírium páratlan, egyedülálló jeléről, amire a Kr. u. III. század közepén a római presbiterek utaltak. Róma Mindszenty-ellenes döntése ezt az értéket kérdőjelezi meg.

Azt mondják, hogy a letétel „lelkipásztori okokból” volt szükséges. A lelkipásztori céloknak sokkal többet használt volna, ha megtartják a hitvallás erejét, *amit Mindszenty testesített meg,* ha tehát megőrzik a hitvallást, amelynek a magyar bíboros Keleten és Nyugaton egyaránt milliók és milliók szemében élő szimbóluma volt és ma is az.”

Magyarország hercegprímása nem tudta meggyőzni a pápát Az idealista pápa hitte, de a realista bíboros hercegprímás nem, hogy a „keleti politika” változtat a magyar egyház helyzetén. A „keleti politika” nemcsak közeledés volt a kommunista kormányok felé, hanem megértést, elismerést, hallgatag jóváhagyást is jelentett. *A nagy üstököst, aki a börtön falain keresztül is bevilágította a magyar eget, Róma kioltotta. Az ellenállás szimbólumát, a meg nem alkuvás példaképét félreállították az új keleti politika útjából…*

„Mindszenty bíboros – olvasható Mészáros István: Mindszenty bíboros emléke 1975-1993 között c. tanulmányában – nem csupán evilági-földi értelemben kiemelkedő személyiség, hanem a bíboros szentéletű ember volt, aki hősi fokon gyakorolta az erényeket. Boldoggá avatására először azok a külföldi magyar papok gondoltak, akik 1976. augusztusában az USA-ban, Philadelphiában gyűltek össze az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmából. A kezdeményezés lelke P. Füzér Julián ferences atya volt.”

1986-ban *P. Füzér atya* megjelentette „Szentnek *kiáltjuk*” c. könyvét *Mindszenty hercegprímás igazi mivoltának megismerésére.* Rómában pedig a Szentté Avatások Kongregációjában 1986. április 12-én tette meg az első lépéseket. 1987. május 31-én a bécsi érsek *Hans Hermann* is megindította a boldoggá avatás folyamatát. *Végre 1992. március 28-án Magyarországon is elhangzott a hivatalos bejelentés Mindszenty József bíboros boldoggá avatási eljárásáról…*

Az isteni gondviselés ajándéka lesz Mindszenty József hercegprímás oltárra emelése. Minden magyar legyen szentté avatásának lankadhatatlan munkása!

Bogdán József

Egy csúrogi házban

Nem szóltam semmit,
csak némán álltam,
egy csúrogi házban.

Egy kitört ablak,
korhadó ajtó,
sok elfojtott jajszó.

Az itt lakóknak
hatvannégy éve
rút halál volt a bére.

Bűnösök voltak!
mondja a csürhe,
szól harcias kürtje.

Magyarok voltak,
ez volt a vétkük.
Ma imádkozz értük.

Magyarok voltak,
szerettek, hittek,
most látnak-e minket?

Nyakig az őszben,
akik itt állunk,
remeg az állunk.

Minket nem lőnek
a tömegsírba,
de elmegyünk sírva.

Anyát keresni!
Magyarországra,
ám nincs, aki várna.

Nem szóltam semmit,
csak némán álltam,
egy csúrogi házban.

Mondj Miatyánkot,
hallottam bentről,
egy korhadt keresztről.

Mondj Üdvözlégyet,
minden időben,
a dögtemetőben.

Emlékezz ember,
Csúrog és Mozsor,
sok elföldelt mosoly.

Elföldelt álom,
bezúzott remény
hol gyilkolni erény.

Nyugodj békében
mondtam a házban,
Csúrogon jártam.

Törökkanizsa 2005 októbere

Tudós-Takács János:

NÉPIRTÁS DÉLVIDÉKEN

Csúrog, Zsablya, Temerin, Mozsor, Bácsföldvár, Óbecse, Péterréve – Nagy-Magyarországhoz tartozó délvidéki települések. 1944. október végén magyar könnyel és magyar vérrel áztatott helységek: szerb partizánok által ártatlan magyarok ellen elkövetett tömeggyilkosságok színhelyei. Három hónappal később a szerbek ugyanezeken a településeken újabb népellenes gaztetteket hajtanak végre: a járeki koncentrációs táborba hurcolják a még élő magyar polgári lakosságot.

A hivatalos, „politikailag korrekt” történetírás ezekről az égbekiáltó bűnökről, a magyarság terhére elkövetett szerb népirtásról mélyen hallgatott, és hallgat ma is. De nekünk, még élő magyaroknak jogunk van tudni, hogy 1944. októberében és 1945. január végén mi történt délvidéki magyar véreinkkel!

Az 1944-45-ben történtek előzménye: amikor 1941-ben a Délvidék visszatért az ezeréves királyi Magyarországhoz, a legtöbb délvidéki településen bevonulási ünnepséget tartottak. A csúrogi bevonulási ünnepséget azonban váratlan esemény zavarta meg: a szerb görögkeleti templom tornyából a helybéli görögkeleti pap lánya az ünneplő tömeg közé lőtt, és a helybéli iskola tetejéről is tüzeltek az ünneplőkre.

A magyar hatóságok ezt és a sorozatosan ismétlődő szerb gerilla-akciókat ugyanúgy megtorolták, ahogyan ezt a második világháború idején minden élethalálharcot folytató országban megtorolták volna. De megtorlásul nem békés polgári lakosokat, mégcsak nem is reguláris szerb katonákat végeztek ki, hanem elrettentésül szerb partizánokat, akik mint ilyenek nem hadifoglyok, hanem közönséges terroristák voltak, és rájuk nem vonatkoztak a hadifoglyok életét védő nemzetközi egyezmények.

Amikor azonban 1944 októberének végén a szovjet hordák a szerb partizánokkal együtt a hadihelyzet alakulása folytán bevonultak a fenti magyar településekre, az ott tartózkodó, el nem menekült lakosokra rászabadult a szerb bosszúállás pusztító démona. Bizonyíthatóan Tito tudtával és beleegyezésével minden bírósági eljárás nélkül ezekben a helységekben a férfi lakosság jelentős részét végezték ki. A pontos számadatok nem ismertek, de a még élő szemtanúk visszaemlékezései alapján megállapítható, hogy pl. Csúrogon legalább 600 magyart meggyilkoltak (közöttük a helység római katolikus plébánosát, Dupp Bálintot is), Péterrévén legalább 360 magyart végeztek ki (közöttük Dr. Takács Ferenc plébánost), Bácsföldváron többek között a helyi Nyilaskeresztes Párt valamennyi tagját válogatás nélkül ölték meg, Óbecsén ismeretlen számú gyilkosságot követtek el, Petrényi Ferenc apátplébánost pl. egyszerűen agyonverték. Borzalmas gyilkosságokat követtek el Temerinben is. Egyes becslések szerint a Délvidék egész területén körülbelül 60 000 magyart gyilkoltak meg.

E bűncselekmények folytatásaként 1945. január 23-án pl. Csúrogról a Járekben lévő koncentrációs táborba hurcolták a helység összes magyar polgári lakosát (közöttük a csecsemőket is). Az otthonukból való kiköltözésre a partizánok mindössze néhány percet adtak, és az értékeiktől (ékszereiktől, készpénzüktől) megfosztották őket. A táborban az elhurcoltakat rabszolgamunkára kényszerítették. Szálláshelyükön nyüzsögtek az élősdiek, az élelmezés botrányosan rossz volt; a foglyok hónapokon át az éhhalál küszöbén vegetáltak.

Hosszú raboskodás után a foglyokat Szépligetre szállították, majd azokat, akik túlélték az embertelen szenvedéseket, 1945 szeptemberében szabadon engedték, azzal a kikötéssel, hogy Csúrogra nem térhetnek vissza. Nagyjából hasonló időpontokban hasonló sorsa lett a felsorolt többi helység polgári lakosságának is.

Az 1944-45-ben történtek Tito partizánjai részéről kollektív bosszúállást valósítottak meg, és mivel az egyedüli szempont az áldozatok magyar származása volt, ezek a gaztettek népirtást, népellenes bűncselekményt jelentettek. Ráadásul a gyilkosságokat minden bírósági eljárás nélkül, önkényesen összeválogatott személyeken hajtották végre, ami már önmagában véve is lábbal tiprása minden civilizált állam tételes jogszabályokon alapuló jogrendjének, ellenkezik a tételes törvények alapjául szolgáló, minden embert kötelező természetjoggal és nem utolsó sorban Isten ötödik parancsolatával, amely győztesre, vesztesre, minden kor minden emberére vonatkozóan megfellebbezhetetlenül, kategorikusan tiltja az ártatlan ember egyéni önkénnyel végrehajtott meggyilkolását. Ahhoz sem férhet kétség, hogy a terrorista partizánvezér (legalább hallgatólagos) egyetértése semmi esetre sem tekinthető jogilag érvényes felhatalmazásnak.

Betetőzte ezeket a gaztetteket az is, hogy az ártatlan áldozatokat ismeretlen helyen jeltelen tömegsírba temették el, és ezek a sírok a mai napig ismeretlenek és jeltelenek. A hozzátartozókat megfosztották attól, hogy a szeretteik sírját látogassák. S azt, hogy szerb részről milyen mély volt a gyűlölet a történtek után még 50 évvel is, jól mutatja, hogy a tömeggyilkosságok áldozatait jelképező emlékművet, amelyet a 90-es években alkottak, néhány nap múlva lerombolták.

A népirtás bűntettét, a népellenes bűnök elkövetőit semmilyen földi bíróság nem vonta felelősségre. Az áldozatok még élő hozzátartozói, illetve leszármazottai több alkalommal kijelentették, hogy nem akarnak bosszúállást, de szeretnék tudni, hol nyugszanak szeretteik, és igazságérzetük azt követeli, hogy szeretteiken kívül szolgáltassanak igazságot Magyarországnak is: mentsék fel a magyar népet a kollektív bűnösség vádja alól!

A magyar általában nem bosszúálló, de feltétlenül igazságosságot szerető nép. Amikor most a délvidéki népirtás magyar áldozataira emlékezünk, nem a gyűlölet, hanem a történelmi igazság tisztázásának szándéka él bennünk. Minden történelemhamisítás ellenére tisztán kell látnunk, hogy a „kollektív bűn” fogalma erkölcsi és jogi képtelenség. Erkölcsi képtelenség, mert a bűn és a vele kapcsolatos felelősség szükségképpen mindig személyhez kötött. Bűnt csak tudva és akarva lehet elkövetni: a bűn az értelem és akarat együttes tette, márpedig csak a személynek van értelme és akarata és nincs a személyek felett lebegő, népértelem és népakarat, amely „kollektív bűnöket” tudna elkövetni…

De a „kollektív bűn” fogalma jogi képtelenség is, hiszen szöges ellentétben áll a jogbiztonság követelményével, minthogy az ártatlanság vélelmének sárba taposásával a legnagyobb önkényeskedésre is lehetőséget nyújt.

Viszont a délvidéki népirtásért a közvetlen elkövetőkön kívül még legalább két személy felelős: egyrészt az azokat (legalább hallgatólagosan) jóváhagyó terrorista partizánvezér, Jugoszlávia későbbi elnöke, Tito, másrészt Anglia akkori miniszterelnöke, Winston Churchill, aki tudván tudta, hogy Tito partizánjai milyen bűncselekményeket követnek el, mégis úgy döntött, hogy a szintén szövetségesének számító Mihajloviccsal szemben Titot támogatja és ezáltal annak és partizánjainak gaztetteit Anglia tekintélyével legitimálja. Ha mármost arra gondolunk, hogy Anglia (Churchill által irányított) háborús propagandája éveken át azt hangoztatta, hogy a szövetségesek részéről a háború a „tiszta demokráciáért”, az „emberi jogok érvényesüléséért” folyik, és ezt összevetjük (a Churchill által jól ismert) délvidéki népellenes bűnökkel, akkor az angol miniszterelnök magatartását rendkívül képmutatónak, sőt cinikusnak kell tartanunk! A tömeggyilkosságokban való cinkosság akkor is bűn, ha azt a győztes követi el, és a győztesre is vonatkozik a „vétkesek közt cinkos, aki néma” babitsi elve.

A jugoszláv partizánok, Tito és Churchill földi bíró előtt nem feleltek tetteikért, de az Égi Bíró végleges és megfellebbezhetetlen igazságszolgáltatását nem kerüli el sem a vesztes, sem a győztes. S mivel szilárd meggyőződésünk, hogy Isten a történelem igazi Ura, úgy hisszük, hogy eljön az a kor, amelyben az ember ellenfelében nem elpusztítandó férget lát, hanem megtanulja ellenségében is tisztelni azt, ami nagyszerű. Ez fogja elhozni a békét és a megértést a nemzetek között.

Úgy legyen!

Alföldi Géza:

HA NÁLUNK SZÜLETETT VOLNA ...

Népszámlálás volt Betlehemben, –
így szól a Karácsony története –,
s akkor született meg egy roskadt istállóban
az Úr egy Fia, Mária gyereke.

Nem volt, ki szállást adjon nékik.
Barmok lehelték rá a meleget.
Nem volt egy pólyája, egyetlen takarója.
Meséli a monda... Mert: o t t született!

De Cegléden, vagy Kecskeméten,
a Hortobágyon született volna,
az első Karácsony igaz történetéről
így szólna ma a bibliai monda:

Rozál épp az udvart seperte.
János meg a jószágnak almozott.
A kis Péterke az öreg kandúrral játszott.
A puli... az meg hátul kalandozott.

Akkor ért a ház elé József.
Jó tejszagot lehelt a méla csönd.
Mária fáradtan alig vonszolta magát.
S a kerítésen át József beköszönt.

Rozál fogadta hangos szóval.
– Mi szél sodorta erre kendeket? –
– Törvénybe mennék. De beteg lett az asszony,
s pihenni kéne, mert ránk esteledett.

Kerestünk födélt a korcsmában,
de szállást a bérlője nem adott.
Hej, pedig az asszony utolsóban van már.
De hiába! Nincs pénz, mert szegény vagyok!

Egy istálló is elég lenne,
csak tető legyen már a fejünk felett... –
Rozál a seprűjét a falnak támasztotta.
Bodri a kiskapuig settenkedett.

– Takarodsz vissza, beste lelke!
Kerüljenek csak kendek bentébb!
Talán egy ágy az csak akad majd még a háznál...
Hogy elfáradt, szegény, eszem a lelkét! –

Szélesre tárta a kiskaput.
Mária arca mint viasz: sápadt.
– Ne ugass már, Bodri!... Hát nem látod, hogy vendég?!
Eredj csak, Péterke, s szólj az apádnak!

Jöjjön csak, lelkem, segítek én...
Támaszkodjék rám!... Óvatost lépjen!....
Úgy-úgy, lelkem!... Kend meg csukja be csak a kaput!
De siessen, oszt maga is segéljen!... –

János is sebten előkerült,
kemény keze még a villát fogja.
– Utasok... Nincsen szállásuk... S beteg az asszony...
Behívtam őket!... – Már mért ne tetted volna?! –

– Az asszonynak vess tiszta ágyat.
Az ember meg a lócán elalhat.
és valami enni is akad tán a háznál...
Péter, egy kis borért, fiam, szaladj csak! –

A Bodri is odasündörgött.
Péter a butykossal máris kocog.
S ameddig az asszony megvetette az ágyat,
János kolbászt s egy köcsög tejet hozott.

Máriát már fájdalom rázta.
A párnák között csöndesen feküdt.
S amíg az asszony terít, megnyugodva látta,
hogy János a szobába éppen befűt.

A kemencében lángolt a tűz.
Rozál az ágynál csendesen állt ott.
És lelkükre a tiszta ágy friss párna-szaga,
mint a békesség, szelíden leszállott...

Kint az égen holdfény ragyogott.
Házra, tájra ezüst himport hintett.
S még nem volt éjfél, mikor a meleg szobában,
ím megszületett a régen várt kisded.

A szomszédságból akadt bölcső.
Nagy Andráséktól csipkés kis paplan.
S négy-öt asszony zsibongott a szomszéd szobában
a kis teknő körül szép köralakban.

– Jaj, de szép fiú!... Nézd csak, apjuk! –
Ujjongott Rozál, míg óva mosta...
és ígyen született meg az isteni Gyermek...:
már hogyha n á l u n k születhetett volna!

„HEIL HITLER, HERR FRIEDMAN"

Egy nemzetiszocialista beszélgetése egy zsidóval, a Vanity Fair újságírójával, Michel Friedmannal

Horst Mahler: Heil Hitler, Herr Friedman.

Michel Friedman: Hogy van?

H.M.: Jól vagyok, talán Ön is látja.

M.F.: Mikor kell ismét börtönbe vonulnia?

H.M.: Hogy mikor kell ismét bemennem, még nem tudom. Ez még nem biztos. Pillanatnyilag minden nyitott.

M.F.: Milyen sora volt hát a fogságban?

H.M.: Ó, tudja, az olyan idő, amikor olyan dolgokat lehet csinálni, amikre egyébként nincs lehetőség. Ez nagyon hasznos idő.

M.F.: Eszerint tulajdonképpen az a vágya, hogy még egyszer odakerüljön? Ott igazán termékeny lehet.

H.M.: Nos, nekem más vágyaim vannak, ha Ön meg is marad a kissé téves elgondolásai mellett.

M.F.: Nos igen, ha Ön ezúttal pontosan ezt mondta: ott végül is olyan dolgokat lehet csinálni, amiket egyébként nem lehetne megtenni.

H.M.: Igen, ez egy tény megállapítása, de ez nem jelenti azt, hogy én azután vágyódom. Én a Német Birodalom után vágyódom, és …

M.F.: Ó, én azt gondoltam, hogy talán a szerelem és a barátság után vágyódik és egy jó könyv után (nevet).

H.M.: Igen, Ön így gondolkodik.

M.F.: Egyszerűen azt gondoltam, hogy az ereiben még van vér, és vágyódik az élet után. Tehát nekem más dolgok jutnak eszembe, mint a Német Birodalom.

H.M.: Tudja, az a kérdés, hogy mit értünk életen. Én életen szabadságot értek, és éppen ide tartozik a Német Birodalom cselekvési szabadsága. Csak akkor vagyunk ismét szabadok. És ez egy vágy.

M.F.: Ó, de hiszen Ön teljesen szabad, vagy nem?

H.M.: Így gondolja?

M.F.: Egy kérdést tettem fel.

H.M.: Például, amikor most azt mondom: „Heil Hitler, Herr Friedman", akkor ez bizonyosan újra feljelentést eredményez a számomra.

M.F.: Biztos lehet benne, hogy ez az Ön számára feljelentéssel jár.

H.M.: Ennyire vagyunk szabadok ebben az országban.

M.F.: De ön tudja jól, hogy mibe bocsátkozik; ennek az országnak nincs titkos rendőrsége, nincsenek titkos törvényei. Ön szabadon eldöntheti, hogy elkövet-e egy jogsértést és ezért viseli a következményeket, vagy nem.

H.M.: Ez nem jogsértés, mert az nem jog, ami ezt nekünk megtiltja. Ez nem a német nép akarata, hanem az idegen uralomé.

M.F.: Elismeri tehát az Alaptörvényt?

H.M.: Nem.

M.F.: Elismeri-e Németország bármely törvényét?

H.M.: Nos, bizonyosan elismerem a Német Birodalom törvényeit. Azok pillanatnyilag csakis azért nem hatékonyak, mert az idegen hatalom szembe helyezkedett velük és ellenkező dolgokat rendelt el.

M.F.: Kik azok az idegenek?

H.M.: Nos, azok természetesen a zsidók. Egész világosan. A zsidó az úr minden úr hátterében, nemde? A zsidó arra törekszik, hogy az Ön urainak a hercegévé tegye magát. Arra törekszik, hogy a világuralmat megszerezze. Ez egyáltalán nem erkölcsi elítélés. Ez ténymegállapítás. És a kérdés az, hogy miként viszonyulnak ehhez a népek: hagyják-e, hogy ez történjen velük, vagy nem? Ez számomra a döntő kérdés.

M.F.: Nincs Önnek olyan érzése, hogy üldözési mániája van, hogy paranoiás?

H.M.: (Nevet.) Ó, egyáltalán nincs. Nézze, nekem nincs üldözési mániám, hanem úgy nézem a dolgokat, ahogyan azok vannak.

M.F.: Mit tart Ön a zsidókról?

H.M.: Ők másmilyen emberek, és én mindig, újra meg újra nagy súlyt helyezek arra a megállapításra, hogy amikor embert mondunk, látnunk kell az ember kettős természetét is, miként azt Churchill mondta. A zsidóknak üdvtörténeti feladatuk van, ahogy egy közismert zsidó, Martin Buber nagyon világosan megfogalmazta: „A zsidóság *nemet* jelent a gójok életére." És ezért…

M.F.: Számomra ez az egész túlságosan bonyolult.

H.M.: Nem az a döntő, hogy Ön mit talál bonyolultnak, hanem az, amit mondanom kell.

M.F.: Igen, igen, de szeretném azt megérteni. Annak aztán nincs semmi értelme, hogy beszélgetünk, és nem értem meg Önt. Ez képtelenség. Szeretnék megszólalni. Tehát még egyszer az én kérdésem… és miért idéz Ön mindig másokat? Idézze egyszer inkább önmagát, és nincs szükségünk Churchillre és mindezekre. Ön Herr Mahler, okos ember, miként azt magáról feltételezi.

H.M.: Ne jöjjön nekem ilyen feltevésekkel.

M.F.: De én nem teszek fel semmit sem. (Nevet.) Az feltevés, ha Önt okos embernek tartom?

H.M.: (Nevet.) Nézze, mik a zsidók, mik a németek, mik a franciák? Ezek tulajdonképpen ostoba kérdések. Mindenki tudja, amikor a zsidókról beszélünk, hogy ezen mit értünk.

M.F.: Én nem tudom.

H.M.: Ez talán annak a következménye, hogy Ön zsidó, és nem képes úgy látni önmagát, ahogy mi látjuk Önt.

M.F.: Akkor hát hogyan lát minket?

H.M.: Igen, de éppen ezt kíséreltem meg.

M.F.: Igen, de mondja a saját szavaival. Azt sokkal érdekfeszítőbbnek találom.

H.M.: Ők egy olyan istennek a megtestesülése, amely a mi felfogásunk szerint a Sátán, és nekik tragikus szerepük van minden más nép életének bomlasztásában és tagadásában. Ezzel nem mondok ki erkölcsi ítéletet; hanem Goethe azt mondta…

M.F.: Már megint Goethénél vagyunk. De ha a zsidó Sátán, az már erkölcsi ítélet.

H.M.: Nem, ez nem erkölcsi ítélet.

M.F.: Hanem?

H.M.: A sátán Isten szolgája, része annak az erőnek, amely mindig rosszat akar, és mindig jót hoz létre.

M.F.: Akkor hát szíve szerint mit tenne a zsidókkal? Ha már egyszer léteznek.

H.M.: Nézze, én nem akarok semmit sem tenni a zsidókkal, én magunkkal akarok tenni valamit: ismerjük meg, hogy milyenek, mifélék ők.

M.F.: És mit lehet itt tenni?

H.M.: Ha a zsidókat megismertük, elvesztik a hatalmukat felettünk. Ez az, amire törekszem, és e téren teszek is valamit, ha már egyszer a zsidók fogalmai szerint ez a nép uszítása. Én megértem, hogy a zsidók ez ellen harcolnak.

M.F.: Nos, de Frau Merkel nem zsidó.

H.M.: Nem, de ő bábfigura.

M.F.: Ön „Heil Hitler"-rel kezdte a beszélgetést.

H.M.: Igen.

M.F.: De mindenekelőtt elmondaná, hogy az Ön számára kicsoda Hitler? Milyen figura?

H.M.: Hitler volt a német nép megmentője. Nem csupán a német népé. És ő mint sátáni figura lett démonná festve, hogy a megmentőre vonatkozó minden gondolat ki legyen törölve a németek és egyáltalán az egész világ tudatából.

M.F.: Hogy Önt idézzem: Hitler, hogy a német népet és a világot megmentse, 6 millió zsidót gyilkoltatott meg.

H.M.: Ezt Ön mondja. Ez hazugság. És ezt Ön is tudja.

M.F.: Auschwitz hazugság?

H.M.: Igen, bizonyosan. Tehát Auschwitz mint koncentrációs tábor, mint munkatábor létezett – ezt nem tagadjuk –, de az, hogy Auschwitzban a zsidókat módszeresen igyekeztek megsemmisíteni, hazugság. Ezt ön is tudja.

M.F.: Hová lett akkor a 6 millió?

H.M.: Igen, honnan jöttek ide ők? Kérem, itt vannak azok a számok, amelyeket maguk a zsidók tettek közzé a saját enciklopédiájában. A zsidók állítólagos megsemmisítésük előtt mintegy 14-16 millióan, de utána is 16 millióan voltak. Kérdezem: hol van akkor a 6 millió? Csak 1956-tól kezdve csökken fokozatosan a számuk.

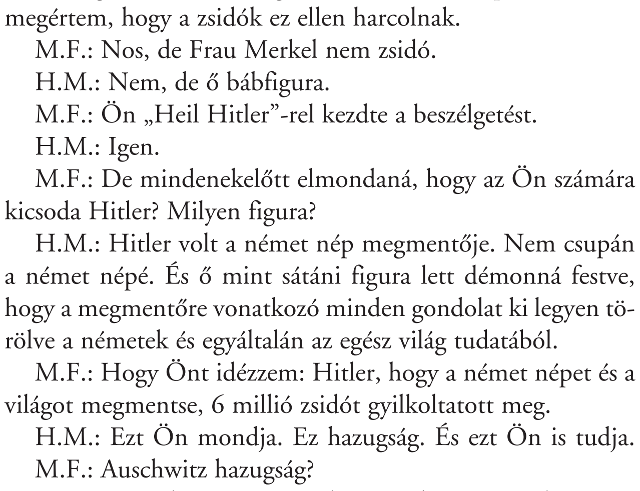
M.F.: Tehát egy zsidót sem gázosítottak el?

H.M.: Egyet sem.

M.F.: Egy zsidót sem öltek meg?

H.M.: Ezt nem mondtam. Háború volt.

M.F.: Tehát a koncentrációs táborokban nem gázosítottak el zsidókat?

Mahler élettársa, Sylvia Stolz, Horst Mahler, Michel Friedman, Daniel-Dylan Böhmer, a VF főszerkesztője.

H.M.: Nem. Ez hazugság.

M.F. Témát váltva: beszéljen nekem egy kicsit az apjáról valamit.

H.M.: Tudja, nekem nincs kedvem beszélni valamit az apámról. Kérdezzen tőlem, amit akar.

M.F.: Milyen volt a viszonya az apjához?

H.M.: Jó viszony volt; egészséges család voltunk egy látszólag egészséges világban. És én nagy szeretettel gondolok vissza az apámra.

M.F.: Olyan ember volt, aki Hitlerhez közel állt, nemde?

H.M.: Aki Hitlert szerette egészen élete végéig.

M.F.: Az Ön apja öngyilkos lett, ugye?

H.M.: Önként vált meg az életétől, igen.

M.F.: Érintette-e ez Önt valamiképpen? Mi történik egy fiúval, amikor az apa öngyilkosságot követ el, éppen akkor, amikor a fia 13 éves? Mi történik vele?

H.M. Ezt végső soron talán egy harmadik személy képes megítélni, önmagunkra nem reflektálunk így. Egy érzésünk van. Ez bizonyosan…

M.F.: Ő elhagyta Önt?

H.M.: Ő akkor már nem volt többé. Tehát ez sem volt egyáltalán a döntő pont. Tudja, nekünk, németeknek olyan történelmünk van, amelyet tőlünk elrabolnak.

M.F.: Én szívesen beszélgetnék Horst Mahlerről.

H.M.: Igen, természetesen.

M.F.: Ön mindig ezzel a fordulattal él: „mi, németek, mi, németek". De Ön az érdekes ember.

H.M.: Én német vagyok. Ez is Horst Mahler.

M.F.: Igen, de Ön nagyon érdekes ember.

H.M.: Ezt nem tudom. Én német vagyok.

M.F.: Ön időközben már a hatvanas éveiben jár, jelenleg több mint 60 éves, nemde?

H.M.: Megközelítőleg 72 éves vagyok.

M.F.: Úgy. Amikor azt mondja, hogy apja öngyilkosságára nem reflektál, ez figyelemre méltó.

H.M.: Igen, figyelemre méltó.

M.F.: Nem találja annak? Ehelyett szívesen beszél a németekről, a zsidókról, a Sátánról (nevet).

H.M.: Tudja, én tudom, illetve tudni vélem, hogy miért lett öngyilkos az édesapám.

M.F.: Miért? Mit hisz Ön?

H.M.: Ő a Német Birodalom vereségét és mindazt, ami azzal összefügg, nem elferdítve ismerte. Teljes szívvel hitt benne. És számomra nem olyan „jó ember" volt, akikkel manapság oly nagy számban találkozunk, hanem jóságosan jó ember volt.

M.F.: Az ő harcát folytatja tovább?

H.M.: Ő ebben az értelemben nem harcolt. Mint fogorvos tevékenykedett és teljesítette a kötelességét. És engem természetesen az ő esete arra indít, hogy a tisztán hivatásbeli tevékenységen felülemelkedve azért harcoljak, amiért ő is élt, ami őt eltöltötte – és a korunkban dívó határtalan démonizálás és hazugságok ellen harcoljak, amiket vödörszámra ránk öntenek.

M.F.: Hitler kezdte a háborút?

H.M.: Nem, hanem rákényszerítették. Szabályosan és módszeresen.

M.F.: Lehetséges, hogy rákényszerítették, de ő kezdte, vagy nem? Tehát a „rákényszerítéssel" Ön azt mondja, hogy ez hozzájárult ahhoz, hogy a háborút megkezdte. De ő kezdte a háborút?

H.M.: Tudja, a háború mint fegyveres küzdelem a németek elleni lengyel tömeggyilkossággal kezdődött. És ezt a Német Birodalom vezére nem nézhette tétlenül. Amikor ő a népjog szerint engedélyezett, sőt parancsolt eszközt latba vetette, hogy az üldözésnek véget vessen, legitim módon cselekedett. De ez a tömeggyilkosság része volt Roosevelt stratégiájának, és azoknak, akik mögötte álltak. Azok zsidók voltak; nemcsak tanácsadók, hanem a hatalom birtokosai is. Akkor a háborúval, amelyet a Német Birodalomra kényszeríteni akartak, az volt a szándékuk, hogy a Német Birodalom sugárzó erejét a háború füstölgő romjai homályosítsák el. Ez a helyzet.

M.F.: De Adolf Hitler mindenesetre elvesztette a háborút.

H.M.: A Német Birodalom a háborút katonailag vesztette el, de ez odavezet majd, hogy a német néplélek győzni fog, úgy, ahogyan azt Nahum Goldmann 1915/1916-ban feltételezte. Pontosan ez fog bekövetkezni.

M.F.: Elvesztette Hitler a háborút?

H.M.: Nem, Hitler nem vesztette el azt, a Német Birodalom omlott össze.

M.F.: …úgy vélem, Ön mégis csak jogász, még ha már nem is… Elvesztette Hitler a háborút?

H.M.: De Herr Friedman, ha a szavaknak van értelmük, én a kérdésre világosan válaszoltam. Németországot védekezésre képtelenné tették, és akkor azt mondhatjuk…

M.F.: Ezt nevezik a „háború elvesztésének".

H.M.: Igen, bizonyosan, ez olyan háború, amelyet a Német Birodalom a katonai leszámolásnak ebben a szakaszában elvesztett. És én azt mondtam Önnek, hogy a német néplélek a zsidó néplélek fölött végső soron győzni fog. Ez elkerülhetetlen, ez isteni történés. Isten halhatatlan.

M.F.: Ez isteni?

H.M.: Igen, ez isteni.

M.F.: Ön Isten megbízottja?

H.M.: Én ebben az értelemben Istenben vagyok, Ő működik az embereken keresztül, általam is, és Ő ott van a világban.

M.F.: Önt Isten arra választotta ki, hogy a zsidókérdést megvilágítsa?

H.M.: Nem, nem, nézze, a zsidók tartják önmagukat kiválasztottaknak.

M.F.: Én Önt kérdeztem, hogy önmagát kiválasztottnak tartja-e a zsidókérdés megvilágítására.

H.M.: Egy valamit akarok mondani Önnek…

M.F.: Ön konkrét kérdéseket akar, megkapja…

H.M.: Ahogy most foglalkozom ezzel a kérdéssel, úgy foglalkoztam vele egész életem folyamán. Azt mondom: arra vagyok hivatva, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzam. Ezért még nem vagyok kiválasztva.

M.F.: Igen, de erre hivatva nincsenek sokan.

H.M.: Igen, de éppen ez a lényeg, nemde? Sokan vannak a hivatalosak, kevesen a választottak. Ez a Biblia szava.

M.F.: Igen, de hivatva lenni mégis már egy kicsit több mint majdnem mindenki másnak a dolga, nem igaz?

H.M.: Igen. Mivel nekem van…

M.F.: Így egy kicsit Horst Mahler is kiválasztott.

H.M.: Tudja…

M.F.: Tulajdonképpen szívesen válna zsidóvá?

H.M.: Képes Ön egyszer…

M.F.: Szomorú Ön, hogy nem zsidó?

H.M.: Mondja csak, kérem, hogyan akar választ kapni? Én is belevághatok durván az Ön szavába, úgy ahogyan itt azt Ön csinálja?

M.F.: Megteheti, ahogy akarja.

H.M.: Nem. Nos, ez a Friedman-engedmény nem hat meg engem.

M.F.: Igen, de el kell ismernie, hogy én sem vagyok egyetemen, nem kell egy órás előadást Öntől végighallgatnom.

H.M.: Nem, de ha itt beszélgetést akarunk folytatni, akkor meg kell mondanom Önnek: hallgasson hellyel-közzel, hogy én is szóhoz jussak.

M.F.: Ó, tudja, én itt teljesen egyetértek Önnel a hallgatással kapcsolatban.

H.M.: Nos, kérem. Tehát akkor mégis csak hallgassa végig ezt. Elhivatottsággal kell valamit tenni, hogy az ember képzett legyen, hogy egy témáról szakszerűen vitatkozhasson. Ez is a hivatás fogalma. Nekünk nem állásunk van. A németeknek hivatásuk van. És nekem ehhez a vitához – ahogyan az lefolyt, és ahogyan én azt értem – szakképzettségem van.

M.F.: Ez azt jelenti mégis, hogy Ön képzettebb, mint sokan mások?

H.M.: Ezzel a témával elmélyültebben foglalkoztam, mint mások.

M.F.: Nos tehát, engem az égvilágon minden ember érdekel. Önnel ellentétben nem beszélek minősége szerint első- és másodosztályú emberről. Egyébként a zsidók éppen olyan értékesek, mint a nem-zsidók?

H.M.: Tudja, a zsidók mások. Tagadását jelentik minden másnak, és ennyiben nehéz a sorsuk. És ezért a világuralom is kompenzációként lett megígérve nekik. Azért, mert gyűlöletesek a nem-zsidó népek számára.

M.F.: Kisebb értékűek, vagy sem? Igen, vagy nem?

H.M.: Én nem értékeket különböztetek meg, hanem megállapítom, hogy Istennek ebben az elosztásában mik ők önmagukban. Hogyan értékelhető ez?... Ők szükségesek, és ezért azt mondom: ők nekünk egy részünk. De mondok egy példát…

M.F.: Ön hívő ember.

H.M.: Igen, nézze csak, ha ki akarok fejteni egy gondolatot, Ön mindig közbelép. Miért teszi ezt? Fél ettől a gondolattól?

M.F.: Én valójában nem félek Öntől.

H.M.: Nos, akkor kérem. Pontosan azt akarom Önnek elmondani, hogy mik a zsidók az én számomra. Ahogyan tehát egy rovar fejlődési folyamatánál látható, amely először pete, majd hernyó, azután báb, s végül pillangó, a fejlődésnek ebben a szakaszában a zsidók szükséges mozzanatot jelentenek – a maguk minden tagadó lényege szerint. És ezért válnak minden kor számára gyűlöletessé és üldözötté. Ez nehéz sors. Izajás ezt mondja: „Mivel ők gyűlöletessé váltak…"

M.F.: A németek nyolcvan százaléka nem gyűlöli a zsidókat.

H.M.: Azonban a németek bizonyosan a zsidók ellenségei, mivel a zsidók a németek ellenségei. Az, hogy ez össze van-e kötve gyűlölettel, mindenkor a pszichológia kérdése.

M.F.: Szívesen lenne zsidó?

H.M.: Ha zsidó lennék, akkor az lenne a sorsom, és akkor azt kutatnám, hogy ezzel a sorssal mit vagyok köteles tenni.

M.F.: Szívesen lenne zsidó?

H.M.: Nem. Örülök annak, hogy német vagyok.

M.F.: Milyen az Ön hite? Én mindig a hitről beszélek, és Ön mindig a németekről beszél.

H.M.: Tudja, a német értelmezés szerint a népek mint államok az Isten formái. Ha tehát mint német magamat elgondolom, akkor mint a Német Birodalomhoz tartozót gondolom el, amely egy bizonyos állam, és mint ilyen, Istennek egy formája. És én ebben az Istenben hiszek.

M.F.: Milyen Isten ez, keresztény Isten?

H.M. Ő bizonyosan azonos a keresztény Istennel, aki mindent magában foglal, sem a világot, sem az embereket nem zárja ki magából, és csupán egy választott nép választja ki magát, mint minden más nép megsemmisítésének eszközét.

M.F.: Akkor mit kezdjünk a pápával, az elhunyt és a jelenlegi pápával, aki kifejezetten még azt is hangsúlyozza, hogy a katolicizmus a zsidóságból fejlődött ki, és hálásan együtt él vele? Áruló ő az Ön számára? A pápa az Ön hite szerint áruló?

H.M.: Nos, én azt mondanám, a zsidók vonták be a katolikus egyházat szüntelenül a maguk hatalmi területére. De azt gondolom, hogy a katolikus egyház a jövőben még nagyobb jelentőségre tesz szert, mint a múltban. Olyan intézmény lesz, amely a zsidóság, mohamedánság és kereszténység közötti hitvallásbeli különbséget meg fogja haladni, felemelkedik egyfajta hégeliánus értelemben vett szellemismeretté, amely felszabadít minket. Az igazság szabaddá tesz minket. Ez érvényes a zsidókra is. Érvényes a mohamedánokra is.

M.F.: Újra félbe fogom szakítani Önt.

H.M.: Igen, kérem, most megteheti.

M.F.: A zsidók időközben a Vatikánban is hatalomra jutottak. Az utolsó és a jelenlegi pápa a zsidóságot egészen más úton közelítik meg, mint Ön. A zsidókat dicsérik, és arra hívják fel híveiket, hogy az antiszemitizmus minden formáját adják fel. Sőt, bocsánatot is kértek. Az Ön felfogása szerint az utolsó és a jelenlegi pápa árulója a német ügynek?

H.M.: Igen. Teljesen egyértelműen. És ők elárulják XII. Piuszt is, amikor olyan helytartónak tüntetik fel, aki tudomással bírt volna a holocaustról és megakadályozhatta volna azt. Mivel a holocaust nem történt meg, ki fog derülni, hogy XII. Piusz pápát rehabilitálni kell. Ez olyan feladat, amelyet a Katolikus Egyház magára fog vállalni.

M.F.: Amikor fiatal voltam, nagyon fiatal, Ön baloldali volt. Igaz ez a mondat? Az, hogy fiatal voltam, igaz (nevet). Akkor úgy 10-12 éves voltam. Igaz ez a mondat?

H.M.: Tudja, a „jobb" vagy a „bal" fogalmának használata az olyan ember álláspontjának régi története, aki a parlament előtt áll és látja annak jobb és bal felét. Innen származik ez. Én mindig az voltam, aki vagyok. De mindig fejlődésben. És amikor valaki, aki kívülről lát, azt mondja: „ez jobboldali volt", vagy „ez baloldali volt", akkor az a szemlélő szempontja, nem az enyém.

M.F.: A RAF [Rote Arme Fraktion = Vörös Hadsereg Frakció], amely az Ön azon tételén alapult, hogy a zsidók az ördöghöz tartoznak, valamint Andreas Baader, Ensslin, Meinhof már akkor is osztották az Ön véleményét…?

H.M.: Igen, bizonyosan. Nem abban az értelemben, ahogyan azt Ön éppen most kifejezte.

M.F.: Hanem milyen értelemben?

H.M.: Számunkra akkor adott volt „az amerikai imperializmus" fogalma, és napjainkban még világosabban látható, hogy mi az amerikai imperializmus, és ennyiben: az ellenség ugyanaz. Az ellene vívott harc eszközei azonban megváltoztak azon felismerések nyomán, amelyek ebből a folyamatból kinőttek.

M.F.: Még egyszer kérdezősködöm, mert, amint mondtam, nem vagyok olyan gyors a fogalmakkal kapcsolatban.

H.M.: Tudom, Önnek nehézségei vannak a megértésben…

M.F.: De gyakorlok.

H.M.: … de az is zsidó jellegű. Ön nem képes megérteni minket.

M.F.: Tehát, hogyan beszéltek akkor a zsidókról? Önök akkor határozottan beszéltek erről.

H.M.: Nekünk akkor bűntudatunk volt a zsidókkal szemben, és kínosan voltunk érintve, amikor Palesztinában egy táborban voltunk, és ott egyes táborlakók jöttek Hitler-képekkel, és azt mondták, hogy ő jó ember. Ez számomra kínos volt.

M.F.: De ez Önt nem érinthette kínosan, mivel otthonosan kellett éreznie magát, hiszen Hitler Ön számára a legjobb ember.

H.M.: Nézze, akkor én még nem voltam mentes attól a tudattól, amelyet ezekkel a hazugságokkal belénk tápláltak, a bűntudattól. Ez probléma volt. Ez az egész történet meghatározta az egész életemet, és az életem csak ebből a történetből kiindulva érthető meg.

M.F.: Miért volt akkor Önnek bűntudata?

H.M.: Igen, tudja, amikor nekünk, németeknek szemünkre vetik, hogy hatalmas bűnt követtünk el, egy egész népet irtottunk ki módszeresen, akkor annak a németek szempontjából nagy jelentősége van. Hajlamosak vagyunk az önvádra.

M.F.: Nos, én úgy gondolom, hogy 20 évvel e népirtás után Ön már felnőtt ember volt. Akkor mit nem gondolt át? Mert 20 évvel a történtek után már azt a sugallatot kellett éreznie, amit az utóbbi években érez.

H.M.: Ez nem sugallat, hanem azokról a tényekről van szó, amelyeket az évtizedek folyamán az úgynevezett revizionisták a maguk fáradságos aprómunkájával a napfényre hoztak. Ezért mennek börtönbe, illetve ezért gyilkolják meg őket. És ezek olyan dolgok, amelyek csak akkor kezdtek megmutatkozni.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy a Baader-Meinhof csoport időszakában az antijudaizmus, amelyet Ön jelenleg képvisel, még nem volt tudatos állapotban?

H.M.: Úgy van.

M.F.: Volt-e egyfajta tudatos állapot a „baloldalon"?

H.M.: Akkor az, amit ön antijudaizmuson ért, anticionizmus volt és kritika Izraelnek mint zsidó államnak a szomszédai iránti politikájával szemben. Ez számunkra jelen volt, és ennyiben az akkori viszonyokhoz képest nagyon is messzire mentünk a zsidók elleni kritikában. Meg kell Önnek mondanom, hogy akkor gyakorlatilag azért csatlakoztam a RAF létrehozásához, mert a zsidó közösségi házban 1969. november 9-én egy plasztikbombát találtak. Ez az Alkotmányvédelmi Szervek állományából származott. És egy általam ismert csoport helyezte el azt ott, hogy Izrael ellen demonstráljon. És én akkor azt mondtam: „Ez nem megy, ez teljesen hamis út. A mi múltunkkal ezt nem tehetjük."

M.F.: De Ön akkor Jordániába ment, és a palesztinokkal együtt részesült kiképzésben.

H.M.: Úgy van.

M.F.: Mégpedig katonailag.

H.M.: Igen, magától értődően. Foglalkoznak bombák készítésével is, és így tovább. Ez hozzátartozik a képzéshez.

M.F.: Ön az erőszakot a politikai vita törvényes eszközének tartja?

H.M.: Szükség esetén mint készpénzt a népek közötti fizetési forgalomban, igen.

M.F.: Ezt most tényleg nem értettem.

H.M.: (Nevet.) Nézze…

M.F.: A politikai erőszakot törvényes eszköznek tartja a politikai vitában?

H.M.: Abban az értelemben – és ezt most el kell mondanom, mert Ön az értelmét ismét azonnal ki fogja csavarni…

M.F.: Egyáltalán nem csavarom ki. Ön mondja…

H.M.: A népeknek joguk és kötelességük a háború és béke, ha a fennmaradásukról és a kibontakozásukról van szó. Ezek az ellentétek most is fennállnak a népek között, és ezeket mindig is erőszakosan fogják megoldani, ha már minden más eszköz csődöt mond – és éppen ez a készpénz.

M.F.: Ön a Német Szövetségi Köztársaságon belül az erőszakot eszköznek tartja a maga politikai céljainak megvalósítására?

H.M.: Egyértelműen nem. Nem, és még egyszer nem. De a mi fegyvereink szellemi fegyverek, és azok találnak. Éppen azért üldöznek minket, mert az igazságot mondjuk.

[Friedman szembesítette Mahlert egy képpel, amelyen a brit Noel Martin volt látható, aki egy neonáci támadás után harántirányú bénulást szenvedett.]

H.M. Tudja, ezt az esetet a hátterével együtt nem ismerem nagyon pontosan. Egyértelműen elítélem, ha a jogos önvédelemmel nem összefüggő okból támadnak meg embereket, és azok megsérülnek, vagy életüket vesztik.

M.F.: Egy pillanat. Jogos önvédelem, mikor van jogos önvédelem?

H.M.: Nos, amikor engem megtámadnak, és védenem kell a bőrömet, az jogos önvédelem.

M.F.: Oké. De nem létezik politikai önvédelem?

H.M.: Természetesen a politikai önvédelemnek is vannak esetei. A népek gyakran cselekednek önvédelemből.

M.F.: Én a Németországban lévő németekről beszélek. Most nem a világháborúról beszélek. Amikor Németországban jobboldali radikálisok egy külföldit megtámadnak…

H.M.: Akkor azt egyértelműen elítélem. …Mi jogos önvédelmi helyzetben vagyunk, ellenünk lelki gyilkosságot gyakorolnak.

M.F.: Lelki gyilkosságot?

H.M.: Lelki gyilkosságot. És ez azt is jelenti, hogy a népet meggyilkolják. A nép a lelkéből él.

M.F.: Ez tehát azt jelenti, hogy Önnek joga van az erőszakra?

H.M.: Nem. A jogos önvédelemhez való jog olyan fegyverekkel, amelyek szükségesek, azt jelenti, mint a szükséghelyzetet elhárítani. Az erőszak éppenséggel a zsidók helyzetét betonozná be. Arra a zsidóknak van szükségük.

M.F.: Ó, a zsidóknak van szükségük erőszakra?

H.M.: Arra a zsidóknak van szükségük.

M.F.: A zsidóknak, mire van szükségük a zsidóknak?

H.M.: Az erőszakra, hogy magukat ismét mint áldozatokat mutassák be.

M.F.: Ó, ez azt jelenti, hogy az áldozatoknak szükségük van nácikra?

H.M.: Igen. Hogy magukat mint zsidókat mutassák be.

M.F.: Önnek hálásnak kell lennünk?

H.M.: Én csak azt mondom, hogy hálás vagyok a hernyónak, mert pillangóvá váltam a hernyó által.

M.F. Oké. Mondja csak – mert azt mondta, hogy nem létezett a holocaust és az összes többi – ezek a képek eredetiek? [Friedman mutat Mahlernek egy felszabadított koncentrációs táborban készült fényképet, amely a foglyok egyik csoportjáról készült. A háttérben lovaskocsi látható.]

H.M.: Ezek eredetiek lehetnek, de mit mutat egy kép? Ezek kis híján éhen halt emberek, akik itt…

M.F.: Igen, akik egy koncentrációs táborból, egy német koncentrációs táborból szabadultak.

H.M.: Igen, ezt mondja Ön. Itt hátul lovakat látok, amelyek esetleg egy menekülő csoporthoz tartoznak, de esetleg valahol elfogták, és ide hozták őket, hogy ilyen képeket készíthessenek.

M.F.: Tehát ön tagadja, hogy az történt, amiről e kép beszél. Azt is tagadja, hogy a német koncentrációs táborokban voltak zsidók?

H.M.: Nem, nem vagyok ostoba.

M.F.: Tagadja, hogy zsidók ilyen állapotban koncentrációs táborokban voltak?

H.M.: Ez lehetséges. Tudja, például Bergen-Belsenben volt egy ilyen hullahegy, amelyet egy buldózerrel egy tömegsírba toltak. Ez a kép engem egész életemben követett. De fel kell tennie a kérdést: miért kerültek ők ebbe az állapotba? Volt nekünk tífuszjárványunk, volt nekünk éhínségünk? Igaz, hogy minden közellátási útvonalat szétbombáztak a szövetséges bombázók, mégpedig módszeresen?

M.F.: Csak furcsa, hogy német keresztények és mohamedánok így sohasem néztek ki.

H.M.: Nézze csak meg a német katonákat, akik a fogságuk során éppen így éhen haltak.

M.F.: Azok nem néztek ki így.

H.M.: Azok is így néztek ki.

M.F.: Még egyszer visszatérek az erőszak kérdésére. Az Ön életében bizony volt egy időszak, amikor erőszakot gyakorolt, erőszakot támogatott.

H.M.: Igen, ebben az értelemben megerősíthetem Önt: volt ilyen időszak.

M.F.: Ön úgy érti (nevet), hogy minden zsidó propaganda (nevet). És akkoriban a bírákat is a zsidók irányították?

H.M.: Nem én vagyok az egyetlen, aki ilyen közvetlenül és nyersen indul ki egy összeskiivésből. A bírák tudják, hogy mit kell nekik tenni. Ez a megelőző engedelmesség.

M.F.: Igen, jó, ez oké, de a zsidók megint csak ott voltak a háttérben.

H.M.: Nos, bizonyosan, magától értődően, ők mindenütt ott vannak a háttérben.

M.F.: Mindenütt.

H.M. És ők bizony megmutatkoznak akkor is. Amikor például Meisner egy téves szót mond, akkor azonnal megtámadják a sajtóban. Igen, ez a zsidó uralom, a beszédrendőrség, a gondolatrendőrség, amely mindenütt jelen van és zsidó.

M.F.: Igen, igen, de ez nem csak zsidó. Úgy gondolom, az már bizony elbűvölő, hogy ez a pár zsidó…

H.M.: Pár zsidó? De ez nem a szám kérdése. Ez annak a kérdése, hogy mi az ő szerepük az üdvtörténet eseményeiben. Mindig a népek közül a legkisebb volt az…

M.F.: Ön azt mondta, Herr Mahler, éppen akkor, amikor egy kérdést szabad volt feltennem, hogy ha Ön zsidó lenne, akkor tenné a kötelességét.

H.M.: Igen.

M.F.: Mi volna hát Önnek mint zsidónak a kötelessége?

H.M.: Amit zsidó helyzetemben felismernék, az az, ami előrelépést eredményez a szabadság tudatában. Ez pedig Istennek önmagához vezető útja a világon keresztül. Ez kötelességem, és ez lenne ebben a helyzetben is. Amikor tehát a kötelességemet felismerném, azt is tenném.

M.F.: Ez azt jelentené, hogy másként viselkedne, mint a zsidók, akik a háttérben…

H.M.: Ha én zsidó lennék, Herr Friedman, akkor az én zsidó népemért tennék valamit, egy lépést az igazság felé, mivel érvényes mindenkire: az igazság szabaddá tesz minket. És várom azt a napot, amelyen a zsidók nevükhöz és hátterükhöz viszonyítva említésre méltó számban felállnak és azt mondják: „Pszichológiai háborút folytattunk a német nép és minden nép ellen. Ezzel a hazugsággal minden népet megbélyegeztünk. És ezzel szakítani akarunk, mivel felismertük, hogy Isten útja nem a hazugság útja."

M.F.: Ön újból Istennel érvel.

H.M.: Igen.

M.F.: Ezért újból vissza kell térnem a kérdésre: milyen jelentősége van Istennek az Ön számára?

H.M.: Ő minden. Ő szellem, aki bennünk van, és mi Őbenne.

M.F.: És Ön pontosan tudja, mit akar Isten?

H.M.: Abban a történelmi pillanatban, amelyben élek és iparkodom felfogni, hová érkezett el a fejlődés állapota, akkor azt is tudom, hogy Isten mit akar. Isten azt akarja, hogy a Német Birodalom újra feltámadjon és legyőzze a judaizmust. Ez a lényeges pont.

M.F.: Ön valóban tájékozott?

H.M.: Miről?

M.F.: Az életről, Istenről.

H.M.: Mit jelent az, hogy tájékozott vagyok? Állandóan az a szándékom, hogy valami újat tanuljak, esetleg valamit helyesbítsek is.

M.F.: Nos jó, Ön tájékozott mindenesetre a németekről és Németországról. Tájékozott a zsidókról. Tájékozott-e az amerikaiakról?

H.M.: Tudja én arra törekszem, hogy megértsem, ami a világban és körülöttem végbemegy. És ide tartozik az is, hogy egyes dolgokról tájékozott legyek, úgy ahogyan azt Ön mondja. De tud-e az ember eleget?

M.F.: Nos, igen, ha az ember annyira tekintélyelvű és radikális, hogy egy vallási csoportról mint Sátánról beszél, mégis csak tájékozottnak kell lennie.

H.M.: Igen, mivel – úgy hiszem – az ember nagyon mélyrehatóan birtokolja azt, amivel foglalkozik.

M.F.: Ez esetben Ön tájékozott.

H.M.: Ha most Hegel terminológiáját használom, akkor a Sátánt félretehetem.

M.F.: Nos, amit mondott, ahhoz egyáltalán nincs szüksége a Sátánra.

H.M.: …hanem az a tagadás szelleme. Az, amit Hegel mond…

M.F.: Nem, maradjon meg a saját terminológiájánál. Nincs szükségem Hegelre. Az Ön terminológiája sokkal feszesebb, mint Hegelé. Hegelnek könyvben utánanézhetek.

H.M.: Nézze, Hegel fogalmi nyelvezete sokkal világosabb, de az emberekkel való érintkezésben, akik ezekkel a dolgokkal egyáltalán nem foglalkoztak, a „Sátán" kifejezés megfelelő és helyes. Filozófiai szempontból a Sátán a tagadás szelleme, az abszolút negativitása annak, ami egy nép konkrét létezése.

M.F.: Akarná-e, hogy Németországnak újra világhatalma legyen?

H.M.: Németország sohasem törekedett világhatalomra abban az értelemben, ahogyan azt Ön érti. A német szellem…

M.F.: Mi a német szellem?

H.M.: A német szellem annak tudata, mégpedig filozófiailag megtisztult tudata, hogy Isten nem az a fenséges, féltékeny lény, amely más népeket megsemmisíteni akar, és arra a feladatra, hogy a többi népet megsemmisítse egy népet kiválasztott, hanem mi az Istenben vagyunk, és Isten bennünk van. Ez a német szellem.

M.F.: Mi a Német Birodalom, és mik a német értékek? Ön nem Isten Országát akarja?

H.M.: A német értékek az alaposságot jelentik.

M.F.: Ó, most már kezdem Önt lassanként érteni.

H.M.: Azt, hogy az ember a dolgokhoz megalapozottan közelítsen.

M.F.: Igen.

H.M.: Azt, hogy az ember azt akarja: a világ helyesen legyen irányítva.

M.F.: Mi az, hogy „a világ helyesen legyen irányítva"?

H.M.: Igen, ez éppen annak a kérdése, hogy mit ismer el az ember jónak.

M.F.: Igen. Mi „a világ helyesen legyen irányítva" az Ön értelmében?

H.M.: Például úgy, hogy a világot ne egy maroknyi plutokrata csoport zsákmányolja ki, egészen annak összeomlásáig, amit esetleg még életünkben megtapasztalunk.

M.F.: Hogyan akarja ezt megakadályozni?

H.M.: Amennyiben elvesszük a zsidótól, a plutokratától az uzsorát, amennyiben a hitel folyósítását nem privát hitelként engedélyezzük, hanem mint gazdaságpolitikai intézkedést állami és közösségi…

M.F.: De Herr Ackermann mégsem zsidó.

H.M.: A zsidók oldalán mindig vannak nem-zsidók is, hogy a zsidók azt mondhassák: ők mégsem zsidók, egyáltalán nem azok, hanem ők… Nagyon ravasz taktika.

M.F.: De akkor a Deutsche Bank zsidó kézben van?

H.M.: Nem, egy pillanat, én ezt nem mondtam.

M.F.: Hanem?

H.M.: Meghagyhatunk egy banki intézményt, de a Deutsche Bank a versenyben mindenkor legyőzhető.

M.F.: De ez nem szabatos. Mindenki számára, aki alaposan gondolkodik, most ez nem szabatos. Ön azt mondta, hogy kiküszöbölik az uzsorát, amennyiben azt nem engedélyezik a zsidóknak. A legtöbb állam hitelt nyújtó; tehát az emberek állami hiteleket vesznek fel. A legtöbb bank, a bankok többsége jelenleg ténylegesen nincs zsidó kézben, még akkor sem, ha az ember a maga részéről nagyzási hóbortba esik, paranoiássá válik. Tehát ezt most nem értem.

H.M.: Látja, már Mózesnél is ez áll: „És te [a zsidó nép] sok nép számára fogsz…"

M.F.: Ne idézze nekem Mózest, hanem idézze…

H.M.: Ne szakítson félbe akkor, amikor valamit mondok…

M.F.: Nem, én Önnel akarok beszélni.

H.M.: Amire én válaszolok…

M.F.: Figyeljen ide, Herr Mahler, hogy megértsük egymást, mert mindaz, amit mondok, elfogadható lesz. Én nem tartok semmit sem Mózesről… Én Önnel szeretnék beszélgetni. Tudja, ha az érdekel, amit Mózes mondott, akkor Mózessel beszélgetek.

H.M.: Nem, nem. Várjunk csak, nagyon lényeges szempont, amit én mint Horst Mahler említek, amennyiben azt mondom, ami a zsidó szellem egyik alapja.

M.F.: De beszéljen csak a saját szavaival. Csak azt találom érdekfeszítőnek. Mivel én Önt szeretném megismerni.

H.M.: Nos, mondja meg már egyszer, hogy mi nem készen, önállóan vagyunk a világon, hanem törpék vagyunk egy óriás vállán, amely a szellemi hagyományon, tartalmon, ismereten, tudáson alapulva jött létre.

M.F.: De ha Mózest idézi, akkor paradoxon, hogy.... Vagy Mózes oldalán áll, és akkor idézze őt, és ha úgy gondolja, hogy Mózes a Sátán része, akkor – az Isten szerelmére! – ne idézze a Sátánt!

H.M.: Látja, Herr Friedman, Önnek nincsenek érvei, hanem csak arcátlansága van. A beszélgető partnerét állandóan akadályozza a beszédben.

M.F.: Amikor nekem ilyeneket mondanak, tudom, hogy egy Achilles-sarkot érintek.

H.M.: Nos, igen, jó.

M.F.: (Nevet.) Tudja, én ezt már régóta tudom.

H.M.: Mindenki meggyőződhet arról, hogy ami itt folyik, ugyanaz megy a tv-show-kban is. Mindig azt kérdem magamtól, miért lehet ezt az emberekre kényszeríteni, és miért nem hallgattatják el ezt egyszer. Most megmondom Önnek, miért idézem Mózest. Ön azt kérdi tőlem, mi a zsidóság a számomra, és akkor én azt mondom…

M.F.: Nem, ez nem az én kérdésem.

H.M.: …és az pontosan ez az elv: „Te sok nép számára fogsz kölcsönözni, de senkitől sem fogsz kölcsönt venni; az Úr téged fejjé tesz és nem farokká. Te mindig felfelé mégy és nem süllyedsz le, mivel engedelmes vagy a te Uradnak, Istenednek parancsai iránt. Ezeket ma megparancsolom neked, hogy tartsd és cselekedd meg."

M.F.: Most őt idézte, de az én kérdésemet nem válaszolta meg.

H.M.: De, ezzel én Önt megválaszoltam.

M.F.: A legtöbb pénzkölcsönző keresztény és nem zsidó, és ehhez nincs semmi közük.

H.M.: Én nem tartottam számon őket, én csak azt tudom, hogy vannak nagyok és kicsik, vannak befolyásosak és…

M.F.: Oké, hagyjuk, felejtse el. Tehát…

H.M.: Látja, most kitér.

M.F.: Én nem térek ki, hanem azt gondolom, nem tagadható, hogy a legtöbb pénzintézmény, a legtöbb állam, amely a pénzkölcsönzést lebonyolítja, most egyáltalán nem zsidó.

H.M.: Látja, ez nem a szám, hanem a hatalom kérdése.

M.F.: Ó, ismét a hatalom.

H.M.: És a zsidó bankoknak van hatalmuk. Azok nemcsak bankok; hanem általánosságban véve pénzt gyűjtő helyek. És azok a többieket is függésben tartják. A zsidó elv ez: egy kézben két fonalat húzni és az urak mögött az igazi úrnak lenni.

M.F.: A gyakorlat ezzel kapcsolatban az, hogy ez olyan kijelentés, amely sohasem felülvizsgálható, mivel folyvást minden, ami ellene szól, manipuláció lehet.

H.M.: Ez a kérdés mindig attól függ, hogy az ember mit tart igazságnak. Ez nem a matematikai bizonyítás kérdése.

M.F.: Nos, az igazság természeténél fogva azt jelenti, hogy nem azon fordul meg, mit tart annak az ember.

H.M.: Én egyáltalán nem arról vitatkozom Önnel, hogy amit mondtam, igaz-e, vagy sem, hanem hogy számomra mi az, ami engem motivál.

M.F.: Ez az. Akkor az érdekel engem, hogy úgy gondolom: a zsidók az Ön nézőpontjából eléggé rosszak.

H.M.: Ezt nem mondtam. Ön kicsavarja.

M.F.: De nézze, Herr Mahler…

H.M.: Ők a negatívum.

M.F.: Tehát, Herr Mahler, amikor valaki Sátánt mond, akkor az egyáltalán nem bók.

H.M.: De lehet az is.

(Folytatjuk)

Vanity Fair

(A fordítás a beszélgetés szerkesztett változata.

Ford.: *Tudós-Takács János*)

Richard Wagner:

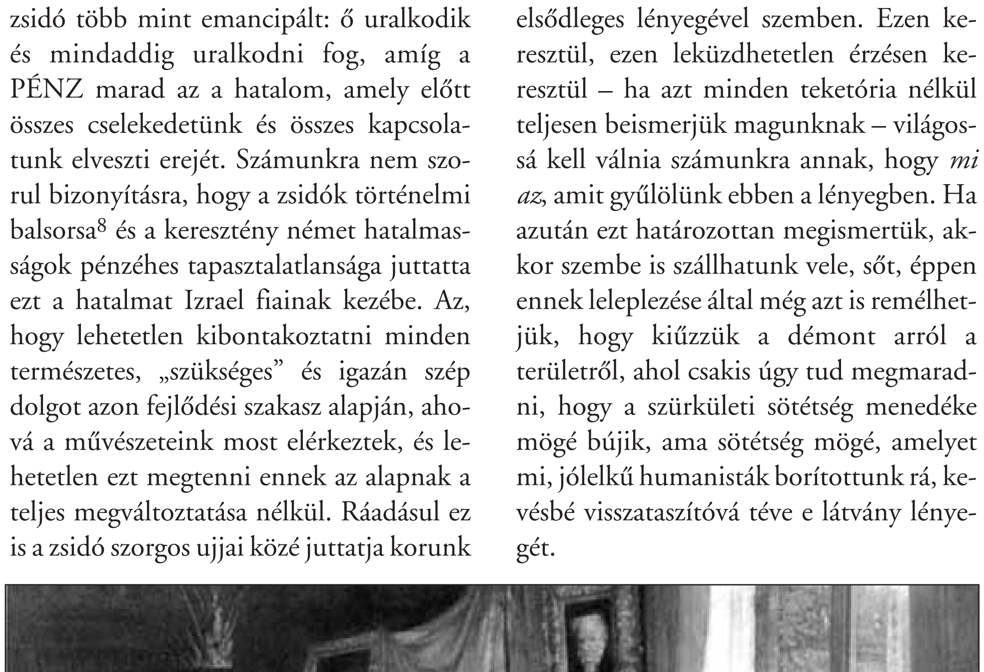
A ZSIDÓSÁG A ZENÉBEN

A közelmúltban[1] a „Neue Zeitschrift für Musik”-ban említés történt egy „héber művészi ízlésről”, e kifejezésmód megtámadtatásáról és védelméről, egy oly művészi irányzatról, amely nem hiányzott és nem hiányozhatott tartósan. Most számomra fontos feladatnak látszik, hogy megvilágítsam azt a témát, amely mindennek a mélyén rejlik – egy olyan témát, amelyet a kritikusaink mindeddig vagy magyarázó jegyzetekkel láttak el, vagy bizonyos szenvedélyes kitöréssel érintettek[2]. Mindazonáltal nem az lesz a feladatunk, hogy valami újat mondjunk, hanem az, hogy rávilágítsunk arra az öntudatlan érzésre, amely a zsidó természet iránti gyökeres ellenszenvként nyilvánul meg a nemzetek körében. Eképpen valami valóban létezőt mondjunk ki, és semmiképpen se próbáljunk képzeletünk erejével mesterséges életet lehelni egy nem valóságos világba. A kritika éppen a maga lényege ellen irányul, ha a támadásban vagy a védelemben valami másra törekszik, mint a valóság kimondására.

Mivel ez esetben tisztán művészi és sajátosan zenei szempontból kívánjuk kifejteni a magunk számára a zsidó természet iránti népi ellenszenvet, amely még napjainkban is létezik, teljesen mellőzhetjük azt, hogy ugyanezen jelenséggel a vallás és a politika területén foglalkozzunk. Vallási téren a zsidók régóta megszűntek gyűlölt ellenségeink lenni – mindazoknak köszönhetően, akik a keresztény valláson belül magukra vonták a nép gyűlöletét[3]. A tiszta politikában sohasem kerültünk tényleges konfliktusba a zsidókkal, sőt engedélyeztük nekik a jeruzsálemi királyság felállítását, és ebből a szempontból inkább azt kell sajnálnunk, hogy Rotschild úr túlságosan éles eszű volt ahhoz, hogy magát a zsidók királyává tegye, ehelyett előnyben részesítette azt, hogy – amint az közismert – a „királyok zsidaja” maradjon. Egy másik téma, ahol a politika társadalmi kérdéssé válik: a zsidók általunk fenntartott elkülönítése mindaddig kihívás az emberies igazságosság gyakorlására, ameddig bennünk a társadalmi felszabadítás felé irányuló hajlam világosabb tudatra nem ébred. De amikor a gyakorlati életben a zsidók emancipációjára törekedtünk, inkább egy elvont elvnek, mint egy konkrét esetnek a bajnokai voltunk, pontosan úgy, mint ahogyan egész liberalizmusunk sem volt nagyon fényűző szellemi sport[4] – mivel a nép szabadságáért szálltunk síkra, anélkül, hogy tudtuk volna, önmagában véve mi a nép, sőt, ellenszenveztünk a néppel való minden igazi érintkezéssel. Így a zsidók jogainak növeléséért kifejtett buzgólkodásunkat inkább egy általános eszme, mint valamiféle igazi rokonszenv ösztönözte, mivel miközben a zsidók emancipációjának érdekében beszéltünk és írtunk, ösztönösen mindig ellenszenves volt a számunkra a velük való bármilyen tényleges, működő kapcsolat.

Azután ez esetben azt a szempontot érintjük, ami közelebb visz bennünket vizsgálatunk főbb céljához: meg kell magyaráznunk magunk számára az általunk érzett *akaratlan ellenszenvet* a zsidók természete és személyisége iránt, mégpedig avégett, hogy igazoljuk ezt az ösztönös ellenszenvet, amelyet egész világosan erősebbnek és hatalmasabbnak ismerünk fel, mint amilyen az a tudatos buzgóságunk, hogy megszabadítsuk magunkat ettől. Ebből a szempontból még ma is szándékosan csak meghazudtoljuk magunkat, amikor azt gondoljuk, hogy szükségszerű erkölcstelennek és tabunak tartani a zsidó jellegzetességek elleni természetes ellenszenvünknek minden nyílt megnyilatkozását. Úgy látszik, csak a legutóbbi időkben jutottunk arra a belátásra, hogy ésszerűbb megszabadítani magunkat a fárasztó önbecsapástól[5], és ehelyett teljesen józanul látnunk kell erőszakolt rokonszenvünk tárgyát és összes liberális utópiánk ellenére késztetnünk kell magunkat a még mindig szakadatlanul bennünk lévő ellenszenv megértésére[6]. Meglepetésünkre azt észleljük, hogy liberális csatáinkban[7] a levegőben úsztunk és felhőkkel viaskodtunk, miközben az anyagi valóság egész földje talált egy olyan kisajátítót, akit a mi légi küzdelmeink kétségtelenül nagyon szórakoztatnak, de aki minket túlságosan bolondnak tart ahhoz, hogy azzal jutalmazzon minket, hogy engedjen akárcsak egy kicsit is az általa birtokolt anyagi földből. A „királyok hitelezője” teljesen észrevétlenül a hitelek királyává vált, és mi valójában nem tudjuk az uralkodónk kiállását a zsidók emancipációja mellett másnak tekinteni, mint rendkívül naivnak, látván, hogy sokkal inkább mi kerültünk olyan helyzetbe, hogy nekünk kell küzdenünk a zsidóktól való emancipációért. E világ jelenlegi szervezése szerint a valóságban a zsidó több mint emancipált: ő uralkodik és mindaddig uralkodni fog, amíg a PÉNZ marad az a hatalom, amely előtt összes cselekedetünk és összes kapcsolatunk elveszti erejét. Számunkra nem szorul bizonyításra, hogy a zsidók történelmi balsorsa[8] és a keresztény német hatalmasságok pénzéhes tapasztalatlansága juttatta ezt a hatalmat Izrael fiainak kezébe. Az, hogy lehetetlen kibontakoztatni minden természetes, „szükséges” és igazán szép dolgot azon fejlődési szakasz alapján, ahová a művészeteink most elérkeztek, és lehetetlen ezt megtenni ennek az alapnak a teljes megváltoztatása nélkül. Ráadásul ez is a zsidó szorgos ujjai közé juttatja korunk művészi ízlését. Ez olyan téma, amelynek alapjait valamiképpen közelebbről meg kell vizsgálnunk. Azt, amit az ókori és középkori rabszolgák és jobbágyok kemény munkával és fáradsággal teremtettek elő, hogy fizethessenek a hűbéruraknak, napjainkban a zsidó pénzzé változtatta. Mégis ki gondol most arra, hogy az ártatlannak tűnő papírdarab számtalan nemzedék vérétől ragacsos? Azt, amit a művészet hősei életet és életkedvet elnyelő, hallatlan erőfeszítéssel elragadtak a nyomorúság két évezredének művészeti démonaitól, napjainkban a zsidó művészeti bazárrá változtatja, de ki látja meg a mesterségesen elrendezett csecsebecsékben, hogy azokat kétezer év géniuszainak megszentelt verejtékéből enyvezték össze?

Nem szükséges azzal kezdenünk, hogy bebizonyítsuk a modern művészet cicomázott voltát, hiszen az magától is szembeszökő, rákényszeríti magát az érzékekre. Továbbá, kell-e a történelmi terepen messzi utazásra vállalkoznunk, hogy megmagyarázzuk ezt a jelenséget művészettörténetünk jellegének megmutatásával? De ha a zsidóság jármától való megszabadulás látszik számunkra a legszükségesebbnek, akkor mindenekfelett fontosnak kell tartanunk, hogy megvizsgáljuk erőinket erre a szabadságharcra. Nos, mi sohasem fogjuk megérteni ezeket az erőket úgy, hogy adunk valamilyen elvont meghatározást arról, hogy mi ez a jelenség a maga természeténél fogva, hanem csak úgy, hogy pontosan megismerkedünk annak az akaratlan érzésünknek a természetével, amely mint ösztönös ellenszenv nyilvánul meg a zsidó elsődleges lényegével szemben. Ezen keresztül, ezen leküzdhetetlen érzésen keresztül – ha azt minden teketória nélkül teljesen beismerjük magunknak – világossá kell válnia számunkra annak, hogy *mi az*, amit gyűlölünk ebben a lényegben. Ha azután ezt határozottan megismertük, akkor szembe is szállhatunk vele, sőt, éppen ennek leleplezése által még azt is remélhetjük, hogy kiűzzük a démont arról a területről, ahol csakis úgy tud megmaradni, hogy a szürkületi sötétség menedéke mögé bújik, ama sötétség mögé, amelyet mi, jólelkű humanisták borítottunk rá, kevésbé visszataszítóvá téve e látvány lényegét.

A Wagner-család: Cosima Wagner, Richard Wagner, Liszt Ferenc és Siegfried Wagner

A zsidó – aki, miként azt mindenki tudja egy Istent birtokol teljesen magának – a mindennapi életben elsősorban a külső megjelenésével döbbent meg minket, amely – függetlenül attól, hogy melyik európai néphez tartozunk – kellemetlenül[9] idegen valami a népünk számára: ösztönösen úgy érezzük, hogy semmi közünk egy olyan emberhez, aki úgy néz ki, mint ő. Ennek korábban szerencsétlenségnek kellett lennie a zsidó számára, de az újabb időkben azt észleljük, hogy e szerencsétlenség közepette teljesen jól érzi magát, hiszen összes sikere után a tőlünk való eltérését puszta különbözőségnek kell vélnie. Ezen önmagában kellemetlen természeti torzszülött jelleg következményei között – és az erkölcsi oldalon átugorva és a művészettel kapcsolatos gyümölcseihez érve – itt csupán azt az észrevételt fogjuk tenni, hogy számunkra ez a külső sohasem gondolható el úgy, mint a képzőművészet témája: ha a szobrászat egy zsidóval akar megajándékozni minket, a modelljét többnyire tiszta képzelőerővel, bölcs megnemesítéssel veszi körül és pontosan éppen azt hagyja el, ami a mindennapi életben számunkra a zsidó kinézetet jellemzi. De a zsidó sohasem lép színpadra: a kivételek oly ritkák és speciálisak, hogy csak megerősítik az általános szabályt. Mi – anélkül, hogy ne éreznénk az ilyen elgondolás képtelenségét[10] – nem tudjuk elképzelni egy antik vagy modern szerep megjelenítését a zsidó által, legyen az a hős vagy a szerelmes szerepe. Ennek nagy jelentősége van: az olyan embernek belső lényegét[11] semmiféle művészi kifejezésre sem tarthatjuk alkalmasnak, akinek a megjelenését alkalmatlannak kell tartanunk a művészi feldolgozásra – nemcsak ebben vagy abban a személyiségben, hanem jellegének megfelelően általában véve.

Vizsgálatunk számára sokkal jelentősebb, sőt döntő jelentőségű az a hatás, amelyet a zsidó *a beszéde* által gyakorol ránk; és ez az a lényeges pont, ahol észlelhető a zsidó befolyás a zenére[12]. – A zsidó annak a népnek a nyelvét beszéli, amelyben nemzedékről nemzedékre tartózkodik, de azt mindig mint idegen beszéli. Mivel jelenlegi vizsgálódási területünket meghaladja, hogy ennek a jelenségnek az okával is foglalkozzunk, attól is tartózkodhatunk, hogy a keresztény civilizációt azzal vádoljuk: a zsidót folyamatosan erőszakosan elválasztotta a nyelvtől, jóllehet ennek az elválasztásnak a következményeit érintve aligha mondhatjuk, hogy a zsidókat kell felelőssé tennünk[13]. Célunk ez esetben csupán az, hogy világossá tegyük a szomorú következmények esztétikai jellegét. – Elsősorban az az általános körülmény, hogy a zsidó a modern európai nyelveket tisztán mint tanult nyelveket és nem mint anyanyelvét beszéli, szükségképpen meg kell, hogy fossza őt minden olyasminek a lehetőségétől, hogy e nyelveken sajátosan, szabadon és természetének megfelelően fejezze ki magát[14]. A nyelv a maga megnyilvánulásával és fejlődésével nem szétszórt egységeknek, hanem egy történelmi közösségnek a műve: csak az részesedik a nyelv alkotásaiból, aki ▶

▶ öntudatlanul is ennek a közösségnek a kötelékei között nőtt fel. De a zsidó minden ilyen közösség határain kívül élt, magányosan, Jahvéjével egy szilánkokra törött, talajtalan törzsben, amelynek szükségképpen nélkülöznie kellett minden önmagából kiinduló fejlődést, éppen úgy, mint ennek a törzsnek saját (héber) nyelvét, amely számára mint egy holt dolog őrződött meg. Nos, költészetet alkotni egy idegen nyelven mindeddig lehetetlen volt, még a legmagasabb színvonalat elért népből származó géniusznak is. Ámde egész európai művészetünk és civilizációnk a zsidó számára idegen nyelvű maradt; mert nem vett részt a másik nyelv fejlődésében, hanem mint otthontalan fickó hideg, sőt mi több, ellenséges szemlélő lett. Ezen a nyelven, ebben a művészetben a zsidó csak a beszéd utánzására, csak utánzó összetákolásra képes – nem igazán alkot szavaiból költeményt, cselekedeteiből művészi alkotást. Különösen a zsidó beszédmód fizikai megnyilatkozása taszít minket. Az európai népekkel való kétezer éves érintkezés során a kultúránknak nem sikerült megtörnie a zsidó természet rendkívüli makacsságát a szemita kiejtést illetően. Az első dolog, ami megüti fülünket a teljesen idegenszerű és visszatetsző zsidó hangképzésben, a csikorgás, vinnyogás, az orrhangon való zümmögés[15] és ezen kívül a szavaknak olyan értelemben való alkalmazása, amely idegen népünk nyelvétől, valamint kifejezéseink szerkezetének önkényes elferdítése. Ez a beszédmód azonnal az elviselhetetlenül zűrzavaros fecsegés jellegét veszi fel, úgy, hogy amikor ezt a zsidó beszédet halljuk, a figyelmünk akaratlanul is annak visszataszító *módján* időzik és nem a lényegi *értelmén.* Azt, hogy milyen kivételesen fontos ez a körülmény, kivált a modern zsidó zeneművek által ránk gyakorolt benyomás magyarázata szempontjából, elsősorban kell felismernünk és szem előtt tartanunk. Ha hallunk egy zsidó beszédet, öntudatlanul is megütközést kelt bennünk ebben a beszélgetésben a tisztán emberi megnyilatkozás teljes hiánya és a sajátos fecsegésnek az a hideg közömbössége, ami semmilyen körülmények között sem emelkedik egy magasabb színvonalú, szívből jövő szenvedély hőfokára. Ha másfelől magunkat találjuk ösztönözve erre a forróbb kifejezési módra egy zsidóval folytatott társalgás során, akkor ő mindig elhárítja az ilyen társalgást, képtelen válaszolni ezen a módon. A zsidó sohasem gerjed fel annyira, hogy velünk az érzelmeit kölcsönösen kicserélné, hanem – amenynyiben mi vagyunk az érintettek – csak a maga önteltségének és haszonleső vágyának egészen sajátos önző érdeklődése észlelhető, valami olyasmi, ami párosulva a mindennapi beszédmód ferde megnyilvánulásával gerjedelmének mindig a nevetségesség mellékízét kölcsönzi, és bármit kelthet bennünk, csak a beszélő érdeklődése iránti rokonszenvet nem. Noha nagyon is elgondolhatónak véljük, hogy az egymással való érintkezés során, különösen ott, ahol a családi élet a pusztán emberi érzéseket kifejezésre juttatja, még a zsidók is képesek elég hatékony módon kifejezést adni érzelmeiknek egymás között, de ez nem jöhet szóba vizsgálódásaink jelenlegi területén, mivel itt arról a zsidóról szólunk, aki az élet és a művészet adta érintkezés során, kifejezetten *hozzánk* beszél.

Nos, ha a dialektusának fent említett tulajdonságai a zsidót csaknem[16] képtelenné teszik arra, hogy művészi kifejezést adjon érzéseinek és látomásainak a *beszéddel,* akkor a *dal* formájában jelentkező kifejezőképességének még sokkal kisebbnek kell lennie. A dal csupán a legmagasabb szintű szenvedély hőfokára hevült beszéd: a zene a szenvedély beszéde. Mindaz, ami visszataszítólag hatott ránk a zsidó külső megjelenésében és beszédében, végletesen felingerel bennünket a dalában, feltéve, hogy nem vagyunk éppen e jelenség nevetségességének fogva tartott rabjai. Nagyon természetes módon a dalban – a személyes érzelmi lét legélénkebb és legvitathatatlanabb kifejeződésében – éri el számunkra a zsidó természet különlegessége a maga ízléstelenségének csúcspontját; és ha bizonyos feltevések alapján esetleg alkalmasnak tartottuk is a művészet különféle ágaira, arra az ágra semmiképpen, amelynek alapja a dalban van.

A zsidónak a látomás iránti érzéke sohasem volt olyan jellegű, hogy lehetővé tette volna, hogy *képzőművészek* támadjanak közülük: az ő szemük mindig is a nagyon is gyakorlatias dolgokkal foglalkozott, nem olyanokkal, mint a szépség és a formák világának szellemi lényege. Legalább is ameddig ismereteim terjednek, nem ismerek korunkban[17] semmilyen zsidó építészeti vagy szobrászati alkotást, annak eldöntését pedig, hogy a zsidó származású modern festők valóban alkottak-e a maguk művészetében, a szakértők megítélésére kell hagynom; de feltételezhetően ezek a festők nem álltak más viszonyban a maguk művészetével, mint a modern zsidó zeneszerzők a zenével . Ez utóbbiak alaposabb vizsgálatával most fogunk foglalkozni.

A zsidó, aki jóllehet születésénél fogva alkalmatlan arra, hogy művészileg kifejezze magát számunkra a külső megjelenésével vagy beszédjével, és legkevésbé képes kifejezni önmagát a dalaiban, mégis képes volt a modern művészeti jelenségek legnagyobb terjedelmű ágában, a zenében közízlést irányító szerephez jutni. – Avégett, hogy megmagyarázzuk magunknak ezt a jelenséget, vizsgáljuk meg először, hogy *miképpen* vált lehetségessé, hogy a zsidóból zenész legyen.

Társadalmi fejlődésünk azon fordulópontjától kezdve, amióta a pénz a gyakorlatban egyre leplezetlenebbül nemesi kiváltságlevéllé vált, a zsidóktól – akiknek a tényleges munka nélküli pénzcsinálás, vagyis az uzsora maradt az egyedüli foglalkozásuk – nem lehetett többé megtagadni a belépést az új társadalomba, amelynek semmi másra nem volt szüksége, mint a pénzre, amit viszont a zsidók a zsebükben vitték magukkal. Ennélfogva a modern kultúránk, amely kizárólag a gazdagok számára hozzáférhető, a legkevésbé a zsidók számára maradhatott elzárt alkotás, hiszen a kultúra megvásárolható luxuscikké süllyedt. A továbbiakban tehát megjelenik társadalmunkban a *kultúrált* zsidó; így most az ő különbözőségét kell vizsgálnunk a kultúrálatlan, közönséges zsidótól. A kultúrált zsidó a leglátványosabb módon fordított gondot arra, hogy levetkőzze magáról közönséges hitsorsosainak minden nyilvánvaló jelét: sok esetben még azt is bölcs dolognak tartotta, hogy keresztvízzel mossa le eredetének nyomait. De ez az igyekezet sohasem tette lehetővé, hogy learassa az ezért remélt gyümölcsöket: ez csak külső elszigeteltségének növekedésére vezetett, és az emberi lények közül a legszívtelenebbé tette, oly sötét alakká, hogy el kellett veszítenünk a törzse tragikus története iránti korábbi rokonszenvünket is. A korábbi sorstársaival való kapcsolatai, amelyeket arcátlanul széttépett, továbbra is lehetetlenné tették számára, hogy kapcsolatba lépjen azzal a társadalommal, amelybe felemelkedett. Senki mással nem állt kölcsönös viszonyban, csakis azokkal, akiknek az ő pénzére volt szükségük, de még a pénz segítségével sem ért el tartós emberi kapcsolatokat. Idegenként és érzés nélkül élt a kultúrált zsidó egy olyan társadalom közepén, amelyet nem értett, amelynek ízléseivel és törekvéseivel nem rokonszenvezett és amelynek történelme és fejlődése mindig közömbös volt a számára. Ilyen helyzetben láttunk zsidó gondolkodókat megjelenni: a gondolkodó fejletlen költőnek tűnik, de az igazi költő jövendőmondó próféta. Egy ilyen prófétai feladatra nem készíthet fel semmi más, mint a legmélyebb, szívből jövő rokonszenv valamely nagy és az erőfeszítéseket pártoló társadalom iránt, amelynek öntudatlan gondolataihoz a költő ad magyarázó szót. Az előkelő zsidó számára, aki teljesen ki volt zárva a társadalomból és teljesen megszakított minden kapcsolatot törzsével, amelyhez származása folytán tartozott, a tanult és megfizetett kultúrája csupán luxusnak látszhatott, mivel lényegében nem tudta, hogy mi köze is van hozzá.

Nos, a mi modern művészeteink ennek a kultúrának váltak a részeivé, közöttük is különösen az a művészet, amelyet éppen a legkönnyebb elsajátítani – a *zene* művészete, mégpedig főként *azé* a zenéé, amelyet társművészeteitől elválasztva a legnagyobb géniuszok alkotóereje és erőkifejtése emelt fel az egyetemes kifejezőképességnek arra a szintjére, ahol vagy új kapcsolatban a többi művészettel ő mondhatta ki fennhangon a legmagasabb szintű dolgokat, vagy tartósan elszakadva tőlük kedvére kimondhatta a legalacsonyabb szintű, közönséges álpátoszokat is. Természetesen az, *amit* a kultúrált zsidónak az említett helyzetben ki kellett mondania, semmi egyéb, mint a közhelyszerű és értéktelen, mivel egész művészi hajlama valójában csupán luxus, szükségtelen dolog volt. Pontosan azért, mivel a szeszély vagy bizonyos művészeten kívüli érdek ihlette, tudta magát hol így, hol úgy kifejezni, de sohasem volt arra késztetve, hogy határozott, valóságos és szükséges dolgot mondjon ki. Egyszerűen beszélni akart, és mindegy, hogy mit[18]. Így természetesen a *hogyan* maradt számára az egyedüli fontos dolog, amiről gondoskodnia kellett. Jelenleg egyetlen művészet sem nyújt olyan bőséges lehetőséget arra, hogy benne úgy beszéljenek, hogy ne mondjanak ki valóságos dolgot, mint a zeneművészet, mivel a legnagyobb géniuszok már elmondták mindazt, amit el kellett mondani benne, mint egy abszolút különálló művészetben[19]. Amikor ez egyszer kimondatott, nem maradt semmi más hátra, csak az utánzó fecsegés, igazán nagyon aggályos pontossággal és megtévesztő hasonlósággal, pontosan úgy, ahogyan a papagájok rikácsolnak emberi szavakat és mondatokat, de pontosan oly kevés igazi érzéssel és kifejezőerővel, mint ezek az ostoba madarak. Csakhogy a mi zsidó zenecsinálóink esetében ez az utánzó beszéd jellegzetes sajátosságot állít elénk – az általános zsidó beszédstílus sajátosságát, amelyet a fentiekben aprólékosan jellemeztünk.

Noha a zsidó beszéd és éneklés módjának sajátosságai a legszembeszökőbb módon a zsidók közönséges rétegében ütköznek ki, tehát azokban a zsidókban, akik hűségesek maradtak atyáik törzséhez, és jóllehet a zsidóság kultúrált fia igen nagy gondot fordított arra, hogy levetkőzze e jellegzetességet, a szóban forgó jellegzetességhez való ragaszkodásban ez utóbbiak is arcátlan megátalkodottságot mutattak. Magyarázhatjuk ezt filozófiailag is, de az ok a kultúrált zsidó említett társadalmi helyzetében is megtalálható. Mindazonáltal sok luxus művészetünk jobbára csak mocskos képzelőerőnk éterében úszhat, mert még mindig ez kapcsolódik, hacsak egy szálon is természetes termőtalajával, a nép valódi lelkével. Az igazi költő a művészet bármely ágában az ösztönzést még mindig egyedül az ösztönös élet hűséges, szeretetteljes szemléléséből nyeri, amely életet egyedül a nép körében lát szívesen. Nos, a kultúrált zsidó hol találja meg ezt a népet? Bizonyosan nem annak a társadalomnak a talaján, amelyben a művész szerepét játssza. Ha van egyáltalán valami kapcsolata ezzel a társadalommal, akkor ez csupán e társadalom egyik oldalsó hajtásával áll fenn, teljesen elszakadva a valóságos, egészséges törzstől; ez a kapcsolat azonban teljesen szeretet nélküli, és ennek a szeretetlenségnek egyre nyilvánvalóbbá kell válnia a kulturált zsidó számára, ha művészetének táplálása érdekében leereszkedik e társadalom alapjaihoz: itt nemcsak mindent még idegenebbnek és érthetetlenebbnek talál, hanem ez esetben a nép ösztönös rosszindulatával a maga egész fájdalmas leplezetlenségében szembesülni kénytelen, mivel – a gazdagabb osztályokhoz tartozó néptársaktól eltérően – ez az alsó réteg sem nem gyengült le, sem nem tört meg az előnyök számbavétele és bizonyos kölcsönös érdekek figyelembevétele során. A szégyenkezés miatt e néppel való minden érintkezéstől eltaszítva, ráadásul a nép szellemének megértésére teljesen képtelenül, a kultúrált zsidó azt tapasztalja, hogy annak a törzsnek a fő gyökeréhez kényszerül fordulni, amelyből származik, ahol legalább egy megértés feltétlenül könnyebben fog adódni a számára. Akarva nem akarva ebből a forrásból fog venni vizet; de mégis csupán a *hogyan,* de nem az *amit* körében találja meg fáradozásai jutalmát. A zsidónak sohasem volt saját művészete, ezért egy művészetre képes tartalmat felmutató, egyetemes tanulságokkal szolgáló, emberi tartalmú zsidó élet sohasem, még napjainkban sem kínálkozik a kutatónak. Hanem csupán egy sajátos kifejezési módszer – és ez az a módszer, amelyet fent jellemeztünk. Nos, a zsidó zeneszerző részére a vér szerinti népe által felkínált egyedüli zenei kifejezés a zsidó Jahve-szertartások zenéje: a zsinagóga az egyedüli forrás, amelyből a zsidó olyan zenei motívumokat meríthet, amelyek azonnal népszerűek *és érthetőek a maga számára.* Bármennyire hajlamosak is lennénk emelkedettnek és nemesnek elképzelni a magunk számára ezt a zenei istenszolgálatot a maga ősi tisztaságában, egyre világosabban látnunk kell, hogy ez a tisztaság borzalmasan beszennyeződött, mielőtt hozzánk érkezett: itt évezredeken át semmi sem fejlődött az élet belső gazdasága által, hanem, mint a judaizmusnál általában, minden megőrzi a maga formai és tartalmi ál-

landóságát. De egy formának, amely sohasem elevenedett meg a tartalma megújulása által, végül részekre kell szétesnie. Az olyan kifejezésmód, amelynek tartalma régóta megszűnt az érzelmek fuvallata lenni, értelmetlenné és torzzá válik. Kinek nincs alkalma meggyőződni a dal isteni szolgálatának arról a paródiájáról, ami elénk tárul egy valódi népi zsinagógában? Kit nem ragadott meg a legnagyobb visszatetszés, a képtelenséggel kevert borzalom érzése, amikor hallja ezt az értelmet és hangzást összezavaró bugyborékolást, jódlizást és kotkodácsolást, amelyet semmilyen szándékos karikatúra sem képes ellenszenvesebbé tenni, miként azt e helyen felkínálják naivul – teljes komolysággal? Az utóbbi időben a reform szelleme valóban éreztette a maga hatását ezen az éneklésen belül is, mégpedig az ősi tisztaság megkísérelt megújítása által, de az, ami ez esetben – éppen a maga természetéből következően – a magasabb szintű, reflexív zsidó értelem részéről történt, csupán felülről jövő terméketlen erőfeszítés, amelyet az alsó réteg sohasem lesz képes olyan fokig gerjeszteni, hogy a kultúrált zsidó – aki éppen a maga művészi szükséglete miatt keresi az élet forrását a nép körében – értelmi erőfeszítéseinek tükröződését üdvözölhetné ebben a forrásban. Ő az ösztönöset és nem az értelmet visszatükrözőt keresi, mivel az utóbbi az ő alkotása; viszont minden ösztönös dolog, amire rávilágíthat, csupán az ahhoz kapcsolódó kifejezés terméke.

Ha ez a népi forráshoz való visszatérés éppen annyira nem szándékolt a kultúrált zsidó részéről (erre a dolog szükségessége és természete készteti), mint amennyire nem szándékolt minden művész részéről, és csupán kis mértékben párosul tudatos céllal (és ezért mindenek felett uralja az egész látómezőt), akkor az innen eredő benyomás behatol e zsidó művészi alkotásaiba. Ezek[20] ritmikája és a zsinagóga-dallam melizmái pontosan olyan módon veszik birtokba a kulturált zsidó zenei képzelőerejét, mint ahogyan a mi népdalaink és népi táncunk hangnemeinek és ritmikájának ösztönös birtoklása hozta létre a mi vokális és instrumentális alkotóink virtuális[21] formáló erejét. Ezért a kultúrált zsidó felfogóképessége számára nincs semmi más felfogható a mi népzenénk és művészi zenénk egész körében, mint az, ami megérthetőségével kecsegteti az ő általános érzékét. De csupán az érthető – és annyira érthető, hogy képes felhasználni a maga művészete számára –, ami valamilyen fokban megközelíti a zsidó zene említett sajátosságához való hasonlóságot. De ha a művészi zenei alkotások akár naiv, akár tudatos hallgatása közben a zsidó megpróbálná kitapogatni ezek érzelmi és élményszerű hátterét, akkor valójában egy cseppnyi hasonlóságot sem találna *a maga* zenei élményanyagával, és ennek a jelenségnek teljes furcsasága annyira visszariasztaná, hogy sohasem lenne kedve újra belekeveredni a mi művészi alkotásainkba. Így annak ellenére, hogy helyzetét tekintve közöttünk él, sohasem csábul arra, hogy közvetlenül bepillantson a mi lényegünkbe. Ezért akár szándékosan (feltéve, hogy felismeri a velünk kapcsolatos helyzetét), akár ösztönösen (ha egyáltalán képes valamennyire bennünket megismerni) csupán művészetünk puszta felszínét hallgatja meg, de nem az éltető belső organizmusát. Az ilyen érzelem nélküli meghallgatás révén a zsidó számára kizárólag az olyan dologgal való külső hasonlóság követhető nyomon, ami érthető az illető látóképességének[22] sajátos természete számára. Ezért szükségszerű, hogy a mi zenei életünk és művészetünk területén a legtöbb külső járulékos tulajdonság éppen lényege tekintetében kerüli el figyelmét, ami azután odavezet, hogy amikor mint művész visszatükrözi ránk e tulajdonságokat, művészi alkalmazásai óhatatlanul nagyon idegenszerűnek, furcsának, közömbösnek, hidegnek, természetellenesnek és ferdének tűnnek számunkra, úgyhogy a zsidó zeneművek többnyire olyan benyomást gyakorolnak ránk, mintha például Goethének egy versét tették volna át zsidó zsargonba.

Éppen úgy, ahogyan ebben a zsargonban a szavakat és a szerkezeteket a kifejezőkészség elképesztő hiányával összedobálják, ugyanúgy dobálja össze a zsidó zenész minden korszak és minden mester különböző formáit és stílusait. Itt egymás mellé zsúfolva, a leginkább sokszínű káoszban találjuk az összes iskola sajátos kifejezési formáit. Ahogyan ezekben az alkotásokban az egyedüli érdekesség az, hogy egyáltalán megkockáztatják benne a megszólalást és nem maga a tárgy, ami esetleg értékessé tehetné ezt a beszédet, ugyanúgy ez a kattogás egyáltalán egyedül azzal gyakorolhat valamilyen izgató hatást a fülre, hogy a külső kifejező eszközök gyakori változtatásával minden pillanatban új felhívást kínál fel a figyelemnek. A belső izgalom, a valódi szenvedély mindig megtalálja a maga sajátos nyelvezetét abban a pillanatban, amikor a megértésért viaskodva kifejezésre készül; az általunk ebben a tekintetben jellemzett zsidónak azonban nincs igazi szenvedélye, legkevésbé olyan szenvedélye, ami művészi alkotásra indítaná. De ott, ahol ez a szenvedély nem áll rendelkezésre, nyugalom sincs; igaz, a nemes nyugalom semmi más, mint a beletörődés által meglágyított szenvedély[23]. Ott, ahol a szenvedély nem küldi a lélekbe maga előtt a nyugalmat, semmi mást nem észlelünk, mint renyheséget. Ugyanakkor a renyheség ellentéte nem más, mint az a bizsergő nyugtalanság, amelyet a zsidó zeneművekben az elejétől a végéig észlelünk, kivéve ott, ahol átadja helyét a lelketlen, érzés nélküli tétlenségnek. Ami a zsidó műalkotási kísérletekből létrejön, szükségképpen magán viseli a hidegség és közömbösség vonásait, egészen a közhelyekig és a képtelenségekig. A modern zene történetében a zsidó időszakot csak úgy tudjuk osztályozni, mint a végső terméketlenségnek, a pusztulásba hajló stabilitásnak a korát.

Milyen példa tenné mindezt még világosabbá számunkra – igaz is, mi más egyedi eset tenné számunkra ezt oly elevenné, mint annak a zsidó eredetű muzsikusnak a művei, akit a természet olyan különleges zenei adottságokkal ruházott fel, mint keveset előtte? Mindaz, ami a zsidó természet iránti ellenszenvünk vizsgálata során látnivaló volt; e természetnek egész ellentmondásossága önmagában véve és ahogyan az bennünket érint vagy annak egész képtelensége, hogy mialatt ez a zsidó a területünkön kívül áll, érintkezései vannak velünk ezen a területen, sőt, olyan vágyat mutat fel, hogy továbbfejleszteni kívánja azokat a dolgokat, amelyek a mi lelkünkből származnak: mindezek termékeny, de tragikus konfliktussá erősödtek fel a koraérett FELIX MENDELSSOHN BARTHOLDY természetében, életében és művészi pályafutásában. Ő megmutatta számunkra, hogy egy zsidó is birtokolhatja a különleges talentumok leggazdagabb tárházát, rendelkezhet a legkiválóbb és legkülönfélébb kulturális értékekkel, a legmagasabb szintű és legfinomabb erkölcsi érzékkel, mégis az őt segítő mindezen kiváló adottságok nélkül csupán egyszeri alkalom lenne arra, hogy előhívja bennünk azt a mély, szívbe markoló hatást, amit a művészettől várunk[24]. Mert tudjuk, hogy a művészet képes erre, mert sokszor és gyakran azonnal éreztük ezt, mihelyt művészetünk valamely hőse úgyszólván csupán kinyitotta a száját, hogy hozzánk szóljon. A hivatásos kritikusokra – akik talán hozzánk hasonló ismeretre jutottak ezzel kapcsolatban – maradt Mendelssohn művészi alkotásainak példányai segítségével bizonyítani e vitathatatlanul biztos dologra vonatkozó állításunkat. Elégedjünk meg itt azzal a ténnyel, hogy amikor hallgatjuk ennek a zeneszerzőnek valamelyik művét, csupán ott voltunk képesek szerkezetet érezni, ahol a többé-kevésbé szórakozásra vágyó képzeletünkön túl semmit sem váltott ki a bemutatás, a legelegánsabb, legsimább és legfényesebb figurák összefűzése és összekuszálása – akárcsak a kaleidoszkópban a formák és színek váltakozó játéka[25] –, de sehol sem éreztünk ilyet, ahol ezeket a figurákat arra szánták, hogy az emberi szív mély és erőteljes érzéseinek formáját felvegyék[26]. Ezen utóbbi esetben Mendelssohn még *formai* alkotóképességét is mindig elvesztette, ennél fogva különösen az olyan esetekben, amelyekben drámai mű számára szerzett zenét, mint az oratórium esetében, ahol kimondottan kénytelen volt utánanyúlni minden formai részletnek, ami az általa modellül választott ilyen vagy olyan előfutár egyéniségére jellemző vonással szolgált. Ezen eljárás további lényeges vonása, hogy Mendelssohn mindenki más elé helyezte régi mesterünket, BACH-ot, mint különleges mintát a maga kifejezéstelen modern nyelvezetéhez. Bach zenei nyelvezete történelmünk olyan korszakában alakult ki, amikor az egyetemes zenei nyelvezet még mindig törekedett az egyénibb, egyértelműbb kifejezési lehetőségre: a tiszta formalizmus és pontos szabályozottság oly erőteljesen hozzátapadt ehhez a nyelvezethez, hogy Bach sajátos géniuszának hatalmas erején keresztül az ő emberi kifejezésmódja elsőként tört e formalizmuson rést magának. Bach nyelvezete továbbfejlődve Mozart nyelvezetévé és végül Beethoven nyelvezetévé válik, és hasonlatos az egyiptomi szfinxnek az ember görög szobrához való viszonyához: ahogyan a szfinx emberi látványa az állatias testből való kifelé törekvés aktusa, úgy törekszik kifelé Bach nemes emberi feje a romlandóságból. Az csupán a mostani időkben a szórakoztató zenei ízlésünk felfoghatatlanul ostoba zavarának egy másik bizonyítéka, hogy hagyjuk, hogy Bach nyelvezete ugyanabban az időben szóljon hozzánk, mint Beethovené, és azzal hitegetjük magunkat, hogy kultúránkban csupán egyéni formai különbség, ami elválasztja az egyik időszakot a másiktól. Pedig a különválasztás oka kézenfekvő: Beethoven beszédét kizárólag egy teljes, melegen érző emberi lény mondhatta el, mert ez kizárólag az olyan tökéletes zenész ember beszéde, aki a szükségszerűség ereje folytán az abszolút zenén is túl van – amelynek birodalmát ő mérte ki és töltötte be a végső határig. Ő mutatta meg nekünk az ösvényt minden művészet megtermékenyítéséhez a zene által, amely annak üdvös kitágulásához vezet[27]. Másfelől Bach nyelvezete egy parányit utánozható minden olyan zenész által, aki tökéletesen érti a szakmáját, noha aligha Bach értelmében, mivel abban még mindig a forma a fontosabb tényező, és a pusztán emberi kifejezés még nem jelenti azt a tényezőt, amely annyira fontos lenne, hogy a *tartalmának* ki lehetne vagy ki kellene fejeződnie minden feltétel nélkül, hiszen még mindig teljesen a „hogyan” formálása köti le figyelmét.

Jelenlegi zenei stílusunk színtelenségét és sekélyességét, ha nem is éppen létrehozta, de a kialakulását kissé sietette Mendelssohn azon törekvése, hogy egy olyan homályos, csaknem jelentéktelen tartalmat fejezzen ki, amely ugyanakkor olyan érdekes és lendületes formájú, amennyire csak lehetséges. Míg Beethoven, az utolsó igazi zenész hőseink láncolatában, magasba vágyó és csodatevő képességével[28] egy kimondhatatlan tartalom legvilágosabb, legbiztosabb kifejezésére törekedett a maga hangképeinek élesen körvonalazott, plasztikus megformálásával, addig – ezzel ellentétben – Mendelssohn az ilyenek alkalmazását a homályos, fantasztikus árnyformákra korlátozza, amelyeknek határtalan csillogása nyomán szeszélyes képzeletünk valóban felizgul, de a belső, tiszta emberi vágyunk a különös zenei látásmód iránt a beteljesülésnek még a puszta reményétől is meg lesz fosztva. Csak ott, ahol a jelek szerint a tehetetlenség nyomasztó érzése uralja a zeneszerző hangulatát és indítja arra, hogy szomorú beletörődésének hangot adjon, lesz Mendelssohnnak ereje arra, hogy megmutassa magát karakterisztikusan – karakterisztikusan egy olyan nemes[29] egyéniség szubjektív értelmében, aki megvall egy lehetetlenséget a maga képtelensége láttán. Amint mondottuk, ez a tragikus vonás Mendelssohn élettörténetében, és ha a művészet területén rokonszenvezünk a csillogó személyiséggel, aligha tagadhatunk meg nagy mértékű rokonszenvet Mendelssohntól, még ha gyengíti is e rokonszenv erejét az a gondolat, hogy helyzetében a tragikum felette lengett és nem jutott el e tragikum tényleges, fájdalmas és tiszta tudatosításáig.

Mindazonáltal hasonló rokonszenvet más zsidó zeneszerző nem képes kelteni bennünk. Napjaink egyik nagyhírű zeneszerzője neki gyürközött és közönségünk azon része számára alkot, amelynek teljesen zavaros zenei ízlését elsődlegesen nem annyira ő okozta, mint inkább az az ő hasznára vált. Napjaink operaközönségét régóta fokozatosan távolítják el azoktól az igényektől, amelyeknek nemcsak a drámai művészi alkotás, hanem általában minden egészséges ízlésű mű felé kellett volna irányulniuk[30]. Szórakozóhelyeinket többnyire városi társadalmunknak az a rétege tölti be, amely számára a foglalatosság változtatására az egyedüli ok az unalom, de az unalom betegsége nem orvosolható a művészetből való kortyintással, mivel akarattal nem szüntethető meg, hanem ez az unalom egy hamis önbecsapással csupán más formát ölt. Nos, ennek az önbecsapásnak táplálását ez a híres operaszerző művészi életének feladatává tette[31]. Nem célunk közelebbről megjelölni azokat a művészi eszközöket, amelyeket életcéljának ▶

▶elérésére fordított; elég az, hogy az eredményből láthatjuk: teljesen ismerte a félrevezetés hogyanját, különösen azáltal, hogy azt a zsargont alkalmazta, amelyet már jellemeztünk, és azt úgy tüntette fel a maga unatkozásának hallgatósága előtt, mint mindannak a közhelynek modern, izgató kifejezését, amelyek oly gyakran kerülnek eléjük a maguk minden természetes ostobaságával együtt. Azon, hogy ez a zeneszerző gondolt bizonyos izgalmas helyzetekre és az érzelmi szerencsétlenségek hatásos szövögetésére, senkinek nem kell megdöbbennie, aki tudja, hogy szükségszerűen ilyesmikre vágyódnak azok, akik nem tudnak mit kezdeni az idejükkel, és egyáltalán nem kell csodálkozni azon, hogy *ebben* is sikerült célját elérnie, és elegendő csupán annak okait mérlegelni, hogy ilyen körülmények között[32] az egész miért csakis vele sikerülhetett. Ez a zeneszerző ezt a félrevezetést ténylegesen annyira kiterjeszti, hogy már önmagát is félrevezeti, mégpedig talán épp olyan szándékosan, mint ahogyan unatkozó csodálóit becsapja. Mi valójában azt hisszük, hogy az illető tisztességesen szeretne közreadni művészi alkotásokat, de tudja jól, hogy erre képtelen. Annak érdekében, hogy kiszabadítsa magát az akarat és a képesség közötti ezen fájdalmas konfliktusból, operákat ír Párizs számára, majd szétküldi őket a világ minden tájára. Ugyanis napjainkban ez a legbiztosabb eszköz arra, hogy valaki művészi hírnevet szerezzen magának, jóllehet nem művész. Ennek az önbecsapásnak a terhe alatt, amely lehet, hogy nem is olyan fáradság nélküli, mint gondolnánk[33], aligha jelenik meg számunkra tragikus fényben, de a megsebzett hiúság tisztán személyes eleme tragikomédiává változik, éppen úgy, mint általában az ötlettelenség, a valódi nevetségesség. Mindez olyan ismertetőjegy, ami által ez a híres zeneszerző megmutatja a maga zsidóságát a zenéjében.

Az említett esetek közelebbi áttekintéséből – ezeket az eseteket azért tárgyaltuk, hogy megértsük a zsidó természet iránti leküzdhetetlen ellenszenvünk mélyebb okát – sajátosabb bizonyítékot nyerünk *a jelen zenei korszakának alkalmatlanságáról.* Ha a két említett zsidó zeneszerző[34] valóban a zene virágzását segítette volna elő, akkor csupán el kellett volna ismernünk, hogy a mögöttük való lemaradásunk oka bizonyos olyan organikus gyengeségre vezethető vissza, ami hirtelen vett erőt rajtunk. De nem ez a helyzet; ellenkezőleg, a rémült korszakokkal összehasonlítva napjaink sajátos zenei képessége inkább növekedett, mint csökkent. Az alkalmatlanság magának a művészetünknek abban a szellemiségében rejlik, amely más élet után vágyódik, mint az a mesterséges élet, amely most fáradságos munkával elérhető a számára. Magának a zenei művészi kifejezőképességnek az alkalmatlansága számunkra Mendelssohnnak, a rendkívüli adottságokkal rendelkező, különleges zenésznek a műalkotásaiban nyilvánult meg, de a közéleti rendszerünk értéktelensége a maga teljesen művészietlen igényeiben és természetében annak a hírneves zsidó operaszerzőnek a sikereiben válik világosan láthatóvá mindenki számára. Ezek azok a fontos pontok, amelyek most magukra vonják mindazok teljes figyelmét, akik tisztességesen értik a művészetet: itt van, amit meg kell kérdeznünk önmagunktól, meg kell vizsgálnunk, a legvilágosabban meg kell értenünk. Mindenkit, aki kivonja magát e munka alól, mindenkit, aki hátat fordít ennek a vizsgálatnak, akár azért, mert nincs igényük rá, akár azért, mert nem akarnak megtanulni egy leckét, ami esetleg kivonná őket a lélektelen, érzés nélküli rutin kényelmes megszokásából – most ugyanabba a kategóriába sorolunk. Ez a „zsidóság a zenében” kategóriája[35]. A zsidók sohasem vehették birtokukba ezt a művészetet, amíg *ez* leleplezhető volt abban, amit most ők bebizonyíthatóan napfényre hoztak: az életre való belső alkalmatlanságában. Amíg a zene különálló művészete reális, organikus életigénnyel rendelkezett, egészen Mozart és Beethoven korszakáig, addig sehol sem volt található zsidó zeneszerző: lehetetlen volt egy teljesen idegen elem számára részt venni ebben az élő szervezetben, ezen életet formáló színhelyeken. Csak amikor egy test belső halála nyilvánvalóvá válik, nyerik el a külső, idegen elemek a testben lévő szálláshelyük erejét – de még akkor is csak azért, hogy elpusztítsák azt a testet. Akkor valójában ez a testi hús a rovarélet rajzó településévé válik, de erre a testre pillantva ki tartaná azt még mindig élőnek? A lélek, vagyis *az élet* elröppent ebből a testből, sietve útnak indult más rokon testekbe, és ez minden, amit örökül hagy az élet. Csak az igazi életben találhatjuk meg mi is a művészet szellemét és nem annak férgektől erjedő tetemében.

A fentiekben említettem, hogy a zsidóknak sohasem volt igazi költőjük. Abban az időben, amikor Goethe és Schiller énekelt közöttünk, biztos, hogy nem tudunk egyetlen zsidó költőről sem, de abban a korban, amikor a költészetünk hazugsággá vált, amikor minden lehető dolog virágozhatott életünk teljesen költészettől idegen elemeiből, csak igazi költő nem, akkor az volt a tisztsége egy nagyon tehetséges zsidó költőnek, hogy elbűvölő gúnyolódásával leleplezze ezt a hazugságot, verselésünknek azt a mérhetetlen szárazságát és jezsuita képmutatását, amely még mindig képes az igazi költészet látszatát kelteni. E költő a maga híres zenei fajtestvéreit is könyörtelenül ostorozta azért, hogy zenészeknek színlelték magukat, és semmilyen hamis érték nem állhatott meg előtte: modern önbecsapásunk ábrándképein keresztül minden értékesnek látszó tagadásnak a könyörtelen démona hajtotta szünet nélkül[36], egészen addig, amíg el nem érkezett ahhoz a ponthoz, ahol viszont már önmagát hazudta költőnek, és azzal lett jutalmazva, hogy zeneszerzőink versbe szedett hazugságait megzenésítették. Ő a zsidóság lelkiismerete volt, éppen úgy, ahogyan a zsidóság modern civilizációnk rossz lelkiismerete.

Még egy másik zsidót kell megneveznünk, aki közöttünk írónak látszott. Ez az ember zsidó mivolta miatt bekövetkező elszigeteltségéből megváltást keresve jött közénk. Azt nem találta meg, de meg kellett tanulnia a leckét: csak akkor találhatja meg valaha is azt, amit keresett, *ha velünk együtt lesz megváltva igaz emberré.* De velünk együtt azonnal igaz emberré válni a zsidó számára azt jelenti, hogy megszűnne zsidó lenni. És ezt BÖRNE megtette. De – egyebek között – Börne azt tanítja nekünk, hogy ez a megváltás nem érhető el könnyed, hideg, közömbös önelégültséggel, hanem annak ára – miként szükségképpen számunkra is – verejték, kín, ínség és a szenvedés és szomorúság minden üledéke. Anélkül, hogy egyszer is hátranéznétek, vegyetek részt a felszabadítás e regeneráló munkájában önmegsemmisítéssel[37], akkor egyek és elválaszthatatlanok lesztek! De gondoljátok meg, hogy csak egyetlen dolog válthat meg titeket átkotok terhétől: Ahasvérus megváltása – a PUSZTULÁS!

K. Freigedank [= K. Szabadgondolkodó]
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

JEGYZETEK

[1] E cikk elejére a Neue Zeitschrift szerkesztője a következő lábjegyzetet fűzte: „Bármilyen fogyatékos is a külső kialakulása, mi mindig Németország kiválóságának, nagy műveltsége eredményének tekintettük azt, hogy – legalábbis tudományos területen – intellektuális szabadságnak örvend. A fenti esszé kinyomtatása során erre a szabadságra tartunk igényt és erre támaszkodunk. Kívánatos, hogy olvasóink ebben az értelemben fogadják azt. Akár osztja valaki az abban kifejtett nézeteket, akár nem, a szerző meglátásainak zsenialitását senki sem vitathatja." – Az angol fordító [továbbiakban „a ford."]

[2] Az NZ-ben „Leidenschaftlichkeit", vagyis „szenvedély" áll.

[3] Az NZ-ben ez olvasható: „A mi szemforgatóinknak és jezsuitáinknak köszönhetően, akik a nép egész vallási gyűlöletét maguk ellen fordították, úgyhogy *az ő* végső bukásukkal együtt a vallás, jelenlegi értelmében (amely inkább volt a gyűlölet, mint a szeretet vallása), feltehetőleg meg fog semmisülni!" – A ford.

[4] Az NZ-ben: „nem nagyon fényűző játék." – A ford.

[5] Az NZ-ben: „hazugság". – A ford.

[6] Az NZ-ben: „utópiák". – A ford.

[7] Az NZ-ben: „hasonlóan a jó keresztényekhez". – A ford.

[8] „Elend" jelenthet számkivetést. Ebben a mondatban az NZ-ben „római keresztény németek" áll a „keresztény német hatalmasok" helyett. – A ford.

[9] A „kellemetlen" szót az NZ-ben a „leküzdhetetlenül" szó előzi meg, míg az „ösztönös" szó hiányzik. – A ford.

[10] Jegyzet az 1869-es, és a későbbi kiadásokhoz: „Biztos vagyok abban, hogy a zsidó szerzők művével kapcsolatos későbbi tapasztalataink anyagot fognak adni sokak számára egy disszertációhoz, amire itt csak utalhatok. A fentebb írtak óta a zsidóknak nemcsak magát a színpadot sikerült elrabolniuk, hanem még a költő drámai termékét is elrabolták. Egy híres zsidó „jellem-színész" nemcsak mentesült Shakespeare, Schiller stb. költői figuráinak bármely bemutatásától, hanem azt a saját vadon termő tendenciózus fantáziájának termékével helyettesítette. Ez olyan, mintha az Üdvözítőt egy festményen eltávolítanák a keresztről, és helyébe egy demagóg zsidót szegeznének oda. A színpadon a mi művészetünk meghamisítása a teljes megtévesztésig fajult; ezért Shakespeare-t és társait kizárólag a színpadra való kiváló alkalmazhatóságok fényében említik. – A szerző (Richard Wagner).

[11] Az NZ-ben „tisztán emberi" áll „az ő" helyett.

[12] A pontosvessző utáni mondatrész nem szerepel az NZ-ben.

[13] Ez a mondat lábjegyzetként szerepel az NZ-ben, és a következő mondat hiányzott. – A ford.

[14] Az NZ-ben: „valamilyen magasabb rendű értelemben". – A ford.

[15] „Egy sustorgó, sivító, zümmögő és morgó hangos kifejezés".

[16] Az NZ-ben: „mindenképpen". – A ford.

[17] „A mi korunkban" nem jelent meg az NZ-ben. – A ford.

[18] A „hanem egyszerűen beszélni akart" nem szerepelt az NZ-ben, a „mindegy, hogy mit" után az NZ-ben ez állt: „csupán azért, hogy a létét jelentőssé tegye". – A ford.

[19] Az NZ-ben ez a mondat így folytatódott: „és ez csupán a legkülönfélébb kifejezésre való tökéletes képesség volt, de önmagában véve nem értékes kifejezés. Amikor ez megtörtént, és *ha nem szándékoztak kifejezni ezáltal egy határozott dolgot,* nem maradt más hátra, mint értelmetlenül ismételni a beszédet." Stb. – Talán megbocsátható, hogy hivatkoztam ismét Wagner papagájára a „Letters to Uhlig"-ból (lásd: a jelen sorozat II. kötetének bevezetését. – A ford.)

[20] Az NZ-ben „csodálatos".

[21] „öntudatlanul".

[22] „képesség", mint az előző mondatban is, ahol most „fantázia" áll. – A ford.

[23] „A beletörődés által lágyított szenvedély" helyett az NZ-ben ez áll: „az igaz és nemes szenvedélynek kielégülése". A nézőpont változása, vagy inkább fejlődése rendkívül fontos. – A ford.

[24] Az NZ-ben: „a zenéből". – A ford.

[25] Szerzőnk egy kis változást eszközölt e mondat szerkezetében az NZ-cikk óta, de mialatt ez javítja a mondat gördülékenységét, létrehozza a „téves vonatkozásnak" szinte egyetlen példáját az egész szövegében. – A ford.

[26] Jegyzet az 1869-es, és későbbi kiadásokhoz: „A neo-judaikus rendszerről, amely Mendelssohn zenéjének ezen tulajdonságával kapcsolatban jött létre, mintegy az ilyen zenei süllyedés követelményeként, később fogunk beszélni!"

[27] Az NZ-ben ez állt: „Ő vágyott túljutni az abszolút zenén és felemelkedni annak humán társművészeteivel való egyesülésig, mint ahogy a teljes és befejezett ember vágyik a teljes emberiséghez való felemelkedésre." – A ford.

[28] A „csodatevő képességével" és az „egy kimondhatatlan tartalom" az NZ-ben nem található. – A ford.

[29] Az NZ-ben az „edlen" szó megfelelője a „nemes". – A ford.

[30] A „hanem általában" stb. befejezése a mondatnak hiányzik az NZ-cikkből. – A ford.

[31] „Mindaz, aki tapasztalta egy zsidó gyülekezet szégyenteljes közömbösségét és szórakozottságát a zsinagógában végbemenő istentisztelet zenei részének előadása közben, képes megérteni, hogy egy zsidó opera-szerző miért nem ütközik meg semmin sem, ha ugyanezzel találkozik egy színház közönségénél, és vidáman dolgozhat továbbra is amiatt, mivel ez a magatartásnak itt valóban kevésbé illetlennek kellett tűnnie számára, mint Isten házában." – R. Wagner

[32] Az NZ-cikkhez itt hozzá volt téve egy lábjegyzet: „Man so tun!" vagyis „meg kell tenni!", ahogy Berlinben mondják. – A ford.

[33] Ez a mellékmondat nem szerepel az NZ-ben. – A ford.

[34] „Eléggé jellemző az a magatartás, amelyet a többi zsidó zenész, sőt az egész kultúr-zsidóság tanúsított a két leginkább emlegetett zeneszerzőjük iránt. Mendelssohn hívei számára az a híres operaszerző gaztettet jelent: mélységes becsületességgel úgy érzik, hogy nagyon kompromittálja a zsidóságot a képzettebb zenészek szemében, ezért nem mutattak irgalmat az ítéleteikben. Sokkal óvatosabban fejezik ki magukat a másik zeneszerző követői Mendelssohnra vonatkozóan: inkább irigységgel, mint nyilvánvaló rossz akarattal szemlélik sikereit, amelyeket elért a 'megbízhatóbb' zenei világban. A harmadik frakció, a „mindenáron alkotás"-párti frakció számára a látható cél elkerülni minden gyilkos botrányt, általában minden önfeltárást, úgyhogy az ő zenei alkotásaik mehetnek a maguk útján, de anélkül, hogy alkalmat adnának bármilyen fájdalmat okozó lármára: a nagy operaszerző tagadhatatlan sikereit minden körülmények között úgy állítják be, mint ami kevés figyelmet érdemel, noha megengedik, hogy nem sok van a műveiben, ami jóvá hagyható, vagy megbízhatónak hazudható. Valójában a zsidók túl okosak ahhoz, hogy ne tudnák: milyen az áruik sorrendje!" – R. Wagner. – Az NZ-ben ez a lábjegyzet a törzsszöveg részét képezte. – A ford.

[35] Az NZ-ben ez állt: „A zsidóságról a művészetben, ahová ténylegesen a zsidók csupán legnyilvánvalóbb külső jegyeiket adták, de semmiképpen azok belső jelentését. A zsidók sohasem lehettek művészetünk birtokosai" stb. – A ford.

[36] Az NZ-ben ez olvasható: „hideg, megvető önelégültségben", és a mondat a „modern önbecsapásunk ábrándképein keresztül" résszel fejeződött be. – A következő lábjegyzet lett hozzátéve: „Amit ő magának hazudott, azt a mi zsidóink ismét láthatóvá tették, azáltal, hogy neki álltak zenélni." Ezenkívül a „minden értékesnek tűnő" helyett „minden értékes" állt, és a következő mondatban a „rossz" szó nem fordult elő. – A ford.

[37] Az NZ-ben az „ezen regeneráló munkában önmegsemmisítéssel" helyett ez áll: „ebben az önmegsemmisítő, véres harcban" állt. – A ford.

Forrás: *The Theatre, Richard Wagner's Prose Works,* 3. kötet, 79-100. o., 1894.
Az esszé eredetileg közölve: in: *Sämtliche Schriften und Dichtungen*, 1850, 5. kötet, 60-85. o.

HUNGARIZMUS, VAGY NEMZETHALÁL!

Európai, ill. magyar álomvilág:

Ez az álom ugyan nem túl szép, valóságalapja pedig – ahogyan az már az álmokkal lenni szokott – a nullával egyenlő, mégis alkalmasnak látszik arra, hogy egy „félig-meddig ébrenlétszerű", kába állapotban szenderegve tartsa az európai népességet és természetesen ennek szerves részeként a magyarságot is. Ezt az álmot úgy nevezik, hogy „jóléti, fogyasztói társadalom". Ez a látszatvilág elhiteti a benne élőkkel, hogy minden a legnagyobb rendben van, az esetlegesen felmerülő problémák kizárólag tünetiek, és ennek megfelelően tüneti, ill. helyi kezelésekkel orvosolhatók is. A magyar ember azt gondolja, hogy a legnagyobb bajunk a gáz és a villany árának néhány %-os emelése, az égbeszökő élelmiszerárak, a folyamatosan csökkenő reálbérek, és természetesen Gyurcsány, miközben „bedől" az említett gondok orvoslására hivatott, ráadásul a legtöbb esetben még e tekintetben is őszintétlen látszattevékenységek, kezdeményezések hirdetőinek. Holott ezek csak tünetek. A baj ennél sokkal nagyobb, és mélyebbre, távolabbra mutat.

Mi táplálhatja azt a végzetes struccpolitikát, ami Európát és benne a magyarságot jellemzi? Mi az a konok rövidlátás, aminek következtében a magunk kicsinyes mikrokörnyezeténél távolabb jelentkező problémákat, valamint azoknak súlyosságát képtelenek vagyunk meglátni? Mi ennek az oka? Természetesen döntően a nevelés. Mert a társadalom, az állam, a nemzet, a rendszer neveli az embereket, akár elismerik ezt egyesek, akár nem, és akár tetszik ez másoknak, akár nem. A rendszer mindenképpen nevel, még akkor is, ha rosszul. Ahogyan a liberális családmodell nem engedi, hogy a szülő „rákényszerítse az akaratát a gyerekre" és igyekszik ezt a képtelenséget elsősorban már a gyermekekben is tudatosítani (amivel azután valóban elveszi a tényleges nevelés lehetőségét a szülőtől), ugyanúgy ezt a gyakorlatot követi a liberális állam is, amely az egyén (hazug) szabadságát hirdetve nihilistává és a végletekig önzővé nevel teljes nemzedékeket, nemzeteket, tulajdonképpen a teljes fehér fajt.

Egészen hátborzongató látni, ahogyan Európa irányítása, majd szép lassan teljes birtoklása kicsúszik a fehér ember kezéből. Azokat az ősi városokat, országokat, amelyeket őseink évszázadok, évezredek alatt építettek fel, falakkal vettek körül, várakkal és vérükkel védelmeztek az idegenek elől, most a liberalizmus jegyében a méltatlan utódok mindenféle harc és ellenállás nélkül, önként és dalolva engedik át az ázsiai, afrikai bevándorlók millióinak.

A kevés még megmaradt, normális gondolkodású ember csak kapkodja a fejét, ha szétnéz a világban, és nem érti mi folyik. Miért nem kapcsol be az európai nemzetek immunrendszere? Miért nem fúj vészriadót teljes hangerővel és intenzitással? Pedig a válasz egészen egyszerű, egyenesen közhelyes: Mert vezetőik (nevelőik) idegen érdekeket szolgálnak. Ez nem valamiféle képzelgés vagy rémlátás, ahogyan azt a hatalmon lévők előszeretettel próbálják feltüntetni, hanem tény. Hiszen, ha Németország, Franciaország, Magyarország stb. élén német, francia és magyar vezetők állnának, vajon nem védelmeznék-e természetszerűleg és teljes joggal a saját polgáraikat, azok érdekeit, birtokait, sőt, puszta létét az idegenekkel szemben? Szigorúan véve jó példával szolgál erre a Szlovákiának nevezett Felvidék, amelynek élén ugyan egy ostoba és elhibázott, soviniszta magyargyűlölő politikát folytató, de a szlovák érdekeket a maga ügyefogyott módján védelmezni próbáló szlovák kormány áll. Ez még akkor is igaz, ha ezzel a politikával valójában szintén az idegenek szekerét tolja, mert képtelen fölismerni az összeurópai érdekeket, összefüggéseket, egymásrautaltságot. Betudhatjuk ezt egy önálló államisággal sohasem rendelkező népcsoport kisebbértékűségi érzéséből fakadó, önigazolási kényszerének.

De mi a helyzet Magyarországon? Nálunk is rohamosan növekszik az ázsiai és afrikai bevándorlók száma, mintha nem lenne elég bajunk e nélkül is, de a bajok legfőbbike az, hogy miközben egy demográfiai bombán ücsörgünk, a közvélemény nagyobbik része abban az ostoba hitben él, hogy a pártok „váltógazdasága" hoz majd megoldást problémáinkra.

Magyarország lakossága évente egy kisvárosnak megfelelő lélekszámmal csökken. Ezt annak tükrében is vizsgálnunk kell, hogy ezen belül viszont a segélyből és bűnözésből élő, parazita cigány lakosság folyamatosan szaporodik. Amikor tehát az ország népességének fogyatkozásába a hivatalos statisztikák beleszámolják a cigánynépesség szaporodását is, akkor ez azt jelenti, hogy a magyarság lélekszámának csökkenése még inkább elképesztő – egyelőre nem is mért, csak becsülhető – mutatókkal jellemezhető. Hogyan működik ez a „magyar" „jogállam", hogyan próbálja megvédelmezni polgárai érdekeit? A lakásmaffia köztudottan teljes mértékben cigánykézen van. Ennek magasabb szintű megszervezésére és működtetésére a cigányok rendkívül visszamaradott szellemi képességeiknek köszönhetően persze alkalmatlanok lennének, tehát segítséget kell kapniuk a zsidó és a lelkiismeretlen magyar ügyvédek sokaságától. Ennek a jogi módszertanába ezúttal fölösleges és nem idevágó lenne belebonyolódni. Ellenben egy történet nagyon tanulságos lehet, egy valamikor nyugodt kis kertváros mindennapjait idéző történetről van szó, amely egyszersmind betekintést is nyújthat a cigánymaffiák sötét és aljas módszereibe. Az ilyen külvárosok nyugodt és konszolidált életvitele vonzza a kicsivel jobb módú családokat, akik a nagyváros forgatagából itt keresnek menedéket, itt építenek otthont gyermekeik számára, ahol reményeik szerint elfogadhatóbb, emberibb életet biztosíthatnak nekik, ahol leteszik jövőjük alapjait egy szép családi házzal. Így volt ez történetünkben is, amelynek tanúja lehettem. Az adott esetben egy jómódú magyar család házat vásárolt, azt gyönyörűen felújította, kertjét parkosította, szabályos játszóteret rendezett be a gyerekek számára, majd a – nyilvánvalóan sokmilliós – munkálatok befejeztével élte kisvárosi mindennapjait. Csakhogy velük majdnem szemközt élt egy egyedülálló idős néni, akinek nem voltak hozzátartozói. Ahogyan ez lenni szokott, a cigányok csakhamar felfigyeltek e nénire, és hiszékenységét, szellemi leépülését és kiszolgáltatottságát kihasználva a közelébe kerültek. Majd miután sikeresen a bizalmába férkőztek, bejáratosakká váltak hozzá: rendszeresen leitatták, bántalmazták, végül aláírattak vele egy adásvételi szerződést, amiről azt állították, hogy foglalóról szól. Végül is kétmillió forintért „megvásárolták" tőle a házát, majd az utcára tették. Ezután rohamos gyorsasággal nőtt ki a földből az építési telek kb. 90%-át elfoglaló „XXI. századi, háromemeletes cigányputri", ahová be is költöztek vagy harmincan. A cigánypurdék az utcán randalíroznak napestig, a környező kertek gyümölcsfáiról lelopják a termést, és a 8-10 éves kis cigányok hol kismotorral, hol kvadokkal, esetenként Mercedesszel száguldoznak, míg a hasonló korú magyar kisgyerekek eltűntek a környékről, mert egész egyszerűen félnek a kislányokat orális szexre bíztató, a kisfiúkat terrorizáló cigány „kispajtásaiktól". A szülők kedvét pedig az veszi el attól, hogy szóvá tegyék mindezt, hogy estéként 8-15 kancigány diskurálgat a putri előtt Mercedes-eik körül, a rendőrség pedig nyilván tüntetőket ver valahol, vagy gyorshajtókat és a biztonsági öv becsatolását mellőző személyeket bírságol éppen. Félreértés ne essék, semmiféle személyes érintettségem nincs a történetben, a folyamatot csak autóból figyeltem meg néhány év alatt, a részleteket hallomásból tudom. Jobban mondva „csak" annyira vagyok személyesen érintett, mint bármelyik magyar honfitársam. A környék elcigányosodása innentől kezdve egyébként szinte visszafordíthatatlan és törvényszerű. A környező házakból minden normális ember pánikszerűen menekülni akar. Csakhogy az ingatlanok ára egyik napról a másikra a béka ülepe alá süllyedt, hiszen épelméjű ember nem költözik cigányok közelébe. Ennek megfelelően a környező házakat néhány éven belül nagy valószínűséggel elkezdik felvásárolni a cigányok, mégpedig mélyen az értékük alatt. Ez a történet valóságos tragédia. A jobb életre vágyó, becsületes magyar család tragédiája, az idős, magányos, magatehetetlen néni tragédiája, akiket nem védelmez senki és semmi a mai Magyarországon. XXI. századi magyar tragédia!

Mi értelme volt ennek a kicsit személyes jellegű kitérőnek? Nos: felvázolni a jövőképet a kisebb empátiakészséggel bíró honfitársainknak, és tudatosítani mindenkiben, hogy ezt a problémát nem lehet lokálisan kezelni. Tehát semmiképpen sem úgy, hogy megpróbálok saját családom számára a többi magyar családétól eltérő, jobb helyzetet, jobb körülményeket biztosítani, építgetni a saját kis világomat. Mert az említett körülmények között az ilyen kis világ egyik pillanatról a másikra összeomolhat és ennek az összeomlásnak csak tehetetlen szemlélői lehetünk. Egyszerű kriminalisztikai kérdés ez, amelynek egy nemzetiszocialista kormány néhány hét leforgása alatt pontot tenne a végére. A cigányok szaporodásának és a színesbőrűek további bevándorlásának útját állná, a magyar családok támogatását olyan mértékben változtatná meg, ill. növelné, hogy néhány év alatt szabályos demográfiai robbanás következnék be a magyar lakosságon belül. És milyen világot hagyunk hátra gyermekeinknek, ha mindig a költözést választjuk megoldásul? Nekik már nem lesz hová költözniük. De ne menjünk annyira előre! Mi vár ránk, a mai 30-as, 40-es korosztályokra? Mert már nekünk sem lesznek „nyugodt nyugdíjas éveink". Oroszország lakossága évente hétszázezerrel csökken! Romániában egy év alatt 41 ezerrel csökkent a fiatal lakosság száma, ugyanakkor a 62 évet betöltöttek száma 5400-zal gyarapodott. Magyarországon ezek az arányok egy év távlatában úgy alakultak, hogy a 20 éven aluliak száma 27 ezerrel csökkent, míg ezzel párhuzamosan a 60 éven felüliek száma 12 ezerrel nőtt.

Ismételten mondom, mindez úgy történt, hogy a cigányság és azon belül természetesen a fiatal cigány lakosság aránya folyamatosan növekszik. A mai fiatal és középkorú dolgozók nyugdíját senki nem fogja úgy kitermelni, ahogyan azt ma e dolgozók teszik a nyugdíjasok számára. A hazai nyugdíjrendszer pedig a világháború utáni Ratkó-korszak nemzedékének nyugállományba vonulásával összeomolhat. (1949–1956 között a mostani arányokhoz képest kétszer annyi gyermek született.) Erre a problémára egészen nyilvánvalóan nem jelent megoldást az ázsiai, afrikai vagy közel-keleti jövevények bevándorlása. E sorok írója még egyetlen kínait, arabot vagy négert sem látott gyárban, építkezésen vagy a földeken dolgozni. Ezek feketézők, seftelők, bűnözők, esetenként „médiasztárok" lesznek, tehát csak újabb terhet és veszélyeket hordoznak a magyarság számára. Végveszélyben vagyunk, és az, aki ma nem kongatja a vészharangot, valójában ellenségünk, bármit is állítson magáról!

Erről a demográfiai bombáról persze már nagyon sokan említést tettek. Csak megoldással nem állt elő senki, csak kimondani nem meri senki, hogy ennek a visszafordítására nincs lehetőség a jelenlegi társadalmi keretek között, a dekadens demokráciák nem mutathatnak kiutat ebből, hiszen pontosan ők a végső okozói e végzetes veszélynek.

„De mi lehet a megoldás, és legfőképpen, mit tehetnék én?" – jön menetrendszerűen a kérdés. Ne hagyjuk magunkat befolyásolni az idiotizmusra nevelő média és az áruló politikai „elit" által! Első lépésként ne féljünk kimondani „inkorrekt" véleményünket: Nem segíthet más, mint egy hungarista államfelépítés, berendezkedés; mint a Hungarista Munkaállam. Ez tény! És itt nem néhány ellenség vagy rosszakaró, esetleg egzisztenciális problémák és akadályok jelentik a tétet, hanem az élet, vagy halál! Ahhoz, hogy a radikális változás, az egyetlen, amely képes lehet visszafordítani ezeket a kétségbeejtő folyamatokat, megtörténhessen, arra van szükség, hogy a társadalom egyre szélesebb tömegei ismerjék fel ennek elkerülhetetlen szükségességét, és teljes bizalommal és eltökéltséggel akarják megvalósítását. Ehhez személy szerint mindenki úgy járulhat hozzá, hogy közvetlen környezetét saját példájával próbálja bátorítani, ösztökélni. (És ez még csak a leglustábbaknak, a legfélősebbeknek szóló forgatókönyv, mert semmilyen tevőleges részvételt vagy személyes áldozathozatalt nem tartalmaz, holott az nagyon is üdvös lenne) Nem érhetjük már be a félmegoldásokkal, a kompromisszumokkal, mert az utolsó pillanatokat éljük.

Lehet – sőt, bizonyos —, hogy most az önzésre nevelt „fogyasztó" megvonja a vállát, és arra gondol: „Kit érdekel ez? Én jó környéken lakom, a családomnak szintén jó körülményeket biztosítok, a többi nem számít." De ki kell, hogy ábrándítsak mindenkit, aki ma még a homokba dugja a fejét. Magyarországon, néhány évtizeden belül nem lesznek „jó környékek", hacsak nem történik meg az az egészen radikális változás, ami pedig csak egyetlen dolog lehet, ha mégoly irreálisnak és utópisztikusnak is tűnik: egy hungarista hatalomátvétel! Hogy leegyszerűsítsem a képletet: **Hungarizmus, vagy nemzethalál! Ez az igazi választás.**

Végvári Levente Attila

Dr. Eduard Bloch:

PÁCIENSEM, HITLER

(A Hitler-család zsidó orvosának visszaemlékezése) II.

Csaknem közvetlenül édesanyja temetése után Hitler Bécsbe utazott, hogy még egyszer megkísérelje művészi karrierjének elindítását. A felnőtté válás fájdalmas tapasztalattal indult e fiú számára, aki érzelemdús benső életet élt. De az egyre nagyobb megpróbáltatás napjai még hátra voltak. Bármennyire is számot kellett vetnie a családnak a szegénységgel, legalább az élelem és a szállás biztosított volt a számára, amíg otthon élt. Ez nem volt elmondható a bécsi napokról. Hitlert teljesen lekötötte annak kényszere, hogy testileg-lelkileg fenntartsa magát.

Mindannyian tudunk valamit az ottani életéről, pl. arról, hogy hogyan dolgozott segédmunkásként egy építkezésnél, amíg a munkások meg nem fenyegették, hogy lelökik az állványról. Tudjuk, hogy havat lapátolt és elvállalt bármely más munkát, amit csak talált. Ez alatt, mintegy három éven át Hitler egy munkásszállóban lakott, ami kb. azt jelenti, amit a nagyobb amerikai városokban az ún. népszálló jelent. És ilyen körülmények között kezdett álmodni egy olyan világról, amely az ő elgondolása szerint alakul majd ki.

Amíg a munkásszállóban élt, a nagy város emberi söpredéke vette körül.

Erről mondta Hitler: „Ekkor váltam először életemben elégedetlenné önmagammal." Ezt az önmagával való elégedetlenséget követte azután az elégedetlenség mindazzal, ami körülvette – és az a vágy, hogy a dolgokat a maga kedve szerint alakítsa át.

A gyűlölet vitriolja kezdett szétáradni a testén. Az élet borzalmas valósága bátorította arra, hogy meggyűlölje a kormányt, a szakszervezeteket és a velük élő embereket. De ekkor még nem kezdte gyűlölni a zsidókat.

Ennek az időszaknak a kezdetén időt szakított arra is, hogy küldött nekem egy olcsó postai levelezőlapot. A hátoldalán volt az üzenet: „Üdvözletemet küldöm Bécsből. Az Ön mindig őszinte híve, Adolf Hitler." Kis dolog volt, de én értékeltem. Sok időt töltöttem a Hitler-család kezelésével, és jól esett tudni, hogy erőfeszítéseim nem lettek elfelejtve.

A hivatalos náci kiadványok azt is rögzítik, hogy megkaptam Hitler egyik festményét – egy kis tájképet. Ha így is volt, nem tudok róla. Végeredményben nagyon is lehetséges, hogy Hitler egy festményt küldött nekem, én pedig elfelejtettem. Ausztriában a páciensek hálájuk jeléül gyakran küldenek festményeket vagy más ajándékokat az orvosaiknak. Még most is birtokomban van vagy féltucat olaj- és akvarell festmény, amelyeket megőriztem, de Hitler által festett nincs közöttük.

Mindazonáltal megőriztem Hitler művészi alkotásainak egyik darabját. Ez bécsi tartózkodásának időszakában érkezett hozzám, akkor, amikor postai levelezőlapokat, posztereket stb. festett, ami azután elegendő pénzt hozott számára ahhoz, hogy fenntartsa magát. Ez olyan időszak volt az életében, amikor képes volt sikeresen felhasználni a tehetségét.

Ezeket a levelezőlapokat festésüket követően forró tűzhely előtt szárította meg, ami meglehetősen tetszetős antik minőséget kölcsönzött nekik. A továbbiakban azután a munkásszálló más lakói terjesztették e lapokat. Ma Németországban ennek a munkának néhány megmaradt példányát nagyobb összegért árulják, mint Picasso, Gauguin vagy Cézanne alkotásait!

Hitler e levelezőlapok közül is küldött nekem egyet. A képen egy csuklyás szerzetes látható, aki felemel egy pohár bugyborékoló pezsgőt. A kép alatt az aláírás: „Egészségére az Újév alkalmából – újévi pohárköszöntő." A másik oldalon egy személyes hangú üzenet: „A Hitler-család boldog új esztendőt kíván. Örök hálával, Adolf Hitler."

Nem tudom, miért tettem félre ezeket az üdvözlőlapokat megőrzésre. Lehet, hogy amiatt a benyomás miatt, amit ez a boldogtalan fiú rám gyakorol. Még ma sem tudok ellenállni annak, hogy amikor rá gondolok, az ő fájdalma jut eszembe és nem az, hogy mit tett a világgal.

Ezeknek a postai levelezőlapoknak érdekes történetük volt. Ezek jelezték, hogy Hitler milyen mértékben ragadta meg bizonyos emberek képzeletét. A későbbiekben egy gazdag bécsi gyáros – a nevét nem tudom, mivel közvetítőn keresztül lépett érintkezésbe velem – elképesztő ajánlatot tett nekem. Meg akarta vásárolni ezt a két levelezőlapot és hajlandó lett volna fizetni 20 000 márkát értük! Elutasítottam az ajánlatot, arra hivatkozva, hogy erkölcsileg képtelen lennék ilyen üzletet kötni.

Egy másik történet is fűződik ehhez a két levelezőlaphoz. Tizenhét nappal a Schuschnigg-kormány bukása és Ausztriának a német csapatok végrehajtott megszállása után egy Gestapo-ügynök hívott fel az otthonomban. Akkor éppen egy szakmai látogatást tettem, és a feleségem fogadta a Gestapo-ügynök hívását.

„Megőrzésre visszatartva"

„Információim szerint az Önök birtokában bizonyos emléktárgyak vannak a Führertől. Szeretném látni őket" – mondta. A feleségem érthetően nem tiltakozott. Nem akarta, hogy az otthonából leválasszanak egy lakásrészt, mint tették oly sok zsidó lakásával. Megtalálta a két levelezőlapot és átadta az ügynöknek. Az illető írt egy átvételi elismervényt, amelynek a szövege ez volt: „Elismervény a Dr. Eduard Bloch házában elkobzott és megőrzésre visszatartott két postai levelezőlapról (amelyek közül az egyiket Adolf Hitler festette)." Az elismervényt a Grömer nevű ügynök – akit korábban nem ismertünk – aláírta. Azt mondta, hogy másnap reggel jelenjek meg a Gestapo-központban.

Rögtön azután, hogy a nácik bevonultak a városba, a Gestapo átvette a Gesellenhausstrasse-n levő kis szállodát, amely hivatalosan a vándorprédikátorok szállásául szolgált. Elmentem erre a helyre, és szinte azonnal fogadtak. Dr. Rasch, a helyi iroda főnöke udvariasan fogadott. Megkérdeztem, hogy miért vették el ezeket a kis tárgyakat, amelyek a tulajdonomban vannak.

Ezek elfoglalt napok voltak a Gestapo számára. Sok dolognak kellett utánanézni a 120 000 lakosú városban. Így esett meg, hogy Dr. Rasch nem ismerte az ügyemet. Megkérdezte, hogy gyanúsítva vagyok-e a nácik számára kedvezőtlen politikai tevékenységgel. Azt feleltem, hogy nem; szakember vagyok, nincsenek politikai kapcsolataim.

Szemmel látható megfontolás után megkérdezte, hogy nem-árja vagyok-e. Minden átmenet nélkül ezt feleltem: „100 %-os zsidó vagyok." A Gestapo-főnök pillanatok alatt megváltozott. Előzőleg hivatalos volt, de udvarias. Most távolságtartóvá vált.

A levelezőlapokat megőrzésre visszatartják – mondta. Azután elbocsátott, anélkül, hogy felállt volna, ahogy tette, amikor megérkeztem. Tudomásom szerint a levelezőlapok még mindig a Gestapo kezében vannak. Sohasem láttam őket viszont.

Amikor Adolf Hitler elhagyta Bécset, nagyon sok évre eltűnt az életünkből. Nem volt barátja Linzben, akit meglátogathatott vagy akivel levelezhetett volna. Így sokkal később értesültünk szánalmas szegénységéről azokban a bécsi napokban, ill. arról, hogy később, 1912-ben [valójában 1913 májusában] Münchenbe költözött.

Nem kaptunk hírt arról, hogy térdre borulva adott hálát Istennek az 1914-es hadüzenet hírére, de arról sem, hogy a háborúban mint egyszerű káplár tűntette ki magát. Semmit sem hallottunk a sebesüléséről és arról, hogy gáztámadás folytán megsérült. Politikai karrierjének 1920-as kezdetéig nem kaptunk semmi hírt erről a csendes, udvarias fiúról, aki közöttünk nőtt fel.

Lehetett-e ez az ember Adolf?

A helyi újságok alkalmi cikkeket közöltek a politikai támogatóknak arról a csoportjáról, amelyet Hitler gyűjtött maga köré Münchenben; írtak arról, hogy ezek gyűlölik a zsidókat, a Versailles-i Békeszerződést és szinte minden egyebet. De nem tulajdonítottak különleges jelentőséget ezeknek a tevékenységeknek. Egészen addig, amíg 16 ember meg nem halt az 1923. november 9-i ún. sörcsarnoki puccsban, Hitler nem vált helyi hírességgé. Hogyan lehetséges – kérdeztem magamtól –, hogy az az ember, aki ezen dolgok mögött áll, az általam ismert csendes fiú – a nemeslelkű Klara Hitler fia?

Végül azonban Hitler nevének még az említése is meg volt tiltva az osztrák sajtóban; mi viszont akkor is folyamatosan kaptuk a szóbeli híreket városunk korábbi lakójáról: az általa kezdeményezett üldözésekről; a német újrafelfegyverezésről; a közelgő háborúról. Ezek a becsempészett hírek fogékony fülekbe jutottak. Egy helyi náci párt nőtt ki Ausztria földjéből.

Hitler bevonulása Linzbe

Elméletileg ilyen párt nem létezhetett; a kormány e pártot törvényen kívül helyezte. A gyakorlatban azonban a hatóságok áldásukat adták rá. Miután az egyenruhák tilosak voltak, a helyi nácik sajátos módszert dolgoztak ki önmaguk azonosítására. Fehér harisnyát viseltek. A kabátjukon volt egy kis vadvirág (nagyon hasonló az amerikai százszorszéphez), és karácsonykor kék gyertyákat égettek otthonukban. Mi mindannyian tudtunk ezekről a dolgokról, de senki sem tett semmit. Az osztrák hatóságok időről időre találtak egy náci zászlót Klara Hitler sírján Leondingben, ezeket azután minden teketória nélkül eltávolították. A Németországban kitörni készülő vihar még mindig távolinak tűnt. Amiről most szólok, röviddel azelőtt történt, hogy valamilyen elsőkézből származó értesülést kaptam Hitlerről. Akkor, 1937-ben, számos linzi náci megjelent a nürnbergi pártnapokon. A konferencia után Hitler meghívott ezek közül többeket a berchtesgadeni hegyi otthonába. A Führer híreket kérdezett Linzről. Hogy van a város? Támogatják-e őt az emberek? Él-e még Dr Bloch, praktizál-e? Azután tett egy kijelentést, ami megzavarta a helyi nácikat. „Dr. Bloch nemeslelkű zsidó. Ha minden zsidó olyan lenne, mint ő, nem lenne zsidókérdés." Különös volt, és rám nézve bizonyos módon hízelgő, hogy Adolf Hitler jót tudott látni fajtámnak legalább egy képviselőjében.

Érdekes most visszapillantani arra a biztonságérzésre, ami annak nyomán töltött el bennünket, hogy egy képzeletbeli vonalnak, a nemzetközi szövetségnek a jobbik oldalán élünk. Úgy éreztük, Németország bizonyosan nem kockáztatja meg, hogy bevonul Ausztriába. Franciaország barátságos volt. Ausztria bekebelezése ellenkezne Olaszország érdekeivel. Ó, de vakok voltunk azokban a napokban! Azután elkapott minket az események lélegzetelállító rohanása. Reménykeltő volt, amit olvastunk Schuschnigg – az osztrák kancellár – berchtesgadeni útjáról, a népszavazásról, és arról, hogy Schuschnigg Seyss-Inquartot bevette a kormányába. Reméltük, hogy sértetlenül túlléphetünk majd a válságon. De a remény néhány órán belül halálos sebet kapott. Mihelyt Seyss-Inquart bekerült a kormányba, jelvények jelentek meg minden kabát hajtókájának gomblyukában: „Ein Volk, ein Reich, ein Führer" [Egy Nép, egy Birodalom, egy Vezér]."

Mialatt Ausztria meghalt

1938. március 11-én, pénteken a Bécsi Rádió könnyűzenei programot sugárzott. Este 7 óra 45 perc volt. Hirtelen megszakadt az adás. A kancellár fog beszélni. Schuschnigg az éteren keresztül azt mondta, hogy a vérontást elkerülendő eleget tesz Hitler kívánságának. A határok nyitva lesznek. Beszédét így fejezte be: „Isten óvja Ausztriát!" Hitler hazajött Linzbe.

Az ezt követő álmatlan napokon a rádión csüngtünk. A csapatok átlépték a határt Passau-nál, Kufstein-nél, Mittenwalde-nél

és másutt. Maga Hitler a határt az Inn folyón Braunau-nál, szülővárosánál lépte át. A rádióbemondó lélegzetvétel nélkül mondta a bevonulás menetét. A város az örömtől ujjongott. A bemondónak nem lehetett kétsége afelől, hogy az Anschluss Németországgal Ausztriában igen népszerű. A nép támogatta. A német csapatok előrenyomuló áradatát virágokkal, éljenzéssel és énekekkel köszöntötték. Zúgtak a harangok a templomokban. Az ausztriai katonák és rendőrök barátkoztak a bevonulókkal, és általános volt a vidámság.

Az otthonomtól egy háztömbnyire eső linzi köztéren nagy volt a felfordulás. Minden délután zengett a tér a Horst Wessel-dal és a Deutschland über Alles hangjaitól. A tömeg feje felett repülőgépek berregtek, és a német hadsereg előrenyomuló egységeit fülsüketítő tapssal fogadták. Végül a Rádió bejelentette: Hitler Linzben van.

Az előzetes utasításokat kiadták a város népének. A felvonulás útvonala mentén minden ablakot be kellett zárni. Mindegyiket ki kellett világítani. Otthonomnak a Landstrasse-ra néző ablakánál álltam. Hitler előttem fog elhaladni.

A Hős visszatér

A menet váratlanul megérkezett – megjelent a nagy, motorkerékpároktól kísért, hatkerekű Mercedes. A törékeny fiú, akit oly gyakran kezeltem, és akit 30 éve nem láttam – ott állt az autóban. Én csupán kedvességet nyújtottam neki, ő most mit szándékszik nyújtani a népnek, amelyet szeretek? Átnézek a tömeg feje fölött Adolf Hitlerre.

A feszült izgalom pillanata volt ez. Éveken keresztül tagadták meg Hitlertől azt a jogot, hogy meglátogassa szülőföldjét. Most ez az ország hozzá tartozott. A diadalérzet rá volt írva az arcvonásaira. Mosolygott, integetett, karlendítéssel köszöntötte a tömeget, amely összegyűlt az úton. Azután egy rövid pillanatra felnézett az ablakomra. Kétlem, hogy látott engem, de kellett, hogy egy pillanatig emlékezzen. Itt volt a „nemeslelkű zsidó" otthona, aki diagnosztizálta édesanyjának végzetes rákját, itt volt a rendelője annak az embernek, aki kezelte a nővéreit; itt volt az a hely, ahová mint fiú látogatott, amikor kisebb betegségeit kellett gyógyítani.

A pillanat rövid volt. Azután a menet továbbhaladt. Lassan megérkezett a város főterére, amely valamikor Ferenc József tér volt, de most hirtelen Adolf Hitler tér lett a neve. Ő pedig a városháza erkélyéről beszédet mondott. Én ezt a rádióban hallgattam. Történelmi szavak hangzottak el: Németország és Ausztria egyesült.

Hitler a Weinzinger szállóban szállt meg, külön kérésére volt egy olyan lakosztály, ahonnan kilátás nyílik a Pöstlinghegységre. Ez volt látható a szerény lakás ablakából is, ahol gyermekkorát töltötte.

Másnap meghívta néhány régi ismerősét: Oberhummert, egy helyi pártfunkcionárust, Kubizeket, a zenészt; Dr. Hümert, egykori tanárát. Érthető, hogy engem, egy zsidót ilyen összejövetelre nem hívhatott meg, de érdeklődött utánam. Egy rövid ideig úgy gondoltam, hogy kérek hozzá kihallgatást, de azután úgy döntöttem, hogy nem lenne bölcs dolog.

Hitler szombaton este érkezett. Vasárnap meglátogatta édesanyja sírját és szemlét tartott az előtte felvonuló helyi nácik felett. Nem öltözött uniformisba, térdnadrágot, sínadrágot vagy bőr rövidnadrágot viselt. Hétfőn utazott Bécsbe.

Hamarosan egyetlen pillanat alatt tudatára ébredtünk, hogy különleges dolgok vannak küszöbön. 700 zsidó volt Linzben. Mindezeknek üzleteit, otthonait és hivatalait megjelölték sárga papírzászlókkal és németül ráírták: JUDE – zsidó.

Egyik nap megérkezett az első jele annak, hogy különleges kedvezményben fogok részesülni, amikor a helyi Gestapo telefonált. El kellett távolítanom a sárga jelzést rendelőmről és otthonomról. Majd történt egy másik dolog is: árja háziuram elment a Gestapo-központba megkérdezni, hogy engedheti-e, hogy maradjak a lakásomban. „Nem mi döntünk ebben a ügyben, hanem Berlinben fognak dönteni" – mondták neki. Hitler láthatóan emlékezett. Azután történt valami, ami kétségeket ébresztett bennem.

A vejemet, aki fiatal orvos volt, minden ok nélkül börtönbe vetették. Nem engedték senkinek sem, hogy látogassa, és nem kaptunk hírt felőle. A lányom elment a Gestapóhoz. „Örülne-e a Führer, ha tudná, hogy egykori idős orvosának vejét letartóztatták?" – kérdezte. Durván, brutálisan bántak vele a merészségéért. Hát nem távolították el a jelzést apja házáról? Ez nem volt elég? Ámde a látogatásának mégis kellett valami eredményének lennie, mivel a férjét három héten belül elengedték.

A betegköröm, amely – azt hiszem – az egyik legnagyobb volt Linzben, Hitler bejövetele előtt egy évvel már zsugorodni kezdett. Ebben baljós jelét láthattam a később bekövetkező dolgoknak. A hűséges régi páciensek teljesen nyíltak voltak a magyarázataikban. A nácik által hirdetett gyűlölet hatalmába kerítette a fiatalabb embereket. Ők többé nem támogatnak egy zsidót.

Praxisomat rendeletileg a zsidó páciensekre korlátozták. Ez még egy ok volt, ami azt mutatta, hogy teljesen abba kell hagynom a gyakorlati orvoslást. Tervbe vették, hogy megtisztítják a várost az összes zsidótól. 1938. november 10-én kiadták a rendelkezést, hogy 48 órán belül minden zsidónak el kell hagynia Linzt. Bécsbe kell menniük. El lehet képzelni a megrázkódtatást, ami kísérte ezt a rendelkezést. Olyan embereknek, akik egész életüket Linzben töltötték, el kell adniuk, amijük van, össze kell csomagolniuk és útnak kell indulniuk két napon belül.

Felhívtam a Gestapót. Nekem is mennem kell? Úgy értesültem, hogy kivételt tettek az én esetemben. Maradhattam. És a lányom meg a férje? Mivel már jelezték a szándékukat, hogy kivándorolnak Amerikába, maradhattak. De el kell hagyniuk a házukat. Ha van szoba az én lakásomban számukra, megengedik, hogy oda költözzenek.

Nincs több kegy

Negyvenhét éves aktív munka után orvosi praxisom véget ért. Csak zsidókat kezelhettem. A kiürítési rendelkezés után csak hét zsidó maradt Linzben. Valamennyien 80 év felettiek voltak.

Érthető, hogy lányom és férje magukkal akarják vinni az addigi életük során megtakarított pénzüket, amikor kivándorolnak Amerikába. Azt akartam én is, amikor az én kivándorlásomra kerül sor. Arról szó sem lehetett, hogy ebben az ügyben a helyi hatósághoz forduljak. Tudtam, hogy Adolf Hitlerrel nem találkozhatok. De úgy éreztem, hogy ha küldenék egy üzenetet neki, talán adna nekünk némi segítséget.

Ha maga Hitler megközelíthetetlen, talán egyik nővére segítene. Klara volt legközelebb; Bécsben lakott. A férje meghalt, és ő egyedül élt egy szerény lakásban, csendes, kertes házakból álló városrészben. Azt terveztük, hogy Gertrúd lányom Bécsbe látogat felkeresni őt. Elment a lakásáig, bekopogott, de nem kapott választ. Pedig biztos volt benne, hogy valaki van otthon.

A szomszéd segítségét kérte. A szomszéd azt mondta, hogy Frau Wolf – Klara Hitler – néhány bizalmas barátján kívül senkit sem fogad. De ez a kedves asszony vállalta, hogy elvisz hozzá egy üzenetet és jelenti Frau Wolf válaszát. A lányom megvárta. A válasz tüstént megérkezett. Frau Wolf üdvözletét küldi és megtesz mindent, amit csak tud. Szerencsére Hitler Bécsben volt, egyik gyakori, előre be nem jelentett operalátogatása miatt. Frau Wolf találkozott vele, és – biztos vagyok benne – átadta az üzenetet. De a mi esetünkben nem lett kivétel téve. Amikor eljött az ideje távozásunknak, sok ezer zsidóhoz hasonlóan pénz nélkül kényszerültünk elmenni.

Hogyan kezelte Hitler egy idős barátját, aki a családját türelmesen, figyelmesen és szeretettel kezelte? Foglaljuk össze a kedvezéseit:

Nem hiszem, hogy volt még egy zsidó egész Ausztriában, akinek megengedték, hogy megtartsa az útlevelét. Nem bélyegezték be a J jelet az élelmiszerjegyembe, amikor szűkössé vált az élelmezés. Ez igen nagy segítség volt, mivel a zsidókat jelenleg csak meghatározott órákban engedik vásárolni, sokszor olyankor, amikor az gyakran alkalmatlan. A J jel nélkül viszont én bármikor vásárolhattam. Ezenkívül kaptam ruhajegyet is, amit általában megtagadtak a zsidóktól.

A Gestapóval való viszonyom nem volt éppen szívélyes. De legalább nem szenvedtem tőlük, mint annyi más. Megbízható forrásból azt mondták nekem – és ez számomra nagyon is hihető –, hogy a linzi Gestapo-központ a berlini kancelláriától utasításokat kapott, hogy engem minden ésszerű kivételezésben részesíthetnek.

Lehetséges, bár valószínűtlen, hogy első világháborús érdemeim is részben hozzájárultak ezekhez a kis figyelmességekhez. Az első világháború alatt az egyik 1000 ágyas kórházban teljesítettem szolgálatot, és a feleségem felügyelte a beteggondozói munkát a betegek között. Kétszer kaptam kitüntetést ezért a szolgálatért.

Hitler újjáépíti otthonának tekintett városát

Hitler még mindig Linzt tekinti igazi otthonának, és az általa eszközölt változások elképesztők. Az egykori csendes, alvó várost a „keresztapja" átformálta – ez a tiszteletbeli cím különösen kedves volt Hitlernek. A régi házak egész tömbjeit lebontották, hogy helyükbe modern lakóházakat építsenek; ezzel átmeneti lakáshiányt idéztek elő. Új színházat és új Duna-hidat építettek. A helyi legenda szerint a hidat maga Hitler tervezte, és a tervek már az Anschluss idején készen voltak. Az elmúlt két év alatt létesült Hermann Göring Művek azonnal megkezdte a munkálatokat. E rekonstrukciós program kivitelezésére egész vagonnyi munkást szállítottak: cseheket, lengyeleket, belgákat.

Hitler szülei sírjánál

Hitler az Anschluss óta kétszer látogatta meg a várost: először a Németországgal való egyesülést jóváhagyó népszavazás alkalmával; másodszor titokban megszemlélni, hogyan halad a város újjáépítése. Mindkét alkalommal a Weinzinger-szállóban töltötte az éjszakát.

A második látogatás alkalmával a szálloda tulajdonosától azt kérték, hogy Hitler jelenlétét ne tegyék közhírré; a szemléjét reggel fogja megejteni. De mivel nagyon örült a szálloda tulajdonosa, hogy ilyen fontos személyiség a vendége, nem tudott ellenállni a dicsekvési vágynak. Több barátjának megtelefonálta a hírt. E fegyelemsértésért súlyosan megfizetett. A szállodáját elkobozták.

Hitler életrajzírói sokszor megkerestek az ifjúságára vonatkozó ismeretekkel kapcsolatban. A legtöbb esetben nem voltam hajlandó beszélni. De egyiküknek nyilatkoztam. Ő kedves, középkorú bécsi ember volt, és a Rudolf Hess által vezetett kormányzati hivatalból jött, a nácik belső köréből. Hivatalos életrajzot írt. Megadtam neki azokat a részleteket, amikre emlékeztem, és az orvosi nyilvántartásaimat is a rendelkezésére bocsátottam, amiket később elküldött a náci párt müncheni központjába. Linzben és Braunauban maradt néhány hétig, azután hirtelen befejeződött a projekt. Azt mondták nekem, hogy őt a koncentrációs táborba küldték. Azt, hogy miért, nem tudom.

Amikor végre eljött az ideje, hogy Linzből Amerikába menjek, tudtam, hogy lehetetlen lesz magammal vinni a megtakarított pénzemet. De a Gestapo még egy kegyet gyakorolt velem. Megengedték, hogy 16 márkát magammal vihetek a szokásos 10 márka helyett!

Az orvosok náci szervezete adott nekem egy írást (hogy milyen értékűt, nem tudom) arról, hogy „ajánlásra érdemes" vagyok. Az írás úgy folytatódik, hogy „a jelleme, orvosi szaktudása és a betegek iránti segítőkészsége" tesz érdemessé az ajánlásra, és hogy elnyertem „kollégáim értékelését és megbecsülését".

Egy pártfunkcionárius sejttetni engedte, hogy elvárják tőlem: mutassak hálát mindezért a kedvezésért. Talán egy levél a Führernek? Mielőtt elhagytam Linzt egy hideg, ködös novemberi reggel, megírtam a levelet. Nem tudom, hogy valaha is a kezéhez került-e. Íme a levél:

„Excellenciás Uram!

Mielőtt átlépem a határt, szeretném kifejezni a hálámat a segítségért, amelyet kaptam. A várost, amelyben 41 évig éltem, anyagiakban szegényen hagyom el, de abban a tudatban, hogy kötelességemet a lehető legpontosabban teljesítettem. 61 évesen kezdek új életet egy idegen országban, ahol a lányom keményen dolgozik a családja megélhetéséért.

Őszinte híve:
Eduard Bloch."

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Robert Faurisson:

A REVIZIONIZMUS GYŐZELMEI

(Elhangzott 2006. december 11-én a revizionisták teheráni nemzetközi konferenciáján) III. befejezőrész

A revizionista győzelmek mérlege

Miután a revizionisták sarokba szorították őket, a zsidók állítólagos fizikai megsemmisítésének hivatalos történészei végül is elismerték, hogy történelmi és tudományos szempontból nem maradt egyetlen érvük sem kegyetlen vádaskodásuk alátámasztására. Valójában ugyanis elismerik, hogy **1. nem tudnak egyetlen olyan dokumentumra sem hivatkozni, amelyik a bűnt bizonyítaná; 2. képtelenek a bűn fegyverének legcsekélyebb bemutatására; 3. nemcsak bizonyítékaik, de még bizonyítéktényezőik sincsenek; 4. nem tudnak megnevezni egyetlen valódi tanút sem** (lásd fent Simone Veil véleményét); **5. aktáik rothadtak, menthetetlenül elrothadtak és a történelem szemétkosarába valók; 6. a valaha hivatkozott források nemcsak sokkal ritkábbaknak bizonyultak, mint azt állították, de ugyanannyira kétségeseknek is; 7. az állítólagos nyomok kevesek, szétszórtak és nehezen értelmezhetők; 8. hamisítások, torzítások, színlelések történtek a részükről; 9. a hivatalos tézis támogatására túl gyakran hivatkoztak egy „ostoba történetre" (sic), miszerint a zsidók kiirtásáról szóló döntés a Berlin melletti Wannsee-ben született 1942. január 20-án; 10. közülük az első, Raul Hilberg ma arra kényszerül, hogy széllelbélelt módon mindent a német bürokrácia feltételezett kezdeményezéseivel magyarázzon, amelyekre az szerinte parancs, terv, instrukció, ellenőrzés nélkül merészen vállalkozott, egyszerűen pusztán a szellemek hihetetlen találkozásának és az egyetértő gondolatátvitelnek köszönhetően.** Ezek a hivatalos történészek a revizionisták egyetlen olyan típusú kérdésére vagy megállapítására sem tudtak válaszolni, hogy **1. „Mutasson nekem vagy rajzoljon le egy náci gázkamrát"; 2. „Tárjon elém egy bizonyítékot, tárja elém azt a páratlan bizonyítékelemet, amely az Ön saját döntése szerint minden kétséget kizáró módon bizonyítja, hogy népirtás történt"; 3. „Mutasson nekem egy tanúvallomást, mutassa be nekem azt a tanúvallomást, amely az Ön véleménye szerint a leginkább bizonyító erejű" vagy 4. „Nincsenek nyílások, nincs holocaust".** A szorító sarkába kényszerített udvari történészek a bíróságokhoz fordultak a revizionisták elítélésére, de minden várakozás ellenére megtörtént, hogy a bírák néhányszor odáig mentek, hogy tisztelettel adóztak a revizionisták feddhetetlenségének, vagy pedig kifejezték meglepetésüket az írásos bizonyítékok ritkasága vagy hiánya miatt. Akkor előbb Franciaországban, majd számos más európai országban ezek a vádaskodók különleges törvényeket szavaztattak meg a revizionisták elhallgattatása végett. Ezzel aláírták a vesztüket. Azzal ugyanis, hogy különleges törvényekhez, rendőrséghez, börtönhöz fordultak, bevallották, hogy képtelenek az ész, a történelem és a tudomány érveinek használatára.

Száz másik olyan érvre is emlékeztethetnénk itt, amelyek azt igazolják, hogy a történelem és a tudomány világában kő kövön nem maradt a „holocaust" vagy a „Soá" szektásai által épített hatalmas építményből. E romhalmazzal szemben láthattuk, hogy hogyan építkezik a revizionista irodalom épülete, amelyben bőséggel fedezhetünk fel a második világháború történetének száz és száz vonatkozásával kapcsolatosan olyan dokumentumokat, fényképeket, szakvéleményeket, periratokat, technikai és tudományos jelentéseket, tanúvallomásokat, statisztikai tanulmányokat, amelyek megvilágítják, hogy milyen is volt valójában az európai zsidók sorsa, és **kétséget kizáró módon bizonyítják, hogy a háború zsidó ismertetése nagyrészt a mítosz területére tartozik. A mítosztól a zsidók eljutottak a mitológiáig, a mitológiától pedig a vallásig vagy inkább egy látszatvallásig.** Ma ennek az álvallásnak a szolgálói egyre inkább olyan papokra hasonlítanak, akik jóllehet továbbra is miséznek és ismételgetik a szent formulákat, már nyilvánvalóan elvesztették a hitüket. Igazán többé már nem hisznek a „krédójukban". Ily módon például látható, hogy kb. egy évtizede már azt tanácsolják híveiknek, hogy a lehető legnagyobb diszkréciót tanúsítsák a gázkamrák témáját illetően. Emlékirataiban Elie Wiesel, a nagy hamis tanú azt írta: „Jobb, ha zárva maradnak a gázkamrák az indiszkrét tekintetek és a képzelet előtt" (Tous les fleuves vont a la mer…, *Le Seuil*, Párizs 1994, 97. old.). Akárcsak ő, Claude Lanzmann (a Shoah c. film készítője), Daniel Goldhagen (a *Hitler's Willing Executioners* c. könyv szerzője), Simone Veil (az Európai Parlament fentebb idézett volt elnöke), Francois Léotard (volt miniszter) is néhány év óta meglepően visszafogottá, óvatossá és csöndessé vált e témában. Néhány hónapja Jacques Attali (zsidó üzletember és történész) kijelentette: „A meggyilkolt zsidók döntő többségét egyénileg ölték meg a német katonák és csendőrök 1940 és 1942 között, nem pedig a később üzembe helyezett halálgyárakban" („Groupes de criminels?", *L'Express*, 2006. július 1., 60. old.). Az állítólagos náci gázkamrák veszteségekkel és nyereségekkel végzett kiiktatásának eme hallgatólagos módszere egyre inkább általánossá válik. Az auschwitzi hazugságot a Babij Yar-i hazugsággal és más fantasztikus ukrajnai mészárlások hazugságával próbálják meg helyettesíteni, de állításaikat ismét csak nem támasztják alá olyan tudományos bizonyítékokkal, mint amilyenek az exhumálások adatai vagy a halottkémek jelentései, ahogyan viszont ez megtörtént a szovjetek által Katynban, Vinnyicában vagy máshol elkövetett valódi mészárlások esetében. Ami pedig az auschwitzi halottak számát illeti, immáron alig-alig állítják azt, hogy kilencmillióan voltak (mint Wiesel *Nuit et Brouillard* c. könyvében), 8, 6 vagy 4 millióan (mint a nürnbergi perben vagy Auschwitz-Birkenau kőtábláin 1990-ig). Megelégednek másfél millióval (mint ugyenezeken a kőtáblákon 1995 óta), vagy egymillió százezerrel vagy netán hétszázezerrel (mint J. C. Pressac írta) vagy 510 ezerrel (amire Fritjof Meyer jutott 2002-ben: *„Die Zahl der Opfer von Auschwitz"* (Auschwitz áldozatainak a száma), *Osteuropa*, 2003. május, 631-641. old.), noha ezek a számok sem megalapozottabbak, mint a korábbiak.

Általános következtetés

Abban a kiváltságban van részünk, hogy a XXI. század elején tanúi lehetünk annak, amint a történelem egyik legnagyobb hazugsága komolyan megkérdőjeleződik. Hiába ragyog ezer fénnyel, a „holocaust" mítosza valójában elhasználódik. Ez a hazugság arra szolgált, hogy igazolja egy olyan háborús gyarmat létrehozását Palesztina földjén, amely a „Zsidó Állam" nevet vette fel és egy „zsidó hadsereggel" látta el magát. Ez a hazugság a nyugati világra egy zsidó vagy cionista zsarnokság igáját kényszeríti, amely az értelmiségi, ill. az egyetemi és médiavilág minden területén érezhető. Lelkének mélységeigig megmérgezett egy nagy országot, Németországot. Lehetővé tette, hogy ez utóbbitól, valamint sok más nyugati országtól hatalmas összegeket zsaroljanak ki márkában, dollárban és euróban. Olyan filmekkel, múzeumokkal, könyvekkel sújt bennünket, amelyek a talmudi jellegű gyűlölet tüzét tartják fenn. Lehetővé teszi a keresztes hadjáratra való felhívást a „gonosz tengelye" ellen, és ehhez – rendelésre – a legszégyenletesebb hazugságok gyártásával szolgál, mégpedig éppen a „holocaust" Nagy Hazugságának a mintájára, mert Adolf Hitler „rémtettei" és Szaddám Huszein „tömegpusztító fegyvere" között nincs semmi különbség. Lehetővé teszi csaknem az egész világ megvádolását és azt, hogy mindenhol „megbánást" és „kárpótlást" követeljenek, akár a „Jahve választott népe" ellen irányuló állítólagos cselekedetek, akár az ilyen bűntettekben tanúsított állítólagos cinkosság, akár a második világháború során a zsidók sorsa iránt mutatott állítólagos közöny miatt. Számlájára írandó a koncepciós perek sorozata, kezdve a gyalázatos nürnbergi perrel. Lehetővé tette a legyőzött katonák ezreinek meggyilkolását, a kegyetlen tisztogatásokat, az őseik földjéről elűzött polgári lakosság millióinak deportálását, az elmondhatatlan fosztogatásokat, a botrányos jogi eljárások tízezreit, ideértve azokat is, amelyeket manapság folytatnak olyan nyolcvan vagy kilencvenéves aggastyánokkal szemben, akik ellen hamis tanúvallomásokat tettek a „csodálatos módon" megmenekült zsidók. Ezeknek a borzalmaknak, ennek a mérhetetlen gyűlöletnek és hazugságnak, ennek a „hübrisznek", amelyet a sors egyszer még feltétlenül meg fog büntetni, röviden, mindezeknek a túlzásoknak véget kell érniük. Egyetlen nép sem volt türelmesebb ezzel a zsidó vagy cionista „hübrisszel", mint az arab nép; márpedig ez a nép eljutott a türelme végére. Meg fog szabadulni az izraeli igától, és meg fogja értetni a Nyugattal, hogy eljött az ideje a valódi béke megkeresésének, ahelyett, hogy fegyveresen támogatnak egy mesterséges államot, amely csak erővel képes fenntartani magát. Sokak szeme felnyílik már Nyugat-Európában is és az Egyesült Államokban is, és az emberek rádöbbennek arra, hogy mit is kockáztat a nemzetközi közösség, ha ilyen hosszú időn át aláveti magát a „holocaust" hamis vallásának, amely Izrael Állam elsőszámú támadó fegyvere, pallosa és védőpajzsa.

Gyakorlati következtetés

Amint azt tudjuk, Auschwitz szívében található egy emblematikus gázkamra. Eddig több mint harmincmillió turista látta. Ebben az esetben csalásról van szó. Ezzel minden történész tisztában van, és ezt az auschwitzi állami múzeum vezetősége is jobban tudja bárkinél. Márpedig a lengyel kormány kérésére az UNESCO 1979. október 26-án felvette a tábort a világörökség kulturális javainak jegyzékére, azzal az UNESCO-ra háruló teherrel, hogy megőrizze annak eredetiségét. Részemről tehát azt javaslom, hogy az UNESCO foglalkozzon ezzel a csalással, amely támadást jelent az oktatás, a tudomány, a kultúra ellen. Általánosabb módon átvehetjük Jean-Gabriel Cohn-Bendit 1979-es szavait: „Harcoljunk tehát, hogy lerombolják ezeket a turistáknak mutogatott gázkamrákat a táborokban, amelyekről most már tudjuk, hogy egyáltalán nem voltak bennük" (Libération, 1979. március 5., 4. old.).

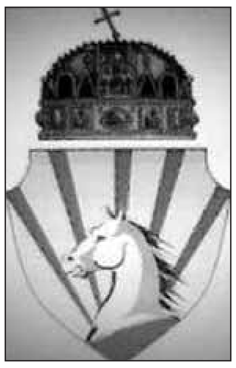
Más gyakorlati módon is lehet harcolni a „holocaust" mítoszának zsarnoksága ellen, kezdve azzal, hogy bemutatjuk az egész világnak ezeket a „revizionista győzelmeket", amelyeket eddig elrejtettek előle. Bízom az itt megjelent revizionistákban, hogy más módszereket is fognak számunkra javasolni.

A nagylélegzetű hazugságot megállás nélkül ismételgetve a „holocaust" papjai lassanként az emberi nem ellenségeivé váltak. Több mint hatvan éve folyamatosan vádolják ezzel csaknem az egész világot. Fő célpontjuk természetesen Németország volt, és mindazok, akik ezen ország oldalán ugyanúgy azt gondolták, hogy kötelességük Sztálin ellen harcolni, mintahogyan viszont az ellentétes táborban mások azt gondolták, hogy kötelességük Hitler ellen harcolni. Azonban vádaskodó őrjöngésükben a zsidó szervezetek odáig mentek, hogy a szövetségeseket is ócsárolják az európai zsidók sorsa iránt tanúsított állítólagosan bűnös „közönyük" miatt. Nekiestek Rooseveltnek, Churchillnek, De Gaulle-nak, XII. Pius pápának, a Nemzetközi Vöröskeresztnek, valamint más személyiségeknek, szerveknek vagy országoknak is, mert nem leplezték le „gázkamrák" létezését. De hogyan is tarthatták valóságnak azt, ami nyilvánvalóan csak egy groteszk háborús mendemonda volt? Elég elolvasni a zsidó Walter Laqueur könyvét (*The Terrible Secret, Weidenfeld and Nicholson,* London 1980, 262. old.), hogy legalább harminc példát találjunk benne a szövetséges tábor teljesen jogos szkepticizmusára a zsidó forrásból eredő szóbeszédáradat iránt. Vizsgálatokat végeztettek, amelyek lehetővé tették annak megállapítását, hogy ezek a híresztelések alaptalanok. Tehát a szövetségesek és a többi vádlott nem közönyről, hanem tisztánlátásról tett tanúbizonyságot. Háború utáni beszédeikben vagy emlékirataikban ugyanezen tisztánlátást tanúsította Churchill, De Gaulle és Eisenhower, óvakodván attól, hogy akár egyetlen egyszer is említést tegyenek az állítólagos „gázkamrákról".

A háborúnak és a háborús propagandának hazugságra van szüksége éppúgy, ahogyan a keresztes háborúk szellemisége is a gyűlöletből táplálkozik. Ezzel szemben a népek közötti béke és barátság csak nyerhet a történelmi kutatás pontosságára irányuló törekvésen. E kutatásnak tehát teljesen szabadnak kell lennie.

(Ford.: *Hep Titusz*)

A PANNON NEMZETI GÁRDA A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN!

A Nemzeti Gárda címere

A Nemzeti Gárda a megalakulásával egy hatalmas, légüres teret szeretne betölteni.

Ugyanis az, ami normális és legális minden más egészséges önvédelmi reflexekkel rendelkező társadalomban, itt Magyarországon – sajnos —elítélendő államellenes cselekedet! Minthogy alapvetően hiánycikk az egészséges nacionalizmus, patriotizmus! Hiszen melyik nemzet maradhat meg, amelyik nem védi meg a saját értékeit, kultúráját, ásványkincseit vagy a tehetségeit?

De példának okáért említhetjük a saját termőföldet is!

Amelyik országban ugyanis a termőföld úgy adható-vehető, mint itt ezen a kis 93 000 négyzetkilométeres területen, akkor ott sok jóra nem számíthatnak a hon földművesei, őstermelői, polgárai. Hosszú távú nemzetstratégiáról pedig végképp nem beszélhetünk, ill. az, ami körvonalazódik, egyetlen félelmetes harapófogó, amely egyre jobban zárul és azzal fenyeget, hogy végül is összeroppantja a nemzet már amúgy is meggyengült gerincét!

Amíg pl. valamelyik „diáklázadás" okán Párizsban kb. 1 000 000 ember (!!) megy az utcára egy antiszociális törvénytervezet miatt, addig Magyarországon az összes szakszervezet támogatásával is csak legfeljebb ötven-hatvanezer fő vesz részt a megmozduláson! Úgy, hogy gyakorlatilag lassan az emberek létezése forog kockán.

A kádári reflexek sajnos beleivódtak a szülők, nagyszülők életvitelébe. És a mostani fiatalok ezeknek az opportunista (de)generációknak a leszármazottai!

Ma már nagyon kevés Zrínyi-lelkületű ember él közöttünk. Az átlagos mai magyar inkább kompromisszumot kötött volna Szigetvárnál. Kitörés helyett inkább „együttműködött" volna.

Ma a siker fő feltétele a XX. századihoz hasonlóan a bennfentes kapcsolatokban rejlik, a mértéktelen bürokrácia és az agymosott fogyasztói társadalom eredményeként pedig az önpusztítás lett a jellemző e csonka országban. Nem a nyílt és egyenes bátor kiállás!

A Pannon Nemzeti Gárda mindezek ellen felveszi a harcot. Mi vállaljuk tetteinket és nem hátrálunk meg! A nemzet számára szeretnénk példát és utat mutatni, hitből, erőből, hűségből és GYŐZELEMBŐL! A magyar szabadságért küzdünk mi is, ahogyan számtalan elődünk tette!

Hiába tagja három és fél éve Magyarország az Európai Uniónak, lassan gyakorlatilag a Rákosi-féle diktatúra napjait éljük ebben az országban. Ma a járdáról elvisznek embereket, ok nélkül! De úgy látszik, hogy a magyar szabadságharcosoknak mindig akkor jön el az ideje, amikor már-már kilátástalan a helyzet!

Hiszen Árpád vezérnek sem volt könnyű ebben a szláv tengerben helyt állnia, mégis erős alapokra építve – például a pozsonyi csatával – megszilárdította a magyarság akkori helyzetét.

Mindamellett 1703-tól Rákóczi és hívei is reménytelen helyzetben uralták nyolc évig ezt a csodálatos hont. Gyakorlatilag komoly szövetséges nélkül. Kizárólag a nemzet fiaira támaszkodva! Nem véletlen, hogy a Nemzeti Gárda ennek a korszaknak a klasszikussá vált jelmondatát tűzte zászlajára:

„Cum Deo Pro Patria Et Pro Libertate Hungariae" – Istennel a Hazáért és Magyarország Szabadságáért!

Hiszen ez a két fogalom talán a legfontosabb a világon. Éljen bárhol is az ember ezen a sártekén.

De említhetném itt az 1848-as hősöket is, Batthyány Lajost, Perczel Mórt, Damjanichot vagy mondjuk Petőfi Sándort. Csodát tett Klebelsberg Kúnó is, azzal az iskolai politikával, amely nevéhez fűződik. Természetesen nem hagyjuk ki a Rongyos gárdát és az 56-os pesti srácokat sem, de bármeddig folytathatnánk a végtelen névsort.

Itt az ideje, hogy a nemzeti hősök nyomdokaiba lépjünk! Ismét szólít minket az idő szava!

Mivel ezt a munkát már elkezdtük, ezért egyre több helyre hívnak minket, hogy különböző dolgokban segítsünk! Természetesen mi megyünk és próbálunk erőnk szerint minden helyen a felkéréseknek eleget tenni.

Több helyen védő tevékenységünket, erőnk demonstrálását kérték tőlünk a bűnözők által zaklatott családok, de rendezvénybiztosításokra is kapunk felkéréseket. Felvilágosító előadásokat tartunk országszerte és a határokon túl is, amint az az ominózus december 5-i évforduló alkalmával Beregszászon megrendezésre került a Nemzeti Gárda szervezésében, jelentős anyaországi politikusok, közéleti személyek és előadóművészek közreműködésével, ily módon is vigaszt nyújtva kárpátaljai nemzettestvéreinknek az említett siralmas végű népszavazás miatt elszenvedett sérelmeikre.

Ezúton is közzétesszük felhívásunkat minden adakozni szándékozó magyarhoz, aki szegény sorban élő kárpátaljai honfitársainknak felesleges ruhaneműt, kultúrcikket, játékot vagy bármilyen hasznos tárgyat ajánlana fel, hogy e javakat mielőbb juttassa el a Magyarok Házába. Ezeket azután az MVSZ és a Nemzeti Gárda közreműködésével fogjuk kiszállítani a rászorultakhoz.

Továbbá ezzel párhuzamosan szövetséget kötünk mindazon csoportokkal, amelyek aktívak és hasonló elveket vallanak. Így – a teljesség igénye nélkül – a szövetségkötés folyamatban van a hungarista csoportokkal és a Nemzeti Érzelmű Motorosokkal is. Reméljük, hogy így növekvő létszámban tudunk a nemzeti ügyek mellé állni!

Sajnos, többször be is bizonyosodott, hogy a rendvédelmi szervek nem a bűnt üldözik, hanem a hazafiak ellen védik az éppen uralkodó kormányt!

A Nemzeti Gárda egy csoportja

Ezekben a nagyon nehéz időkben minden segítségre és minden hazafias csoportra, minden nemzeti szellemű egyénre szükség van!

Harcunkhoz számítunk az érintettek támogatására és várjuk jelentkezésüket!

A hazának minden erejét össze kell szednie, hogy még a világszerte bekövetkező általános anarchia előtt vissza tudja rántani az ország istrángját! Mi mindenképpen folytatjuk a harcot, hiszen:

„A Nemzet szolgálatában meghalni lehet, elfáradni soha"

Poszpischek Tamás
A Pannon Nemzeti Gárda elnöke
garda2007@gmail.com
www.nemzetigarda.com

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

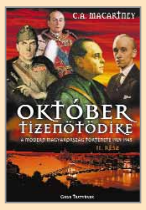
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

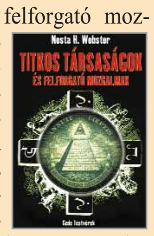
Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

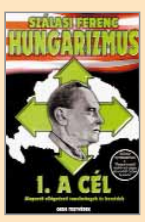
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

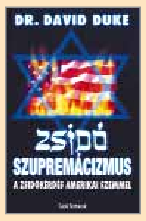
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

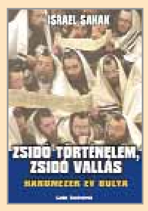
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlölettel-jes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

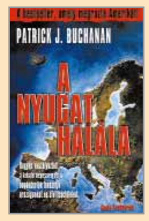
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletet hirdet a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

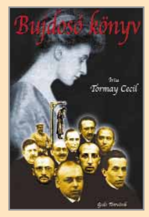
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

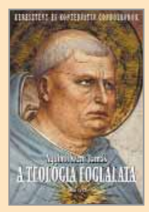
A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 44. ANONYMUS
A TILTOTT IGAZSÁG

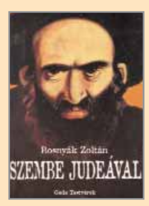
A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más diktatúrában törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, tucatnyi bizonyítéka pedig minden vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 650 Ft.

Ksz. 18.
AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Első rész (1-119. kérdés)

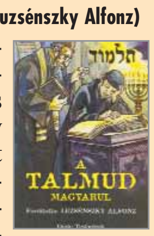
A katolikus egyház legnagyobb hittudósának főműve az Egyház igazi, hamisítatlan, hivatalosan elfogadott teológiáját tartalmazza. Mégis e rendkívül fontos, évszázados mulasztást pótló, kitűnő magyar fordítás terjesztését az egyházba hatolt marxizmustól, liberalizmustól fertőzött kiválasztottak bénítják, még a hirdetését sem vállalják keresztényeknek álcázott lapjaikban.
Kemény borító, 841 oldal. Ár: 5400 Ft.

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

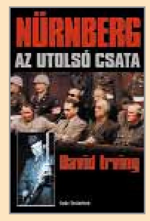
A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 40.
A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)

Ezúttal a zsidó „magasztos morál", „mély bölcsesség", „csupa ész és felvilágosultság" Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör.
Kartonált, 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

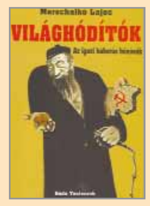
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történés könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 37. MARSCHALKÓ LAJOS
ORSZÁGHÓDÍTÓK

A szerző ebben a kötetben a Világhódítók méltó párját, az Országhódítókat leplezi le. A könyv csupán magyar olvasóra számíthat, hisz csak a mi dédelgetett országhódítóinkról szól, de rájuk, a politikailag felelősen gondolkozó magyarokra: mindre. E munkát a felelősségtudat és a FELISMERÉS diktálta, hogy a vakok lássanak és az alvók felébredjenek.
Kartonált. 379 oldal. Ár: 1950 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHÓDÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után veheti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág.
Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

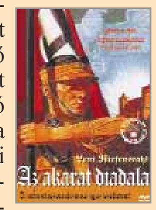
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

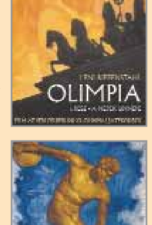
Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyéniségét által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4000 Ft.

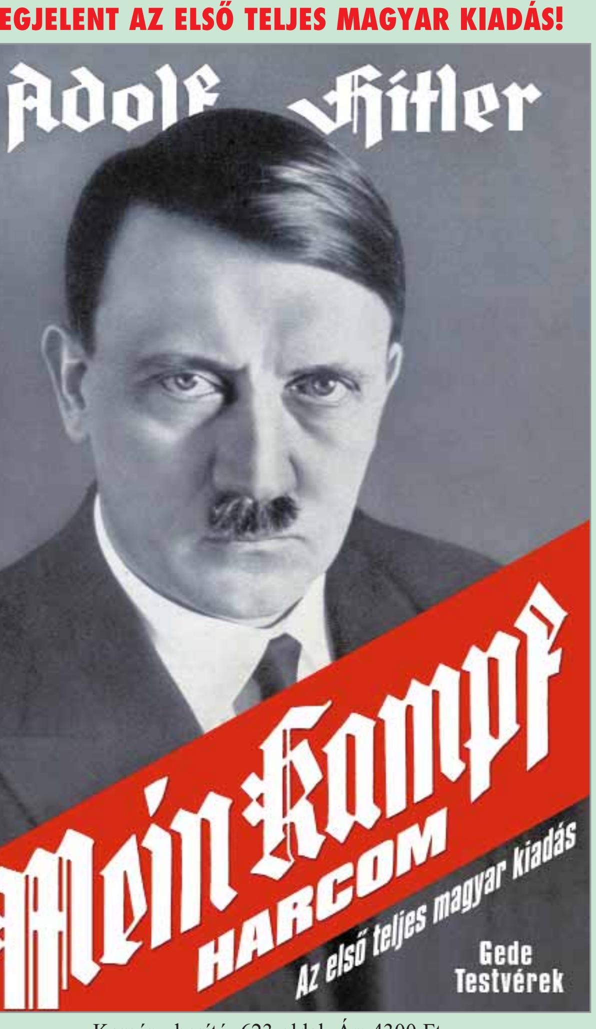
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MEGJELENT AZ ELSŐ TELJES MAGYAR KIADÁS!

Kemény borító. 623 oldal. Ár: 4300 Ft.